

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM (Tập 2)

Tổ điều tra các vụ án kỳ bí được tập hợp để chứng minh điều tra các vụ
án bí hiểm có liên quan đến các thế lực siêu nhiên, ma quỷ.

Địch giả: Nguyễn Thị Thục

Nhà xuất bản
Trẻ

Mục lục

- [Chương 1: Mào Đầu](#)
- [Chương 2: Xác Chết Phân Hủy Trong Chín Ngày](#)
- [Chương 3: Róc Thịt Lấy Xương](#)
- [Chương 4: Nữ Tu Và Mục Sư](#)
- [Chương 5: Nơi Bé Gái Sơ Sinh Bị Chết Hàng Loạt](#)
- [Chương 6: Axit Formic Phân Hủy Xác Người](#)
- [Chương 7: Xương Trẻ Sơ Sinh Khắp Mặt Đất](#)
- [Chương 8: Viện Trưởng Mười Ma Chước Quỷ](#)
- [Chương 9: Bị Bắt Khi Chơi Gái](#)
- [Chương 10: Trường Sinh Bất Lão](#)
- [Chương 11: Hung Thủ Tự Thú](#)
- [Chương 12: Ngôi Mật Thất Đáng Sợ](#)
- [Chương 13: Đại Quân Trăm Vạn](#)
- [Chương 14: Sự Thật Trường Sinh Bất Lão](#)
- [Chương 15: Lời Kết](#)

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Mào Đầu

1.

Năm thứ 34 Dân Quốc, cuối mùa hè.

Màn đêm buông rủ, trên sườn núi mọc đầy cỏ oải hương có một cô bé tuổi chừng mười ba, mười bốn đang chạy rất nhanh, phía sau lưng cô, một cậu bé trạc tuổi như cô đang chạy đuổi theo.

"Đến bắt tớiđi, nếu bắt được tớ sẽ cho cậu tiền để mua táo!" Cô bé quay đầu lại làm điệu bộ tinh nghịch với cậu bé.

"Tớ mà bắt được cậu, tớ sẽ cho cậu biết mùi!" Trên khuôn mặt của cậu bé lộ vẻ hiếu thắng, nhưng có lẽ phần nhiều là những rung động lạ lùng của tuổi chớm yêu. Sức của con gái không thể nào bằng được con trai, nên chỉ đuổi một lúc, khoảng cách giữa hai người dần ngắn lại. Thế rồi, cậu bé nhảy lên, nhào về phía cô bé, làm cô ngã xuống, hai người cùng lăn mấy vòng giữa đám cỏ oải hương, cuối cùng cậu đè được lên người cô, rồi giữ chặt lấy hai tay cô, miệng cười tinh quái. Cô bé tim đập rộn ràng, vừa thấy hồi hộp lo sợ vừa thấy hưng phấn lạ lùng, run rẩy nói: "Cậu muốn làm gì vậy?" "Hi, hi, bây giờ tớ đã tóm được cậu rồi, tất nhiên là tớ muốn làm gì thì

làm..." Nói rồi, cậu hôn lên đôi môi như đóa anh đào của cô bé, nhưng cô bé đã quay mặt tránh đi, nên nụ hôn trượt xuống gò má ửng hồng như ánh chiều.

Cô bé cứ lắc đầu liên tục, không cho cậu hôn lên môi. Cậu bé không giữ hai tay của cô nữa mà đưa tay nâng khuôn mặt nóng rực của cô lên, để cô không tránh được nụ hôn của mình nữa... Hai đôi môi gắn chặt lấy nhau, hồi lâu không dứt. Khi hai đôi môi rời nhau ra, cả hai đều đỏ bừng mặt, nhìn nhau không nói. Một hồi lâu sau, cô gái đẩy người tình nhỏ trên người ra, ngồi dậy nói với vẻ xấu hổ: "Cậu ăn hiệp tứ, lát nữa về tứ sẽ mách Viện trưởng." "Cậu nữ làm thế sao? Viện trưởng chắc sẽ đánh chết tứ... cậu nhìn xem, hôm qua Viện trưởng đánh vào tay tứ, đến bây giờ vẫn còn đau đây này." Cậu bé chìa cánh tay ra, trên đó hằn rõ dấu của ba chiếc roi. Cô bé xoa lên cánh tay của người tình nhỏ với vẻ xót thương, nói: "Còn đau thật không? Chỉ tại tứ đã làm vỡ chén trà của Viện trưởng, khiến cậu phải nhận tội thay tứ." Cậu bé khẽ ôm cô vào lòng, không để ý tới vết roi trên tay, "Vì cậu chịu mấy cây roi thì có đáng gì, nếu những chiếc roi ấy quất lên người cậu thì tứ mới thấy đau lòng." Hai người ngồi trên bãi cỏ ôm và nhìn nhau, cô bé bất giác khẽ khép mi lại, cảm thấy như có những bước chân con hươu nhỏ chạy loạn xạ trong lồng ngực,

vừa hồi hộp vừa thích thú, cô chờ người tình nhỏ lại áp môi lên đôi môi mềm mại của mình. Một hồi lâu mà vẫn không thấy đôi môi ấy áp lên, cô bé thất vọng mở mắt ra, thấy cậu bé đang nhìn về phía xa với ánh mắt tò mò. Cô bé giơ nắm đấm bé nhỏ hờn dỗi đấm vào ngực người tình nhỏ. Đến khi cậu bé đưa mắt về và định thần lại, cô nói với vẻ trách móc: "Cậu nhìn gì thế?" Cậu thiếu niên mới lớn không hiểu ý tứ trong những lời nhỏ nhẹ ấy của cô bé, mà chỉ thấy tò mò với hình ảnh khác thường ở chỗ xa xa, cậu chỉ vào một gốc cây to ở phía đó, nói với cô bé trong lòng: "Cậu nhìn xem, trên thân cây ấy hình như có một dải vải màu đen."

Cô bé nhìn theo hướng tay chỉ của cậu, thấy trên cành của một thân cây đại thụ có treo một vật trông giống như một dải vải màu đen. Thường ngày, sườn núi này rất ít có người qua lại, nên họ mới dám liều lĩnh trêu đùa nhau, hơn nữa, lúc đến đây chưa nhìn thấy dải vải ấy, vì vậy không khỏi thấy tò mò. Hai người cùng tới chỗ gốc cây, ngửa đầu lên nhìn, quan sát kỹ một hồi. Mặc dù đã đến tận gốc cây, nhưng dải vải ấy treo ở chỗ rất cao, hơn nữa trời cũng đã tối, nên họ không nhìn rõ đó là vật gì, chỉ cảm thấy rất giống một dải vải, nhưng hình như cũng không hoàn toàn như vậy. Cậu bé chợt nảy ra ý tình nghịch, tiện tay nhặt mấy hòn đá nhỏ ném về phía dải vải, một trong những hòn đá đó rơi trúng vào đoạn giữa của dải vải, khiến nó lập tức rách thành hai mảnh. Mảnh dưới rơi xuống, còn mảnh trên thì vẫn ở trên cành cây và co lại rồi như một vật

sống bám chặt vào cành cây, nhanh chóng di chuyển xuống dưới. Nhìn mảnh rơi xuống đất thì cũng giống như một vật sống, lúc đầu thì cuộn lại thành một khối, sau đó lập tức biến thành một hình dài bám chặt mặt đất và di chuyển, tiến dần tới phía cô thiếu nữ đang không biết phải làm gì. Dị vật màu đen giống như một con rắn độc bò trên đất, với tốc độ rất nhanh, loáng một cái đã đến trước mặt cô bé, cô giữ nguyên vẻ mặt kinh hoàng, không biết phải làm gì. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, cậu thiếu niên đã lôi cánh tay mảnh dẻ của cô, ra sức kéo cô cùng chạy. Nhưng, dị vật màu đen không chịu dừng ở đó, mà cứ đuổi theo sau họ. Hai người khó khăn lắm mới vượt qua được một khe nước nhỏ, chạy thêm một đoạn nữa rồi quay đầu lại nhìn, dị vật màu đen không còn đuổi theo nữa, lúc đó họ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, vừa dừng chân lại, thiếu nữ liền cảm thấy có gì đó khác thường, bất giác kêu thét lên: "Có gì đó chui vào quần mình!" Đầu tiên cậu bé sững người, rồi lập tức kêu lên: "Mau cởi quần ra!" Nói rồi đưa tay ra, định cởi quần của cô bé. "Không!" Cô bé vội tránh sang bên. Mặc dù có dị vật chui vào quần, nhưng để trường trước mặt cậu bạn trai mình cảm mến, trong thời đại mà xã hội còn khá khắt khe, thì thử hỏi có cô gái nào dám làm như vậy?

"Cởi ra nhanh lên, nếu không bị nó cắn thì gay go!" Cậu bé không hiểu tâm sự của cô bé, cậu chỉ muốn cô gái mà cậu yêu thương không bị hại. Cô bé túm chặt lấy quần, giành giật một hồi với cậu bé, rồi đột nhiên kêu lên: "Nó chui vào trong người mình rồi, làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?" Cậu bé vẫn chưa hiểu "chui vào người" nghĩa là gì, thì mặt cô bé trắng nhợt ra, tiếp đó kêu lên thảm thiết như bị xé gan xé ruột, trong nháy mắt, chiếc quần của cô đã bị máu chảy ra từ nửa người dưới nhuộm đỏ...

2.

Trên con đường nhỏ vắng lặng bên núi, một cậu thiếu niên mang đồng phục của trường Trung học Hoài Thạch đang gắng hết sức đạp trên chiếc xe đạp, cậu phải đi thật nhanh với tốc độ nhanh nhất về phía trước, vì có một vật kỳ lạ giống như dải vải màu đen đang đuổi theo cậu ở phía sau. Nhờ nỗ lực, cuối cùng cậu thiếu niên đã kéo dài khoảng cách với vật lạ đó nhưng vì thiếu cẩn thận, vướng phải một hòn đá trên đường cậu và cả chiếc xe đạp cùng lăn xuống vạt cỏ ven đường. Nhìn thấy vật lạ đó sắp đuổi đến nơi, cậu không kịp mang theo cặp sách và xe đạp, cố nén cơn đau, vừa bò, vừa lăn ra sức chạy. Cậu cuống quýt tới mức quên cả đường, chạy tới một sườn núi âm u, cuối cùng vẫn bị vật lạ đó đuổi kịp.

Tiếng kêu như xé ruột xé gan vang vọng khắp sườn núi vắng vẻ u tịch nhưng không có ai nghe thấy. Khi sườn núi lấy lại vẻ yên tĩnh, thì trên thảm cỏ mềm mại chỉ còn lại một bộ xương có mang đồng phục học sinh...

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Xác Chết Phân Hủy Trong Chín Ngày

Ai ơi đừng tiếc áo vàng

Có chẳng tiếc thuở huy hoàng ngày xưa

Hoa tươi bẻ gập cho vừa

Hoa tàn rụng xuống chỉ chừa cành khô.

Đây là bài thơ được lưu truyền khá phổ biến ở giai đoạn giữa thời kỳ nhà Đường, nghe nói tác giả là Đỗ Thu Nương, có điều bà chỉ là người biểu diễn nó, còn tác giả thực sự thì không thể xác định được. Hàm ý trong bài thơ rất đơn giản, có thể tóm tắt bằng mấy chữ "đừng bỏ lỡ khoảng thời gian đẹp đẽ." Đời người chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, dường như chỉ trong nháy mắt là đã đến điểm cuối cùng. Trong khoảng thời gian có hạn này, chúng ta phải học tập, công tác, yêu đương, xây dựng gia đình, sinh con đẻ cái..., đến khi mọi việc xong xuôi thì đã chẳng còn lại được bao nhiêu nữa.

Tôi thường nghĩ rằng, nếu mình có sự sống bất tử như con quỷ hút máu trong truyền thuyết thì tốt biết mấy, như thế ít ra cũng không phải buồn phiền vì chuyện tiền bạc. Ví dụ, ở cái thời ông tôi còn sống, tôi sẽ rào quây lại một khoảnh đất lúc đó căn bản không mất tiền mua; mà cũng không cần to lắm, chỉ khoảng một nghìn mét vuông là được rồi, để đến bây giờ bất luận thế nào cũng phải bán được một triệu mấy trăm ngàn. Thú vị

hơn là tôi sẽ có đủ thời gian để mà đọc sách. Tri thức là vô hạn, chỉ có con quỷ hút máu có sự sống vô hạn mới có thể tiếp thu được tất cả tri thức của nhân loại. Tiếc rằng trên thực tế không tồn tại loài quỷ hút máu, cái gọi là "huyết tộc" chỉ là sản phẩm tưởng tượng của nhà văn dựa trên nguyên mẫu là người bị bệnh rối loạn chuyển hóa máu (bệnh ma cà rồng) ở châu Âu thời kỳ Trung cổ.

Nói huyền thuyên một hồi vẫn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Mộ Thân Vũ, tiếng là một cảnh sát của Phòng Trinh sát hình sự nhưng thực ra là thuộc Tổ chuyên án bí hiểm, chịu trách nhiệm trực tiếp trước Giám đốc sở chứ không chịu quản lý của Phòng Trinh sát hình sự Tổ chuyên án bí hiểm là một tổ chuyên điều tra các vụ án siêu tự nhiên, phần lớn đều không được công khai trước dân chúng, thậm chí ngay cả thẩm vấn cũng phải tiến hành nội bộ.

Đọc những điều trên đây, có thể sẽ có người nghĩ rằng tôi sắp kể câu chuyện về quỷ hút máu người, nhưng đúng như tôi vừa nói, trong ý thức của tôi quỷ hút máu chẳng qua chỉ là những con người đáng thương bị mắc chứng bệnh rối loạn chuyển hóa máu mà thôi. Vụ án lần này không hề liên quan đến quỷ hút máu, có lẽ nên nói là một câu chuyện liên quan đến thời gian, bắt đầu từ một bộ xương kỳ lạ...

Chín hôm trước, một học sinh trung học cơ sở tên là Chu Thiệu Long mất tích một cách kỳ lạ sau khi tan học. Chín hôm sau, có người phát hiện thấy một bộ xương kỳ quái. Sau đó tôi và Trần Trần là hai người đến hiện trường trước tiên.

Bộ xương được một người dân thôn Chu Ốc phát hiện trên một sườn núi vắng vẻ ở gần đó. Lúc chúng tôi đến nơi đã có không ít người dân trong thôn vây quanh xem, đồng thời có cả ba người tự xưng là cha mẹ và bác của người chết cũng ở đó. Các đồng nghiệp của Phòng Trinh sát hình sự lập hàng rào cảnh giới ngăn người dân xông vào làm hỏng vật chứng tại hiện

trường, đồng thời cũng để tạo điều kiện thuận lợi cho Lưu Niên và Duyệt Đồng thu thập chứng cứ.

Trên bãi cỏ là một bộ xương nguyên vẹn vẫn còn đầy đủ quần áo từ chiều cao có thể phán đoán nạn nhân khoảng 12 - 13 tuổi, bộ đồng phục học sinh cũng có thể chứng minh đó là học sinh của một trường trung học cơ sở ở gần đây. Trong khi Lưu Niên và cộng sự còn đang thu thập chứng cứ thì những người tự xưng là cha mẹ của nạn nhân vật vã khóc lóc rồi lần lượt lẫn ra bất tỉnh, nên tôi đành trao đổi với Chu Diệu An tự xưng là bác của người chết vài câu: "Ông đã trông thấy... tình trạng của người chết rồi, dựa vào đâu để khẳng định đây chính là Chu Thiếu Long?"

Chu Diệu An tinh thần suy sụp ngồi bệt trên mặt đất, khóe mắt rướm lệ, ông thở dài một tiếng, sau đó chỉ vào chiếc xe đạp trên sườn núi và chiếc cặp sách ở cách đó không xa: "Tôi đã từng đi xe của Thiếu Long, còn nhớ rất rõ loại khóa xe. Còn cả chiếc cặp sách kia nữa, đó là chiếc cặp tôi mua tặng cháu trước hôm khai giảng, ai ngờ mới bắt đầu năm học được mấy ngày..." Nói rồi ông ta lại ứa nước mắt. Sau đó ông ta cho tôi biết cha mẹ Thiếu Long làm nghề buôn rau, cha là Chu Diệu Toàn trước đây đã từng ly hôn sau khi có một đứa con trai tên là Chu Tuấn Long với người vợ trước La Thục Phần. La Thục Phần hiện là chủ một cửa hàng hóa chất, hơn mười năm nay không qua lại với chồng cũ.

Trò chuyện được một lát, Duyệt Đồng ở phía dưới vẫy tay gọi, tôi bước đến thấy cô đang cùng Lang Bình mở chiếc cặp sách nằm dưới đất, lấy từng đồ vật bên trong ra. Do mấy hôm trước mưa to nên tất cả sách vở trong đó đều bị ướt chữ viết trên vở bài tập hơi nhòe, tuy nhiên cô lại tìm được tấm thẻ học sinh đã được ép plastic, lấy kẹp kẹp lại giơ cho tôi xem. Thông tin trên tấm thẻ cho biết chủ nhân của chiếc cặp sách là Chu Thiếu Long, học sinh lớp sáu trường Trung học cơ sở Hoài Thạch, cũng tức là con của Chu Diệu Toàn.

Mặc dù vẫn chưa thể khẳng định một trăm phần trăm người chết là Chu Thiếu Long nhưng mười phần cũng đã chắc đến tám, chín phần. Da, thịt và lục phủ ngũ tạng của người chết đều mất hết, may mà tóc vẫn còn, chỉ cần lấy mẫu tóc kiểm tra DNA là có thể xác định thân phận chính xác hơn.

Công việc thu thập chứng cứ của Lưu Niên đã gần xong, tôi bèn hỏi anh ta có phát hiện gì không. Anh ta trả lời vẻ chán nản: "Da, thịt và các bộ phận đều không còn, chỉ còn lại mỗi xương và tóc, nhưng quần áo lại vẫn mặc nguyên trên người. Từ dấu vết bên ngoài có thể thấy, cơ thể phải bị phân hủy còn lại bộ xương chỉ trong mấy ngày, đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi."

"Trong vòng chín ngày mà thi thể có thể phân hủy chỉ còn lại xương sao?" Trần Trần nhìn bộ hài cốt, hỏi.

"Bình thường thì phải trên dưới một năm mới có thể phân hủy hoàn toàn, cứ cho là trời rất nóng thì trong vòng nửa năm cũng không thể phân hủy đến mức chỉ còn lại xương như thế này. Hơn nữa, quần áo lại không bị nước từ xác chết làm hoen ố, trong trường hợp phân hủy bình thường, điều này không thể xảy ra được." Lưu Niên ra hiệu cho chúng tôi để ý quần áo của người chết, đúng là không hề có dấu vết nước từ xác chết thấm ra.

"Nước của xác chết? Đó chẳng phải là thứ chỉ có trong tiểu thuyết kiếm hiệp hay sao?" Có lẽ Trần Trần đã xem tiểu thuyết quá nhiều.

Lưu Niên mỉm cười giải thích cho cô về quá trình phân hủy xác chết rất đáng sợ: "Trong cơ thể người, đặc biệt là trong ruột, có rất nhiều vi khuẩn. Khi người ta chết, những vi khuẩn này sẽ phân giải cơ thể, thông thường trong vòng từ 24 đến 72 giờ sẽ bắt đầu thối rữa, tất nhiên là với thời tiết nóng ở miền Nam thì chỉ 24 giờ là quá trình này đã bắt đầu. Trong giai đoạn đầu của quá trình phân hủy, bụng của xác chết trương lên, đó là do vi khuẩn phân hủy trong ruột tạo thành khí, khiến cho ruột phình to ra..."

Khi xác chết thối rửa đến một mức độ nhất định, miệng và mũi sẽ chảy máu. Mà cùng với việc khí sinh ra trong khoang ngực và khoang bụng nhiều hơn thì áp lực cũng tăng cao, thậm chí có thể xảy ra hiện tượng nôn sau khi chết, tức là sau khi chết một thời gian nhất định sẽ đột nhiên nôn ra máu. Nếu người chết là phụ nữ mang thai, áp lực tăng lên trong khoang ngực và bụng thậm chí có thể đẩy thai nhi ra ngoài, gây ra hiện tượng sinh con khi đã chết..."

Khi xác chết tiếp tục phân hủy, các tổ chức mềm trên toàn thân sẽ phân hóa thành chất lỏng bán cố định, gọi là nước của xác chết. Hơn nữa trong quá trình thối rửa còn sinh ra rất nhiều giòi bọ, mặc dù chúng chỉ ăn thịt thối nhưng cũng không thể nào không làm bẩn quần áo của người chết được.

"Theo anh nguyên nhân nào khiến cho xác chết thối rửa nhanh như vậy?" Tôi hỏi.

"Xác chết này hoàn toàn không hề thối rửa, nếu bị thối rửa thì ít nhất cũng để lại mùi xác thối, nhưng mọi người có ngửi thấy mùi gì khác lạ không?" Lưu Niên hỏi vặn lại.

"Tôi chỉ ngửi thấy mùi xác thối trên người anh..." Đang nói thì Lưu Niên liền chồm đến ôm lấy tôi. Thế là lại phải tắm bằng nước vo gạo rồi!

Mùi xác thối rất khó tẩy sạch, một cái ôm này của Lưu Niên cũng đủ làm tôi phải tắm bằng nước vo gạo. Vậy thì, nếu như xác chết thối rửa thì qua trận mưa to nhất định sẽ để lại mùi thối rất nặng trên quần áo mà không thể chỉ trong dăm bữa nửa tháng đã bay hết được.

"Nếu người chết biến thành bộ xương mà không do thối rửa thì do nguyên nhân gì?" Trần Trần vò đầu hỏi.

"Ở đây gần miếu thành hoàng như vậy, chi bằng đến đó xin một quẻ xem sao!" Nói xong, tôi liền kéo Trần Trần lúc này đầu óc còn đang mù tịt

đi hỏi người dân trong thôn đang vây quanh xem.

Quan điểm của họ về sự việc này có thể chia thành bốn nhóm như sau: Một là, bắt cóc không thành giết con tin; hai là, sau khi gây tai nạn hủy xác xóa dấu vết; ba là, sau khi bị cướp của giết người thì lại bị chuột ăn thịt chỉ còn trơ xương; bốn là, ma quỷ bệnh hoạn giết người róc thịt.

Quan điểm thứ nhất bị Chu Diệu An gạt đi, cha mẹ người chết làm nghề buôn rau kiếm sống, gia cảnh không lấy gì làm giàu có.

Hơn nữa Lưu Niên cũng tìm thấy mười đồng trong túi áo người chết mà ông Chu cũng nói rằng thường ngày lúc còn sống người chết cũng chỉ mang theo chừng ấy tiền mà thôi. Vì thế, phán đoán bị bắt cóc và cướp của giết người bị loại bỏ.

Quan điểm thứ hai cũng nhanh chóng bị bác bỏ, quần áo người chết tương đối nguyên vẹn, không thể nào đã bị tai nạn mà vẫn còn như thế được. Người dân đến xem cũng cho biết thời gian gần đây quanh khu vực này không xảy ra tai nạn xe cộ.

Về quan điểm thứ ba, Lưu Niên cho rằng tuyệt đối không thể xảy ra, bởi vì nếu xác chết bị chuột ăn thì quần áo không thể còn lành lặn như thế được. Mà cho dù lũ chuột có "lịch sự" không cắn rách quần áo thì ít nhất cũng để lại dấu chân, huống hồ hiện giờ ngay cả một cái lông chuột cũng không tìm thấy.

Tổng hợp tất cả các yếu tố, nhiều khả năng nhất có lẽ là phán đoán thứ tư - ma quỷ bệnh hoạn giết người róc thịt.

"Anh thấy có khả năng này không?" Tôi hỏi Lưu Niên.

Lưu Niên trầm tư giây lát: "Điều này cũng có thể, nhưng tương đối khó xảy ra. Để róc sạch toàn bộ da thịt trên xác chết đòi hỏi phải rất thành thạo kỹ thuật ngoại khoa, không phải người bình thường có thể làm được.

Hơn nữa xương cốt của người chết rất nguyên vẹn không hề có chỗ nào bị tổn thương. Nói thật, tôi làm giải phẫu bao nhiêu năm nay cũng không tin được là có thể tách xương ra mà vẫn nguyên vẹn như vậy được."

"Theo anh, phải là người như thế nào mới làm được?"

"Bác sỹ ngoại khoa và chuyên gia giải phẫu bệnh lý bình thường đều không có kinh nghiệm bóc tách toàn bộ da thịt trên cơ thể. Kinh nghiệm này có lẽ chỉ có người làm nghề bốc mả biết cách róc xương."

Khi khu vực này còn chưa bắt buộc thực hiện hỏa táng, sau khi chôn cất người chết được ba năm, thông thường người ta đều tiến hành cải táng, đào quan tài lên nhật lấy hài cốt cho vào bảo tháp để thờ cúng, người bốc mả chính là người làm nghề này. Tất nhiên, ngoài công việc này ra, người làm nghề bốc mả còn làm tất cả những công việc liên quan đến người chết khác như lượm xác, chôn cất..., ở thời xưa họ còn có thể làm công việc pháp y, chẳng hạn như tác giả "Tây oan tập lục" Tống Tử chính là nhân vật tiêu biểu trong số này.

"Róc xương" là một trong những công việc của người làm nghề bốc mả. Người chết được chôn cất ba năm trở lên mà thi thể vẫn chưa phân hủy hoặc phân hủy chưa hết, nếu được người nhà đồng ý thì người bốc mả sẽ róc thịt để lấy xương, hài cốt cho vào bảo tháp để thờ cúng, còn thịt đem đốt đi. Bởi thế có lẽ chỉ những người làm nghề bốc mả mới có kinh nghiệm cắt da róc thịt.

"Bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn có người làm nghề bốc mả róc xương chứ!" Người bốc mả suốt ngày phải làm bạn với xác chết vốn là một nghề bị ghét bỏ, làm nghề này phần lớn đều là người già và trung niên. Hơn nữa, không phải bất cứ người nào làm nghề bốc mả cũng biết róc xương. Róc thịt lấy xương từ một xác chết hoàn chỉnh đã là một việc vô cùng đáng sợ, róc xương từ xác chết thối rữa chưa hết còn đáng sợ hơn nhiều. Huống hồ chính sách bắt buộc hỏa táng đã thực hiện được nhiều năm, người bốc

mả hiện nay cơ bản đều không biết róc xương, công việc của họ chỉ là sắp xếp cho thân thuộc của người chết đến đài hóa thân, đồng thời làm nghi lễ đưa linh cữu đi, cùng lắm cũng chỉ coi đó như là một kiểu hướng dẫn viên khác mà thôi.

"Có, tôi biết trong thôn có một người." Trong lúc tôi nói chuyện với Lưu Niên, một phụ nữ khoảng chừng năm, sáu mươi tuổi là dân trong thôn lúc đó cũng đến xem đột nhiên nói chen vào. Tôi đến bên bà ta, hỏi kỹ sự tình, nhưng lúc bà ta đang định trả lời thì lại có người ở bên cạnh ngăm ra hiệu dừng xía vào chuyện của người khác.

"Không bắt lão già bệnh hoạn này, ai biết được nạn nhân bị cắt da bóc thịt lần sau không phải là cháu mình chứ!" Câu nói này của bà ta khiến cho tất cả những người xung quanh đều lặng im.

Để không bị người khác làm ảnh hưởng, tôi mời bà ta sang một bên nói chuyện. Bà ta cho biết trong thôn có một ông già làm nghề bốc mả tên là "Nam Mô Chí", hiện nay đã bảy mươi mấy tuổi thời trẻ chuyên làm công việc cải mộ nhật róc xương, ở vùng này chỉ có một mình ông ta mới có kinh nghiệm làm việc này.

Tôi hỏi nơi ở của Nam Mô Chí, bà ta liên tục yêu cầu tôi phải bắt hung thủ thật nhanh để tránh phải suốt ngày lo lắng cháu mình bị hại. Các ông các bà bây giờ là vậy, coi cháu còn hơn mạng sống của bản thân, dù cháu hơi bị ốm cũng cảm thấy đau đớn hơn chính mình bị cắt thịt.

Tôi hỏi Duyệt Đồng có phát hiện gì đặc biệt không, cô trả lời có vẻ chán nản: "Ngoài những đồ vật như chiếc xe đạp và cặp sách chứng tỏ đây là Chu Thiếu Long ra, còn lại không phát hiện được gì nhiều, trận mưa hôm trước đã cuốn đi mọi chứng cứ có giá trị, ngay cả dấu chân cũng không còn."

"Khó rồi đây! Không có chứng cứ gì thì điều tra thế nào?"

Cô bỗng nhiên bật cười: "Đùa anh thôi, hãy xem cái này..." Cô giơ túi vật chứng về phía tôi, bên trong chứa một ít rác của thứ gì đó.

"Đây là cái gì?" Một nhúm nhỏ như cục phân chim thế này, quả thật tôi không phát hiện ra là gì cả.

"Là rác thực vật tìm thấy trên bánh răng xe đạp, có lẽ bị mắc vào trước khi xảy ra chuyện. Chỉ cần kiểm tra xem là loại cây gì là có thể biết được trước khi bị hại người chết từng đi qua chỗ nào. Còn cái này nữa, tìm thấy trong cặp sách đây." Cô cất túi vật chứng vào, sau đó lại lấy ra một túi khác, bên trong là một tờ giấy. Trên tờ giấy có chữ nhưng vì mưa ướt nên bị nhòe, tôi chỉ đọc được mấy chữ đầu tiên viết khá to - tin xxx được trâu.

Tin cái gì sẽ được trâu? Người chết không thể có quan hệ với tà giáo chứ? Tôi nhìn tờ truyền đơn có lẽ viết bằng tay này, không khỏi ngờ vực.

"Nét chữ tuy bị nhòe nhưng lúc viết sẽ để lại dấu vết trên mặt giấy, đem về xử lý một chút là biết được trên đó viết gì." Cô nói xong bèn thu dọn đồ đạc, chuẩn bị quay về xử lý vật chứng.

Theo như lời Chu Diệu An, vào chín hôm trước, sau khi tan học nạn nhân mất tích cho đến hôm nay, mà địa điểm phát hiện thi thể lại không nằm trên đường từ trường về nhà người chết bắt buộc phải đi qua. Như thế cũng có nghĩa là, rất có thể sau khi tan học người chết đã đi chơi ở đâu đó, do vậy việc biết được cậu ta đã đi đâu sẽ rất có ích cho công tác điều tra.

Tuy nhiên, muốn biết nạn nhân đã từng đi đến đâu còn phải đợi kết quả xét nghiệm vật chứng của Duyệt Đồng rồi mới có manh mối, lúc này chỉ có thể đến chỗ Nam Mô Chí thử tìm vận may mà thôi. Mặc dù tôi không nghĩ rằng một cụ già hơn 70 tuổi còn đủ sức khiến cho thiếu niên đang độ khỏe mạnh chỉ còn tro bụi xương.

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Róc Thịt Lấy Xương

Bốc mả, cái nghề chuyên tiếp xúc với người chết, lo hậu sự cho người chết này cũng sẽ kiêm luôn công việc khám nghiệm tử thi ở thời kỳ chưa có pháp y. Khi tụng kinh cho người chết họ thường niệm các kinh văn mở đầu bằng từ "nam mô", như là "nam mô a di đà phật" hay "nam mô Quan thế âm bồ tát"..., vì thế mà người dân bản địa thường gọi những người làm việc này là "Nam mô sư phụ" hoặc "Nam mô lão."

Để điều tra vụ án xác thiếu niên bị phân hủy chỉ trong chín ngày, tôi và Trăn Trăn đến tận nơi hỏi thăm ông già từng làm nghề bốc mả có biệt danh là "Nam Mô Chí." Thế nhưng, sau khi gõ cánh cửa bị mối ăn lỗ chỗ thì lại nhận được lời từ chối thẳng thừng: "Chuyện của người chết lão không làm nữa, chuyện của người sống lão cũng không muốn hỏi, xin mời về cho!"

"Chúng tôi là cảnh sát, mở cửa ra ngay!" Trăn Trăn nghiêm giọng ra lệnh, đáp lại là giọng giễu cợt của đối phương: "Lão không mở, có giỏi thì phá cửa đi!"

Trăn Trăn nghe thấy thế thì lập tức nổi cáu, giơ chân định đập cửa thật, tôi vội ôm lấy cô từ phía sau, tránh vì cố tình xông vào nhà dân mà bị tố trưởng chính cho một trận. Thế nhưng, trong lúc cấp bách hình như tay của tôi đã đặt vào chỗ không thích hợp - Ồ! Cảm giác sao mềm thế...

Trần Trần thúc ngay một cái cùi chỏ vào mặt suýt nữa làm rụng mất mấy cái răng. Từ phản ứng này có thể thấy, vừa rồi tôi đã sờ trúng ngực cô. Mặc dù còn cách lớp áo lót nhưng vẫn cảm thấy rất căng tròn, biết thế tranh thủ sờ thêm vài cái, chẳng nào thì cũng bị đánh. Má Trần Trần đỏ bừng như ráng chiều, nếu chỉ là xấu hổ thì rất xinh, chẳng này trong vẻ xấu hổ còn pha chút tức giận, cô trừng mắt nhìn tôi rất dữ tợn, hình như cú đánh cùi chỏ này vẫn chưa làm cô nguôi ngoai.

"Cô đập đổ cửa rồi thì làm sao người ta còn thêm quan tâm đến cô nữa? Không kiện đã là may cho cô lắm rồi!" Vừa ăn cướp vừa la làng chính là tuyệt kỹ bảo vệ tính mạng của những kẻ hái hoa.

"Hừ! Xem anh làm thế nào mở được cửa ra." Cô dùng dùng giận dữ bước sang một bên, đá một cái bay hòn đá ở bên lối đi. Đáng thương cho hòn đá nhỏ phải chịu tội thay cho tôi.

Tôi xoa má lúc này hình như đã sưng lên, tiếp tục gõ cửa: "Chào bác Chí! Cháu là Mộ Thân Vũ, trinh sát viên của Phòng Trinh sát hình sự, ở gần đây xảy ra một vụ mất tích nên cháu đến xin bác chỉ bảo một số vấn đề."

"Vừa nãy lão nói rồi, chuyện của người chết lão không làm nữa, chuyện của người sống lão cũng không muốn hỏi, khụ, khụ..." Bên trong vọng ra tiếng ho dữ dội, hình như sức khỏe của người trong đó không được tốt.

"Thế thì hai bình Nhị oa đầu này phải làm thế nào? Cháu vốn định mang đến làm quà gặp mặt." Lúc hỏi thăm tình hình người trong thôn, biết ông ta thích rượu nên tôi đã tiện thể mua hai bình Nhị oa đầu và những món đồ nhắm như lạc, trứng muối... ở quán nhỏ bên đường.

Nhị oa đầu tuy không phải là loại rượu ngon nhưng được cái nặng, đối với những kẻ nghiện rượu mà nói nó còn có sức hấp dẫn hơn cả loại rượu

hảo hạng nhưng nồng độ nhẹ. Giống như người quen ăn dưa muối, có cho ăn món quý giá như mộc nhĩ cây tùng họ cũng cảm thấy chẳng có mùi vị gì.

Tôi mở nắp một trong hai bình Nhị oa đầu, đổ non nửa xuống đất khiến mùi rượu vừa đậm vừa tinh khiết lập tức lan tỏa khắp bốn phía, sau đó hướng về phía người ham rượu ở trong nhà kia lăm băm như nói một mình: "Không có người uống thì đành đổ đi vậy, lãng phí quá!"

Tôi vừa giờ chiều muốn bắt vờ thả, thì chỉ nháy mắt sau cửa đã mở ra. Phía trong là một ông già gầy yếu, lưng còng rạp, lúc đứng lên đầu cũng chỉ cao đến ngang phần ức của tôi, sức khỏe có vẻ không tốt, sắc mặt nhợt nhạt, hơn nữa lại ho liên tục, có điều đôi mắt vẫn sáng long lanh. Mở cửa xong, ông ta không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào bình rượu Nhị oa đầu trên tay tôi. Mặc dù đây không phải loại rượu quý nhưng đối với một người sống qua ngày bằng tiền trợ cấp khó khăn thì cũng có thể nói là vô cùng giá trị rồi.

Tôi đưa bình rượu đã mở sẵn cho ông ta. Ông ta lặng lẽ cầm lấy, ngửa cổ uống một ngụm rồi lập tức quay trở lại vào trong nhà, vẫn không nói gì, nhưng cũng không đóng cửa lại. Tôi giơ tay ra hiệu về phía Trần Trần, rồi bước luôn vào trong nhà.

Đó là ngôi nhà sơ sài đến nỗi không còn có thể sơ sài hơn được nữa, tường xây bằng gạch xanh, để thô không sửa sang gì, cả ở bên trong và bên ngoài đều có thể trông thấy những viên gạch xanh có "tuổi đời" còn hơn cả tôi. Bố cục ngôi nhà rất đơn giản, gồm có một gian phòng khách, một gian ngủ và một gian bếp. Trong gian phòng khách chỉ có mấy thứ đồ dùng gia đình bằng gỗ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa "tuổi đời" cũng không ít, cơ hồ có thể gãy nát bất kỳ lúc nào.

Ông cụ Chí ngồi bên chiếc bàn vuông hầu như chỉ xuất hiện ở quán rượu trong phim cổ trang, chỉ tay về chỗ ngồi phía đối diện rồi lại tiếp tục

ngừa cổ uống ừng ực. Vừa rồi trên sắc mặt ông ấy còn đầy vẻ thù địch nhưng bây giờ đã trở lại vui vẻ cùng với dòng rượu mạnh trôi xuống bụng. Chỉ từ một điểm này tôi cũng đã khẳng định được rằng, ông ta không phải là hung thủ, bởi vì trong túi áo người chết vẫn còn mười đồng, dư sức để mua một bình Nhị oa đầu. Người nghiện rượu sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể mua được rượu.

Tôi ngồi xuống đồng thời để đồ nhắm và bình rượu còn lại lên bàn, còn Trần Trần đứng ở cạnh cửa với thái độ không mấy thiện cảm. Không phải cô không muốn ngồi mà là không có chỗ nào để cho cô ngồi, trong gian phòng khách chật hẹp chỉ có mỗi hai chiếc ghế. Ông Chí uống bình rượu trong tay cạn sạch không còn một giọt, mặt không những không đỏ lên mà trái lại càng thêm nhợt nhạt có điều đã bớt ho hơn nhiều. Ông ta không khách sáo mở bình rượu còn lại tiếp tục uống, lần này không uống cấp tập như trước mà vừa uống vừa ăn đồ nhắm, trong đôi mắt hơi đảo ánh lên tia sáng lạ lùng, nhìn tôi chăm chăm hồi lâu rồi mới cất tiếng: "Lão không thích mắc nợ người khác, cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi, coi như lão trả tiền rượu."

Phần lớn người thích uống rượu đều khá thẳng thắn, ông Chí đã bảo cứ hỏi tự nhiên thì tôi cũng không khách sáo, hỏi thẳng: "Tại sao ông lại không làm nghề bốc mả nữa?" Bốc mả là nghề có lịch sử lâu đời, có rất nhiều quy tắc và cấm kỵ, vì thế hết sức coi trọng việc truyền bá và kế thừa giữa thầy và trò. Mặc dù tuổi đã ngoài bảy mươi, rất nhiều việc đòi hỏi sức khỏe đã không làm được nữa nhưng ông ta có kinh nghiệm, chỉ cần sẵn lòng truyền dạy thì chắc chắn vẫn có thể tiếp tục đứng chân trong nghề này. Nếu như đầu óc vẫn sáng suốt, không bị mắc những chứng bệnh đại loại như đần độn thì muốn làm cho đến lúc chết cũng không khó khăn gì.

Ông ta ngấn người ra giây lát, đôi mắt thoáng vẻ hoảng sợ nhưng ngay lập tức lại trở về trạng thái bình thường, gượng cười bảo: "Hơn hai mươi năm rồi, có lẽ lão cũng nên nói ra quãng đời đáng sợ đã chôn giấu tận sâu

trong lòng suốt thời gian qua..." Sau đó ông ta bèn vừa uống rượu vừa cho tôi biết lý do mình bỏ nghề bốc mã, mặc dù rượu có thể giúp cho con người ta can đảm hơn nhưng trong quá trình kể chuyện cơ thể gầy yếu của ông ta vẫn không khỏi run lên bần bật:

Làm nghề "Nam mô lão" không phải là công việc nhẹ nhàng, suốt ngày phải làm bạn với người chết, chỉ cần hơi nhát gan một chút là không thể làm được. Cha mẹ lão chết sớm, không còn ai thân thích, hơn nữa học hành lại không được bao nhiêu, vì thế chưa đến mười tuổi đã theo sư phụ đi làm nghề này. Lão đã học được ở sư phụ rất nhiều thứ hữu dụng, nhất là cách róc lấy xương. Lúc sư phụ còn sống, khắp cả vùng này chỉ có hai thầy trò lão có tay nghề như vậy, đến lúc sư phụ trăm tuổi về già thì chỉ còn có mỗi một mình lão. Thực ra, cái việc róc xương này, bảo khó không phải là khó, nhưng bảo dễ cũng không phải là dễ, mấu chốt là có gan làm hay không.

Lần đầu tiên róc xương, tuổi lão vẫn còn rất nhỏ. Mặc dù đã theo sư phụ khá lâu, thời gian trông thấy người chết có thể nói không ít hơn so với trông thấy người sống, tuy nhiên bảo lão tự tay róc thịt lấy xương trên xác chết chưa phân hủy hết thì quả thật không hề dễ dàng. Nhưng, sư phụ lại cầm roi bắt lão phải làm, chân tay hơi chậm một chút cũng bị đánh. Lúc đó lão rất hận sư phụ song đến khi lớn lên rồi mới hiểu rõ dụng ý của ông, nếu không học thành thạo món nghề này thì về sau muốn có một ngày hai bữa no cũng không dễ.

Lúc lão hơn hai mươi tuổi thì sư phụ qua đời, trước đó sư phụ đã kịp truyền dạy cho lão tất cả mọi thứ. Vì khắp vùng quanh đây chỉ có mình lão biết róc xương cho nên rất nhiều gia đình có việc tang ma đều đến tìm lão trước tiên, có khi công việc làm ăn nhiều đến mức bận tối mắt tối mũi. Do đó cuộc sống của lão lúc ấy rất khá, tiếc rằng bẩm sinh bị gù, hơn nữa lại làm công việc của người chết nên không có cô gái nào chịu lấy...

Sở dĩ lão không làm "Nam mô lão" nữa là bởi vì hơn hai mươi năm trước xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ. Lão còn nhớ như in bây giờ là mùa đông, hôm đó lại còn có mưa, trời rét tái tê, lão phải đi cái mả cho bà Sáu. Việc nhặt xương phải tiến hành vào sáng sớm, lúc mặt trời chưa mọc. Lão cùng với sáu người con trai của bà Sáu đến nơi chôn cất bà - đó là một rừng vải xanh tốt.

Sau khi tiến hành nghi thức cúng tế rồi đốt hương nén tiền vàng xong, bọn lão liền bắt tay đào quan tài lên, nhưng khi vừa bật nắp quan tài, tất cả mọi người đều sợ hãi đến nỗi như muốn hóa đá. Thi thể bà Sáu còn nguyên vẹn, chẳng khác gì vừa mới được chôn xuống đất, đáng sợ hơn nữa là tay phải của bà lại đặt lên ngực trái, trong khi lão nhớ rất rõ là lúc chôn xuống hai tay bà đặt xuôi dọc bên thân mình.

Mặc dù làm Nam mô lão đã nhiều năm, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm lão khiếp sợ, mãi lâu sau mới định thần lại được. Những người con trai của bà Sáu đều sợ hãi mặt cắt không còn giọt máu, tất cả ngơ ngác nhìn nhau, trong chốc lát không ai biết phải làm thế nào.

Tuy không biết gì về thuật phong thủy nhưng kinh nghiệm bốc mả nhiều năm cho lão biết rằng đây chắc chắn là mả kết, thân xác bà Sáu đã biến thành quỷ, nếu không lập tức đốt đi thì xác chết sẽ vùng dậy. Thế là lão bảo các con của bà đem ngay củi đến thiêu hủy xác đi. Nhưng lúc đó trời lại đang mưa, nhóm lửa rất khó, hơn nữa trận mưa này cũng không biết đến bao giờ mới tạnh, nếu bỏ mặc xác chết ở đó, có thể khi có tiếng sấm bà Sáu sẽ "tỉnh" dậy.

Theo quy tắc bốc mả, một khi đã mở quan tài ra thì không được chôn lại nữa, bởi vì mở nắp quan tài tức là đã làm phiền sự yên nghỉ của người chết, mà nếu chôn lại thì không thể nào tránh khỏi phải khai quan một lần nữa. Bởi thế sau khi khai quan bắt buộc phải giải quyết ổn thỏa di thể của người chết. Lão đưa ra ý kiến trước tiên hãy quàn di thể bà Sáu ở nhà của

một trong số những người con trai bà, đợi đến lúc mưa tạnh sẽ lập tức đem thiêu.

Tuy nhiên cả sáu người con này không ai muốn đưa di thể của mẹ về nhà, họ đều sợ khi có tiếng sấm mẹ mình sẽ "tỉnh" dậy. Sau một hồi bàn bạc, họ quyết định trả lão tiền công gấp đôi, bảo lão lập tức róc lấy xương bà Sáu.

Mặc dù rất không muốn róc xương bà Sáu trong hoàn cảnh này nhưng lão cũng không còn cách nào khác, dưới trời mưa như thế, bà Sáu sẽ có thể vì một tiếng sấm mà chồm dậy bất cứ lúc nào. Nếu vì lão nhẹ tay róc xương mà để bà chồm dậy thì tội của lão to lắm.

Trong quá trình róc xương, các con của người chết đều phải tránh đi, vì thế chỉ có một mình lão róc xương cho bà Sáu trong rừng vải um tùm và âm u. Đi bốc mả thì thoảng vẫn gặp tình trạng xác người chết chưa phân hủy hết nên lão đã chuẩn bị sẵn dụng cụ róc xương. Những người con của bà Sáu vừa đi, lão lập tức bắt tay vào việc.

Trước đó lão đã bốc mả cho không biết bao nhiêu người rồi, so với những thi thể phân hủy dở dang kia, lần róc xương này còn nhẹ nhàng hơn nhiều. Thế nhưng trong lòng lão lúc đó lại không hề cảm thấy nhẹ nhàng chút nào, mỗi lần ánh chớp bùng lên là tim lão lại giống như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, cảm giác đó giống như thể sắp sửa bị nghẹt thở, bởi vì lão không biết xác chết trước mặt có nghe tiếng sấm mà vùng dậy hay không.

Trước tiên lão róc bỏ thịt ở tay chân bà Sáu, như vậy sẽ khiến lão cảm thấy an toàn hơn chút ít. Có điều trong quá trình róc xương lão lại phát hiện ra một chuyện vô cùng ghê sợ - máu chảy ra từ vết cắt trên da thịt vẫn nguyên màu đỏ tươi! Người ta sau khi chết thông thường nhanh thì dăm ba ngày, chậm thì mười mười lăm ngày là máu chuyển sang màu đen, thế mà bà Sáu chết đã ba năm mà máu vẫn đỏ tươi như người đang sống.

Sợ hãi đã khiến thần kinh lão tê liệt, chỉ muốn nhanh chóng làm cho xong việc, nhanh chóng róc hết xương cho bà Sáu. Lão róc xương với tốc độ nhanh nhất, thế nhưng cũng phải mất cả buổi sáng mới róc được hết thịt ở tay chân và thân mình, bỏ hết nội tạng đi cuối cùng chỉ còn lại phần đầu chưa róc được, tuy nhiên đây chính là công đoạn phức tạp nhất, mất công nhất.

Mưa càng ngày càng to, mặc dù đã mặc áo mưa nhưng nước mưa vẫn tạt vào từ chỗ cổ áo rồi ngấm xuống dưới. Mồ hôi và nước mưa từ trong thấm ra, từ ngoài ngấm vào khiến quần áo lão hầu như ướt hết, giá lạnh thấu xương khiến đôi tay lão trở nên chậm chạp. Hơn nữa, mặc dù đã là giữa trưa nhưng do trên trời mây đen dày đặc, lại thêm cây vải um tùm ngăn cản ánh sáng vốn đã hiếm hoi khiến cho xung quanh cũng không sáng hơn đêm ba mươi là bao nhiêu.

Lão cắt thịt lấy xương trên sọ đầu của bà Sáu trong tình trạng như vậy, hai tay tê cứng khiến lão càng vội lại càng không thể nhanh được. Khó khăn lắm mới bóc được phần da thịt từ mũi trở xuống, lúc đang chuẩn bị bóc lên phía trên thì bốn phía đột nhiên sáng rực, một tiếng sét kinh thiên động địa vang lên ngay trên đỉnh đầu khiến tai lão kêu ong ong. Chuyện ghê sợ xảy ra đúng ngay lúc tiếng sét vang lên, khuôn mặt đã bị mất gần nửa da thịt kia đột nhiên mở to hai mắt cái nhìn phần nộ như thể xuyên thấu da thịt, thậm chí xuyên thấu cả linh hồn lão...

Chuyện diễn ra sau đó lão đã không còn nhớ rõ nữa, trong ký ức mơ hồ hình như lão đã quăng đầu bà Sáu đi, chạy như một kẻ điên giữa trời mưa, không biết làm thế nào về được đến nhà. Từ đó về sau hôm nào lão cũng uống rượu cho say mềm để tạm thời quên đi cảnh tượng ghê sợ, khuôn mặt đã mất một nửa da thịt nhưng đôi mắt lại mở trừng trừng đó. Những ngày tháng say khướt như thế thoáng chốc đã được mấy năm, cho đến khi lão tiêu hết mọi thứ tích lũy được. Tiền hết mà người chưa chết, vẫn phải ăn, vẫn phải tồn tại thế nhưng lão lại không dám động chạm đến

bất kỳ công việc nào liên quan đến xác chết một lần nữa, vì thế đành phải làm một số công việc dơ bẩn và mệt nhọc. Đến lúc già rồi không làm được gì nữa thì đành phải sống qua ngày nhờ tiền trợ cấp của thôn...

Thời Tam quốc, Quan Vũ thua trận bỏ chạy ở Mạch Thành, bị Lã Mông lập mưu bắt sống, sau đó thà chết không chịu đầu hàng nên hai cha con đều bị Tôn Quyền ra lệnh chém đầu. Tôn Quyền biết rõ Lưu Bị đau đớn vì mất người em kết nghĩa sẽ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua nên nghe theo kế gắp lửa bỏ tay người của Trương Chiêu, đem thủ cấp Quan Vũ dâng tặng Tào Tháo. Theo dã sử ghi lại, khi Tào Tháo mở chiếc hộp gỗ đựng thủ cấp Quan Vũ ra, hai mắt Quan Vũ đột nhiên mở to giận dữ, khiến cho Tào Tháo sợ hãi sinh bệnh nặng, vội ra lệnh an táng theo lễ của bậc vương hầu. Tuy nhiên chính sử lại không ghi chép có chuyện thủ cấp trợn trừng mắt như vậy việc hậu táng cho Quan Vũ ngoài lý do giữa Tào Tháo và Quan Vũ có tình cảm thân thiết còn là vì Tào Tháo đã biết rõ dụng ý của Tôn Quyền.

Có thể Lưu Niên cũng biết truyền thuyết về việc thủ cấp trợn trừng mắt có đáng tin hay không, tuy nhiên cho dù việc đó là thật hay là gì cũng hầu như không mấy liên quan đến vụ án này. Mặc dù chắc chắn ông Chí không liên quan đến vụ án nhưng vì bên phía Duyệt Đồng vẫn chưa có kết quả xét nghiệm, hơn nữa cũng đang không có việc gì nên cứ trò chuyện với ông ta thêm một lát. Dẫu sao ông ta cũng đã làm bạn với xác chết hơn ba mươi năm, có thể giúp chúng tôi ít nhiều trong việc điều tra.

Có điều sau khi tôi kể lại chuyện phát hiện ra trên sườn núi, ông ta một mực bảo rằng chuyện đó là không thể. "Thi thể trong vòng chín ngày mà phân hủy hết chỉ còn lại bộ xương là chuyện hoang đường chỉ có trong "Nghìn lẻ một đêm" mà thôi. Nếu xác chết phân hủy dễ như thế thì còn cần đến róc xương làm gì? Nên nhớ, róc xương chỉ thực hiện khi xác chết đã được chôn cất từ ba năm trở lên mà vẫn chưa phân hủy hết."

"Theo ông, điều gì khiến cho xác chết có thể phân hủy chỉ còn bộ xương trong thời gian ngắn như vậy? Không lẽ bị người ta bóc da thịt à?" Tôi hỏi.

"Cũng có thể, lão đã từng làm việc róc xương nên biết rất rõ, mặc dù đây không phải là việc khó nhưng trong quá trình róc xương không thể tránh khỏi để lại vết dao cắt. Hơn nữa róc xương là lấy từng khúc xương ra, không thể nào giữ nguyên hình dạng cơ thể hoàn chỉnh được, còn mặc quần áo vào cho bộ xương thì lại càng khó hơn." Kinh nghiệm về mặt này của ông Chí quả thật phong phú hơn bất kỳ ai, ý kiến của ông cũng rất đáng để tham khảo.

"Nếu không phải bị người khác cắt da róc thịt thì là vì nguyên nhân gì?" Câu hỏi này quả thật khiến tôi đau đầu nhức óc.

Lúc này ông Chí đã uống cạn hết rượu, trầm tư giây lát rồi sắc mặt bỗng nhiên lộ vẻ sợ hãi, giọng nói run rẩy: "Lão nhớ ra rồi, hơn năm mươi năm trước cũng từng xảy ra một chuyện tương tự..."

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Nữ Tu Và Mục Sư

Hai bình Nhị oa đầu đối lấy một câu chuyện rợn người từ miệng ông già làm nghề bốc mả, mà dầu sao bên chỗ Duyệt Đồng cũng chưa có kết quả xét nghiệm, vì thế tôi lại tiếp tục ở lại trò chuyện, không ngờ ông ta lại nói hơn năm mươi năm trước cũng từng xảy ra chuyện xác chết phân hủy giống như vậy.

Đang định hỏi rõ ngọn ngành thì thấy bình rượu trên tay đã rỗng không mà ông cụ Chí rõ ràng tỏ ra uống vẫn chưa đủ. Mặc dù ở tuổi ông không nên uống nhiều như vậy, nhưng thơ xưa có câu "Đời người đặc ý nên tận hưởng/ Chớ để ly vàng hứng trăng sông"; không thuốc, không rượu, diệt dục, xa nữ sắc tất nhiên có thể sống lâu nhưng sống lâu như thế thì có nghĩa lý gì? Nếu có thể dùng mười năm tuổi thọ đổi lấy mười ngày vui sướng thì tôi cũng bằng lòng đổi, chẳng phải là đã có câu "Một ngày vui vẻ bằng cả ngàn năm" đó sao?

Tôi gọi Trăn Trăn đang đứng ngây ra ở cạnh cửa, bảo cô đi mua rượu. Dù có vẻ không vui nhưng cô ấy cũng vẫn đi. Nơi này tuy tương đối hẻo lánh nhưng được cái Trăn Trăn chân dài, đi rất nhanh, cả đi và về chắc không mất bao nhiêu thời gian.

Trăn Trăn đi rồi, ông cụ Chí bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện kỳ lạ xảy ra hơn năm mươi năm về trước...

Lúc đó có lẽ vào khoảng giữa những năm 50, lão đã ngoài hai mươi tuổi và cũng đã đi theo sư phụ được nhiều năm. Mặc dù đã giải phóng nhưng rất nhiều việc vẫn còn thực hiện theo khuôn phép cũ, người làm Nam mô lão như lão và sư phụ vẫn thường giúp công sở làm công việc khám nghiệm tử thi... Ồ, mà hình như lúc đó công sở cũng gọi là đồn công an giống như bây giờ rồi!

Lão nhớ lúc đó là cuối hè đầu thu, có lẽ cũng vào khoảng tháng tám, tháng chín như bây giờ. Hôm đó lão và sư phụ đang ăn cơm trưa thì người của đồn công an đến báo rằng phát hiện được một bộ xương ở bên ngoài thôn, nhờ sư phụ ra giúp. Sư phụ ngay cả cơm cũng không kịp ăn vội kéo lão đi theo.

Từ chiều cao của bộ xương có thể phán đoán đây là đứa trẻ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, da thịt đều mất hết, chỉ còn lại xương và tóc, trông như thể đã chết được mấy năm. Thế nhưng quần áo lại vẫn còn tốt, mặc dù hơi cũ, và có không ít chỗ phải vá lại nhưng vẫn không hề có vẻ gì là đã dãi dầu ngoài đồng hoang mấy năm rồi.

Thời đó không đông người như bây giờ, con cái nhà ai mất tích chỉ cần hỏi là biết ngay. Lúc ấy trong thôn chỉ có đứa con trai lớn nhà chú Điền tên là Cường Tử là không thấy đâu. Nhưng mà Cường Tử chỉ mới mất tích năm hôm trước, sao có thể bỗng chốc biến thành bộ xương được chứ? Có điều khi vợ chồng chú Điền đến nơi, vừa trông thấy quần áo trên người bộ xương đã lập tức òa khóc. Mụn vá trên quần áo đều do thím Điền tự tay khâu lấy, làm sao không nhận ra được!

Chuyện này khiến mọi người lúc đó đều hoang mang lo sợ, cho rằng trong vùng có yêu quái ăn thịt trẻ con, mà đồn công an lại không thể tra xét rõ ràng sự việc khiến ai ai cũng phải nhốt con nhỏ trong nhà...

Địa điểm ông cụ Chí nói đến cách nơi phát hiện ra bộ xương nghi là của Chu Thiếu Long khoảng một cây số, hơn nữa tình trạng của người chết

cũng giống hệt, chắc chắn hai sự việc có liên quan đến nhau. Thế nhưng hai vụ án này phát hiện cách nhau hơn năm mươi năm, nếu là oan mạng do con người gây ra, cho dù lúc đó hung thủ mới khoảng mười tuổi thì đến bây giờ cũng đã thành cụ già ở tuổi cổ lai hy giống như ông cụ Chí này rồi, có thể giết chết được một thiếu niên đang độ khỏe mạnh hay không vẫn là điểm nghi vấn, còn với công việc tốn nhiều sức lực như róc thịt lấy xương thì chắc chắn không thể làm nổi.

Lúc này Trần Trần đã mua rượu về đến nơi, cô quăng ngay xuống bàn không chút lễ phép khiến bình rượu suýt chút nữa rơi vỡ. Ông cụ Chí có vẻ không để tâm đến thái độ hơi tệ của cô, vừa trông thấy rượu là mắt đã sáng lên, lập tức mở nắp đổ vào miệng.

Tôi hỏi ông cụ, năm đó lúc phát hiện ra bộ xương có thấy điểm gì đặc biệt không. Ông vừa uống vừa nghĩ, nhưng vì đã trải qua hơn nửa thế kỷ nên rất khó nhớ được chi tiết.

Hồi lâu sau, có vẻ ông đã nhớ ra được một chút: "Lúc đó ở cạnh bộ xương hình như có một số... gọi là cây gì nhỉ, loại cỏ màu tím..."

"Oải hương phải không?" Trong trí nhớ của tôi, ở vùng này chỉ có loài cây oải hương là màu tím.

"Đúng rồi, chính là oải hương, ở nơi phát hiện ra bộ xương có một số cây oải hương, có lẽ là đứa trẻ ham chơi đã bẻ ở gần đó..." Ông cụ Chí nói đến đây liền bò ra bàn ngủ thiếp đi. Nhìn ba bình rượu trống trơn trên bàn, tôi nghĩ nếu là mình thì chưa uống hết nửa bình cũng đã lăn quay ra rồi.

Tôi bế ông cụ Chí vào gian buồng ngủ rộng chưa đầy mười mét vuông, đắp chăn cho ông xong liền cùng Trần Trần quay về.

Vừa ra khỏi cửa thì chuông điện thoại kêu, là Duyệt Đồng gọi: "Anh Mộ à, anh đoán đúng rồi, vụ án này quả nhiên có liên quan đến tà giáo."

"Có biết là giáo phái nào không?" Tôi sốt ruột hỏi.

"Cơ đốc giáo." Nghe nói vậy tôi suýt nữa ngã bổ nhào.

"Lại chọc cười tôi rồi." Tôi nói về cam chịu. Nếu bị người khác trêu chọc như vậy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng là Duyệt Đồng thì dù có trêu chọc thế nào tôi cũng đều chỉ biết cam chịu, ai bảo tôi mắc nợ cô ấy chứ.

"Qua xử lý đã đọc được rõ ràng những chữ viết ở phía trên tờ giấy tìm thấy trong túi sách của nạn nhân, ở đó không phải viết 'tin cái gì đó sẽ được trâu' mà là 'tin thượng đế sẽ được sống mãi', còn phía dưới là một số lời tuyên truyền về Cơ đốc giáo, ngoài ra còn ghi rõ địa chỉ một nhà thờ ở gần đây. Hơn nữa, kết quả xét nghiệm cũng cho biết loài cây mắc vào bánh răng xe đạp là oải hương, có lẽ anh nên đến gần ngôi nhà thờ kia xem sao."

Chẳng phải ông cụ Chí bảo rằng ở hiện trường vụ án xác chết phân hủy hơn năm mươi năm trước cũng phát hiện có cây oải hương hay sao? Không lẽ hai người này bị hại vì cùng đi qua một nơi?

"Đã xác nhận được thân phận người chết chưa?" Vấn đề này vô cùng quan trọng, không xác định được thân phận người chết sẽ rất dễ điều ra chệch hướng.

"Xác nhận rồi, kiểm tra DNA chứng minh đó là Chu Thiếu Long."

Nói chuyện với Duyệt Đồng xong, tôi gọi điện thoại hỏi Lưu Niên có khả năng thủ cấp mở mắt hay không, được cậu ta trả lời rằng: "Khả năng rất thấp, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không có. Trong khoảng thời gian ngắn sau khi chết có thể xảy ra hiện tượng búi cơ co lại, vì thế xét về mặt lý luận hiện tượng xác chết mở mắt là có thể xảy ra, nhưng tỉ lệ có lẽ chỉ vào khoảng một phần mấy trăm nghìn mà thôi. Trường hợp đã chết ba năm mà vẫn còn mở mắt như cậu nói thì khả năng lại càng thấp, có lẽ chỉ là một phần nghìn tỉ, chỉ có thể nói là không loại trừ khả năng này thôi."

Sở dĩ tôi đặc biệt hỏi ý kiến Lưu Niên là để xác minh xem có phải ông cụ Chí say rượu nói bừa hay không, cậu ta đã nói có khả năng như vậy thì lời nói của ông cụ Chí cũng có độ tin cậy nhất định.

Kết thúc cuộc gọi, tôi và Trần Trần đến một cô nhi viện nằm ở giữa trường Trung học Hoài Thạch và thôn Chu Ốc, cách nơi xảy ra hai vụ án xác chết bị phân hủy cách nhau hơn năm mươi năm kia không xa. Cô nhi viện này có tên gọi là Viện Phúc lợi nhi đồng Smit, xem ra chắc là của tổ chức phi chính phủ lập nên. Sở dĩ chúng tôi đến đây là bởi vì bên trong đó có một nhà thờ, chính là ngôi nhà thờ ghi trên tờ giấy tuyên truyền kia.

Nhà thờ không lớn, sử dụng phong cách Baroque kiểu châu Âu có lẽ xây dựng vào đầu thời kỳ Trung Hoa dân quốc, đến nay có lẽ cũng đã hơn một trăm năm. Ngôi nhà thờ ấy xem ra vẫn còn rất vững chãi không giống như những công trình tồi tàn kia, mới có dăm ba chục năm đã bị liệt vào danh sách những công trình nguy hiểm.

Hôm nay là chủ nhật, trong nhà thờ đang hành lễ. Lúc chúng tôi đến nơi, mục sư đã đang dẫn dắt tín đồ tụng kinh Amen, xem ra buổi lễ sắp sửa kết thúc, vì thế chúng tôi không vội vào trong mà đứng đợi ở cửa, tiện thể cũng để quan sát đôi chút tình hình bên trong. Ngôi nhà thờ nhỏ này nằm ở nơi hẻo lánh nên tín đồ đến hành lễ không nhiều, tuy nhiên trong đó lại thấy có cả người nước ngoài.

Kết thúc nghi thức cầu nguyện, một nữ tu già khoảng hơn sáu mươi tuổi có khuôn mặt hiền từ cười nói vui vẻ tiễn tín đồ ra ngoài cửa. Khi trông thấy chúng tôi, bà ta tươi cười vẻ thân thiện, rồi hỏi với vẻ khiêm nhường: "Cần giúp đỡ phải không, các con của Chúa?"

"Chào sơ, tôi là Mộ Thân Vũ, trinh sát viên phòng Trinh sát hình sự, do ở gần khu vực này xảy ra một vụ án mạng nên đến đây hỏi thăm tình hình, hy vọng có thể từ đó tìm ra chút manh mối." Tôi cho bà ta xem thẻ cảnh sát rồi lại hỏi: "Xin hỏi, phải xưng hô với sơ thế nào ạ?"

"Cầu xin chúa trời tha thứ cho tội lỗi của người đã chết, dẫn dắt linh hồn họ đến được thiên đường, Amen!" Bà ta làm dấu chữ thập trước ngực, "Cậu cứ gọi tôi là sơ Viêm giống như mọi người khác là được rồi, mong rằng tôi có thể giúp được cho cậu."

"Sơ đã trông thấy cậu thiếu niên này lần nào chưa?" Tôi cho bà ta xem tấm thẻ học sinh, phía trên có ảnh chân dung của Chu Thiếu Long.

Sơ Viêm xem một lát rồi trả lại: "Thời gian trước, đứa trẻ này thường đến đây chơi nhưng chín hôm nay không thấy đến... cầu Chúa che chở cho linh hồn cậu ấy!"

"Cậu ta từng tiếp xúc với những ai ở đây?"

Mặt bà ta lộ rõ vẻ từ bi, chậm rãi bảo: "Cậu ấy là đứa trẻ ngoan, sau khi tan học thường đến chơi với lũ trẻ ở đây, lại còn dạy chúng viết chữ, ngoài ra cũng đều đã tiếp xúc với mọi người trong này, mấy hôm trước còn sám hối với mục sư Lương."

Sám hối là một nghi thức tôn giáo, nói một cách đơn giản là sám hối tội lỗi của mình trước giáo sĩ để cầu mong được thượng đế tha thứ. Nhưng mà một thiếu niên đang độ tuổi phơi phới như thế thì có tội lỗi gì chứ? Biết đâu từ nội dung sám hối của cậu ta tôi lại có thể phát hiện được chút manh mối. Nhưng khi tôi yêu cầu sơ Viêm dẫn vào gặp mục sư, đồng thời bày tỏ mong muốn ông ta cho biết Chu Thiếu Long đã sám hối những gì thì lại được bà ta trả lời rằng: "Sơ rất vui lòng đưa hai người đi gặp mục sư Lương, nhưng e rằng mục sư sẽ không nói cho hai người biết nội dung sám hối bởi vì đã là giáo sĩ, chúng tôi phải có nghĩa vụ bảo vệ bí mật riêng tư cho tín đồ."

"Nhưng điều này có thể cũng liên quan đến nguyên nhân cái chết của Chu Thiếu Long, bảo vệ bí mật riêng tư cũng không bằng tìm ra hung thủ, trả lại công bằng cho cậu ấy." Mặc dù cũng hiểu nỗi khổ trong lòng đối

phương nhưng tôi cảm thấy giành lại chính nghĩa cho người chết có ý nghĩa hơn nhiều so với bảo vệ bí mật cá nhân của họ.

"Đứa trẻ này đã được giải thoát, chuyện ở thế gian đã không còn liên quan đến cậu ấy nữa, Chúa trời tự khắc sẽ có sắp đặt. Việc chúng tôi cần làm là cầu nguyện cho cậu ấy chứ không phải là tiết lộ điều cậu ấy không muốn cho người khác biết." Mặc dù bề ngoài bà ta tỏ ra rất hòa nhã nhưng thái độ lại vô cùng cương quyết.

Lấy cứng chọi cứng không thể giải quyết được vấn đề, đã không thể ép đối phương nói ra nội dung sấm hồi của Chu Thiếu Long thì chỉ còn cách rào trước đón sau để moi lấy thông tin liên quan mà thôi. Vì sơ Viêm còn rất nhiều việc phải làm nên sau khi dẫn chúng tôi vào gặp mục sư Lương xong liền đi ra.

Mục sư Lương khoảng hơn bốn mươi tuổi, thái độ rất thân thiện, lúc chúng tôi vào gặp, ông ta đang dạy bọn trẻ ở cô nhi viện viết chữ trong căn phòng phía sau nhà thờ. Các bạn nhỏ này khoảng mười ba, mười bốn tuổi, phần lớn là con gái, chỉ có hai cậu con trai nhưng đều là trẻ khuyết tật, hơn nữa một cậu hình như còn bị thiếu năng trí tuệ, vừa cười ngây ngô vừa viết nguệch ngoạc lên giấy. Cậu còn lại khá hơn, trí tuệ có vẻ không vấn đề gì nhưng cậu bị sút môi bẩm sinh nên trông hơi kỳ dị. Tôi để ý xem chúng đang viết gì, những đứa bé hơn đang viết tên mình hoặc viết vẽ nguệch ngoạc lung tung, còn những đứa lớn viết tờ tuyên truyền "Tin thượng đế sẽ được sống mãi."

"Chào anh chị, tôi có thể giúp gì cho hai người?" Mục sư Lương dặn dò đứa lớn tuổi nhất trông nom các em rồi cùng chúng tôi ra đi dạo ngoài vườn hoa.

"Mục sư có biết cậu ta không?" Tôi đưa thẻ học sinh Chu Thiếu Long ra.

"Có biết! Cậu ấy thường hay đến đây giúp nhà thờ dạy các bạn nhỏ viết chữ, mặc dù cũng có lúc tinh nghịch nhưng cậu ấy đúng là một đứa trẻ lương thiện, giàu lòng nhân ái. Có điều đã mấy hôm nay không thấy đến đây, không biết bây giờ thế nào?" Mục sư Lương nói, trên mặt lộ vẻ lo âu.

"Cậu ấy đã không còn nữa rồi." Khi phải nói cho đối phương biết thông tin này, tôi cảm thấy có đôi chút không đành lòng.

Mục sư Lương hơi sững người, nhưng rất nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh làm dấu chữ thập phía trước ngực: "Cầu Chúa dẫn dắt linh hồn cậu ấy lên thiên đường!"

Chúng tôi cùng lặng im, lát sau Trăn Trăn là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí này: "Chẳng phải cô nhi viện được chính quyền trợ cấp hay sao? Tại sao lại không có thầy giáo dạy bọn trẻ học chữ?"

Mục sư Lương mỉm cười trả lời: "Cô nhi viện này do một vị mục sư tên là Smit sáng lập ra chứ không phải tổ chức nhà nước, vì thế không được chính quyền trợ cấp, chi tiêu hàng ngày do các tín đồ quyên tặng. Do chính quyền không bố trí giáo viên nên chúng tôi phải tự đứng ra dạy các cháu nhỏ."

Trăn Trăn gật đầu như hiểu mà thật ra chẳng hiểu gì, tôi hỏi: "Thông thường các cô nhi viện đều do chính quyền quản lý, sao các ông lại tự tổ chức như vậy?"

Mục sư Lương chậm rãi giải thích: "Thực ra trước lúc tôi đến đây làm mục sư, đúng là chính quyền đã từng yêu cầu tiếp quản cô nhi viện, nhưng vì cô nhi viện này do mục sư Smit sáng lập, nên Viện trưởng đã đề nghị Giáo hội giúp đỡ. Giáo hội đứng ra thương lượng với chính quyền, cuối cùng cũng giữ được nguyên trạng. Còn tôi cũng vì thế mà được cử đến đây làm mục sư."

Tôi không quan tâm chuyện cô nhi viện hoạt động ra sao mà chỉ quan tâm Chu Thiếu Long có quan hệ gì với những người ở đây, sở dĩ hỏi như vậy chỉ là để khiến đôi phương lơ là điểm này, từ đó dễ bề đồng ý dò hỏi mà thôi. Hy vọng là có thể moi được nội dung Chu Thiếu Long đã sám hối.

Nói với mục sư Lương thêm mấy chuyện không lấy gì làm quan trọng nữa, tôi bắt đầu hỏi các vấn đề liên quan đến Chu Thiếu Long, nhưng khi hỏi đến nội dung sám hối mang tính thăm dò, ông ta lập tức giải thích một cách rất có trách nhiệm: "Sám hối là một cách ăn năn hối cải trước Chúa của các tín đồ, nhiệm vụ của nhân viên thần chức chúng tôi tức là làm sứ giả cho Chúa, vì thế tuyệt đối không thể tiết lộ nội dung sám hối của tín đồ cho người thứ ba, trừ phi được chính tín đồ đồng ý."

Người đã chết rồi còn phải được sự đồng ý gì nữa chứ! Không lẽ phải lên tận thiên đường tìm cậu ấy à? Mặc dù thường ngày tôi chưa từng bao giờ thắp hương lễ Phật, nhưng người hàng ngày được mẹ nuôi thờ phụng là Mẫu - một trong những chư vị thánh giả của Phật giáo, còn tôi đã được Mẫu phù hộ nhiều năm, vì thế cũng có thể coi là một tín đồ Phật giáo, khi chết đi không đến được tây phương cực lạc thì phải xuống địa ngục, không thể chạm được đến cửa thiên đường. Tất nhiên, cứ coi như là tôi lên được thiên đường thì đó cũng chỉ là sau khi đã chết, không thể giải quyết được công việc hiện tại.

Thua keo này ta bày keo khác, tôi dự định moi thông tin bằng biện pháp khác: "Trong cô nhi viện này có ai nói chuyện với Chu Thiếu Long tâm đầu ý hợp nhất không?"

"Cậu ấy nói chuyện hợp nhất với Mỹ Lung, thật ra mỗi lần cậu ấy đến đây cũng đều là để tìm Mỹ Lung cả."

"Mỹ Lung là ai vậy?"

"Đó là một cô bé trong cô nhi viện này. Chà! Thực ra cũng rất đáng thương. Cô bé ở kia kìa!" Nhìn theo hướng mục sư Lương chỉ, tôi thấy một thiếu nữ khoảng mười bốn tuổi, rất xinh đẹp nhưng lại mặc một bộ quần áo hết sức kỳ lạ. Có thể tôi sẽ tìm được manh mối gì đó thông qua cô bé này.

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Nơi Bé Gái Sơ Sinh Bị Chết Hàng Loạt

Qua mục sư Lương biết được Chu Thiếu Long rất hợp chuyện với cô bé mồ côi tên là Mỹ Lung ở trong cô nhi viện này, hơn nữa mỗi lần đến đây cũng đều là để tìm cô bé, vừa hay lúc này cô lại xuất hiện ngay trước mắt chúng tôi.

Nhìn theo hướng mục sư Lương chỉ, tôi thấy một thiếu nữ khoảng mười bốn tuổi, mái tóc đen mượt xõa xuống ngang vai, khuôn mặt trắng ngần ửng hồng, đôi mắt long đen long trắng rõ nét, trong veo như nước hồ thu, một vẻ đẹp khiến người ta phải ngỡ ngàng. Còn nhỏ đã xinh đẹp thế này thì khi lớn lên chắc chắn sẽ lấn át tất cả hoa thơm cỏ lạ, chẳng trách Chu Thiếu Long thường xuyên đến gặp. Nếu sinh ra muộn hơn chục năm, chắc tôi cũng sẽ ngày ngày đến đây làm không công.

Có điều mặc dù xinh đẹp song cách ăn mặc cô bé lại rất kỳ dị, cảm giác có chút gì đó giống như trang phục của người Trung Đông Cổ khoác một chiếc áo dài rộng thùng thình, phía trên chỉ lộ ra phần đầu và đôi bàn tay, phía dưới chỉ trông thấy đôi chân thanh tú đi xăng đan. Có điều chiếc áo tuy vừa dài rộng nhưng lại rất vừa với người, y như là được đặt may vậy. Hơn nữa, cô bé còn cài một chiếc kẹp tóc bằng gỗ vô cùng đặc biệt, trong sự kỳ dị vẫn để lộ ra vẻ đẹp khác biệt. Chẳng lẽ đây là trường phái không theo trào lưu nói đến trong lời đồn? Nghe nói nam nữ thiếu niên hiện nay rất thịnh hành món đồ này, có điều cô bé rõ ràng biết cách vận dụng phong cách khác lạ này hơn hẳn bạn bè cùng trang lứa.

Mục sư Lương vẫy tay gọi, cô bé liền đi về phía chúng tôi. Lúc cô còn chưa đến gần, Trần Trần khẽ hỏi mục sư Lương: "Có người nào ở Trung Đông quên tặng quần áo cho nhà thờ không?"

Ông ta cười, trả lời: "Tạm thời chưa có ai, trang phục của Mỹ Lung là do cô bé sửa lại từ quần áo được quên tặng. Thực ra trang phục được những người thiện tâm quên tặng phần lớn đều không mặc vừa, quần áo các bạn nhỏ lúc này mặc đều là do cô bé này sửa lại. Còn chiếc kẹp tóc kia cũng là cô bé tự làm lấy đấy."

"Còn bé như vậy mà đã giỏi thế?"

"Đúng vậy, cô bé này giỏi lắm, làm được rất nhiều việc. Nhưng, đúng là số khổ, cầu Chúa che chở cho cô bé!" Mục sư Lương thở dài làm dấu trước ngực.

Đúng là "con nhà nghèo sớm biết lo việc nhà", hoàn cảnh không tốt tự nhiên sẽ buộc người ta phải biết tự chăm sóc bản thân và những người xung quanh, đây là chuyện không tưởng. Nhưng tại sao mục sư Lương lại liên tục bảo Mỹ Lung số khổ chứ? Nếu vì cô bé là trẻ mồ côi, vậy thì tất cả trẻ con ở đây cũng đều mồ côi, có gì chỉ nói một mình cô bé này số khổ?

Đang mãi suy nghĩ vấn đề này thì Mỹ Lung đã đến trước mặt, chào hỏi mục sư Lương rất lễ phép, sau đó lại mỉm cười ngọt ngào với chúng tôi. Mục sư Lương giới thiệu ngắn gọn một lượt, sau đó để Mỹ Lung ở lại nói chuyện với chúng tôi, còn mình thì tiếp tục quay lại dạy bọn trẻ.

"Em biết cậu ấy không?" Tôi đưa thẻ học sinh của Chu Thiếu Long cho Mỹ Lung xem, cô bé vừa xem liền hỏi với vẻ căng thẳng: "Thiếu Long làm sao vậy? Gần mười hôm nay cậu ấy không đến rồi."

"Thật xin lỗi, cậu ấy qua đời rồi."

"Cậu ấy, cậu ấy chết rồi ư? Sao có thể như vậy được?" Mặt cô bé lộ vẻ sửng sốt, bất giác lùi lại một bước, khóe mắt lập tức ẩm nước, vẻ yếu đuối khiến người khác không khỏi thấy xót thương.

"Mặc dù biết em rất khó xử nhưng mong em hiểu cho, các anh phải điều tra rõ nguyên nhân cái chết của cậu ấy, bắt hung thủ trừng trị theo pháp luật."

Cô bé gật đầu, nước mắt lưng tròng: "Em có thể giúp được gì ạ?"

"Anh muốn biết cách đây chín hôm, tức là thứ sáu tuần trước, cậu ấy có đến đây không?" Thực ra tôi nói như vậy là không đúng, bởi vì chủ nhật mới là ngày bắt đầu của một tuần, do đó thứ sáu tuần trước phải là cách đây hai ngày. Có điều hầu hết mọi người đều cho rằng thứ hai là ngày đầu tuần, bởi thế tôi mới nói như vậy, chỉ cần đối phương hiểu là được rồi.

"Vâng, cậu ấy có đến. Hầu như ngày nào tan học về cậu ấy cũng đều đến đây, nhưng kể từ hôm đó không thấy đến nữa..." Cô bé vừa nói vừa lấy khăn tay lau nước mắt. Ở thời đại bây giờ, người có thói quen mang theo khăn tay có thể nói là vô cùng hiếm thấy, hầu hết người ta đều dùng khăn giấy tiện lợi hơn, có lẽ chỉ có đứa trẻ mồ côi như cô mới có thói quen tiết kiệm này!

"Em có thể kể lại tỉ mỉ tình hình hôm ấy được không? Ví dụ cậu ấy có nổi nóng với ai không, hoặc có nói với em chuyện gì đặc biệt không?"

"Hôm đó cậu ấy đã xuống tầng hầm..." Mặt cô đột nhiên ớn lạnh, hình như vừa nhớ ra chuyện gì đáng sợ, rồi từ từ kể cho chúng tôi nghe chuyện của chín ngày hôm trước:

Hôm đó thời tiết không được tốt, Thiếu Long vừa đến nơi thì trời bắt đầu đổ mưa. Chúng em cùng dạy các em nhỏ viết chữ, đang dạy thì cậu ấy bỗng nhiên hỏi có phải trong giáo đường có một tầng hầm không, bởi vì cậu ấy thấy trên nền nhà ở nội đường có ô cửa gỗ. Em từng nghe sơ Viêm

kể về tầng hầm, bà ấy bảo rằng hồi trước giải phóng những đứa trẻ mồ côi được cô nhi viện đem về đều được đưa xuống tầng hầm trước tiên, về sau này không làm như thế nữa, đến bây giờ thì bỏ trống. Có điều, sơ Viêm không muốn cho chúng em xuống tầng hầm chơi, vì thế em và những đứa trẻ khác ở đây đều chưa từng xuống, và cũng không biết dưới đó thế nào.

Thiếu Long hình như rất hiếu kỳ đối với tầng hầm, liên tục hỏi em có phải dưới đó có gì thú vị không. Em bảo với cậu ấy là mình cũng rất muốn xuống xem, nhưng lại sợ sơ Viêm không vui nên mặc kệ cậu ấy, đi vào trong bếp phụ giúp nấu cơm. Nấu xong, em vốn định hỏi cậu ấy có muốn ở lại đây ăn cơm không thì không thấy cậu ấy đâu nữa, nghĩ rằng không biết có phải cậu ấy đã xuống tầng hầm rồi hay không nên mới vào nội đường ở phía trong giáo đường để tìm.

Em vừa vào đến nội đường liền trông thấy cửa gỗ thông xuống tầng hầm đã bị mở, sơ Viêm đang đi ra cùng với cậu ấy. Sơ còn nói cậu ấy không được nghịch ngợm đi xuống tầng hầm như vậy, bảo rằng dưới đó từ rất lâu đã không dùng đến, chẳng những không khí bẩn mà mặt đất cũng rất ẩm ướt, nhỡ ngã ra đó thì không hay.

Sơ Viêm đi rồi, em hỏi cậu ấy ở dưới tầng hầm có thấy gì thú vị không, lúc đó sắc mặt cậu ấy không tốt, cứ ấp a ấp úng bảo rằng dưới đó không có gì. Có điều trong lòng em luôn nghĩ rằng cậu ấy đang nói dối nên cứ bám lấy mà hỏi. Lúc đó mưa vừa tạnh, cậu ấy liền bảo phải về nhà ăn cơm, đẩy em ra rồi chạy đi...

Từ câu chuyện của Mỹ Lung được biết, trước khi mất tích Thiếu Long đã từng xuống tầng hầm, có thể sẽ tìm thấy manh mối gì đó ở dưới ấy. Thế là tôi liền nhờ cô bé đi gọi sơ Viêm đến dẫn chúng tôi xuống xem.

"Sơ Viêm không muốn cho người khác xuống tầng hầm đâu..." Mỹ Lung tỏ vẻ khó xử, rồi lập tức len lén ghé sát bên cạnh tôi nói nhỏ: "Chi

bằng em dẫn các anh xuống là được rồi, thực ra em cũng muốn xem thế nào, nhưng anh chị đừng nói cho sơ Viêm biết kẻo bà ấy không vui nhé!"

Mặc dù cảm giác Mỹ Lung chín chắn hiểu việc hơn bạn bè cùng trang lứa nhưng đầu sao cô bé cũng vẫn còn là một cô bé giống như những thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ khác, khó mà kìm nén được lòng hiếu kỳ đối với sự vật chưa biết. Nếu sơ Viêm chưa chắc sẽ đồng ý đưa chúng tôi xuống tầng hầm, vậy thì để cô bé hiếu kỳ này dẫn đi cũng không phải là không được.

Sau khi được chấp thuận, Mỹ Lung liền kéo tay tôi và Trăn Trăn đi vào giáo đường. Đối với phụ nữ, mười bốn tuổi có lẽ cũng đã bước vào tuổi mơ mộng, bàn tay của cô bé mịn màng, nuột nà, nắm vào vô cùng dễ chịu, tiếc rằng mẹ sinh ra tôi sớm mất chục năm.

Đã hết giờ hành lễ, sơ Viêm và mục sư Lương đều đi chăm sóc bọn trẻ nên trong giáo đường vắng tanh. Trên nền nội đường có một cửa gỗ di động dài khoảng mét hai, rộng tám mươi phân, đặt ở vị trí không dễ nhìn thấy, phải đi một vòng quanh mới phát hiện ra. Cánh cửa gỗ cũng giống như tòa giáo đường này, có lẽ đã hơn trăm tuổi, thế nhưng lại không hề có dấu vết hư hại, hình như nó được làm từ loại gỗ cực tốt. Tôi nắm vòng tròn sắt trên cánh cửa, tốn không ít sức lực mới kéo được cánh cửa vừa dày vừa chắc đó lên, nghĩ thầm lúc trước mở cánh cửa này chắc hẳn Thiếu Long phải vất vả lắm.

Tôi chợt nghĩ, nếu như cánh cửa gỗ này đóng lại, vậy thì cho dù ở dưới tầng hầm có người kêu cứu cũng rất khó đến được tai người ở bên ngoài. Chả trách sơ Viêm không muốn cho ai vào bên trong, nếu gặp sự cố trong đó thì đúng thật là gọi trời trời chẳng thấu, gọi đất đất không hay rồi.

Phía sau cánh cửa gỗ mở ra là một đoạn cầu thang không dài nhưng do vị trí đặc biệt của nó nên ánh sáng không chiếu xuống được, một nửa cầu thang phía dưới tối om, khiến tôi không thể trông thấy mặt đất ở dưới đó.

Trần Trần hỏi Mỹ Lung ở dưới tầng hầm có đèn điện không, cô bé lắc đầu bảo chưa từng xuống đó nên không biết, nhưng lần trước trông thấy sơ Viên lúc từ dưới đó đi lên thì thấy trong tay sơ có cầm theo chiếc đèn pin. Tòa giáo đường này có lẽ đã xây dựng từ hơn trăm năm nay rồi, với điều kiện lúc đó thì không lắp đèn điện cũng không có gì lạ.

"Em biết ở đằng kia có đèn pin, em đi lấy ngay bây giờ." Mỹ Lung nói xong không đợi chúng tôi đồng ý đã chạy vù đi. Thực ra trong túi áo tôi có bật lửa, cũng có thể đổi phỏ được một lúc. Đợi được khoảng năm phút vẫn chưa thấy Mỹ Lung quay lại, Trần Trần đã hơi sốt ruột: "Con bé này chạy đi đâu không biết thôi mình xuống trước đi!"

Dù sao Mỹ Lung cũng chưa xuống tầng hầm lần nào, chưa chắc đã giúp được gì, thế là tôi liền lấy bật lửa chịu gió ra, nhờ vào quầng sáng yếu ớt từ ngọn lửa màu xanh tỏa ra cùng Trần Trần bước xuống tầng hầm tối đen như mực.

Tầng hầm rộng hơn tôi tưởng rất nhiều, có lẽ phải trên dưới 120m2 tuy nhiên lại khá thấp, chỉ cao khoảng hai mét, khiến tôi luôn cảm thấy rất dễ bị cộc đầu dù rằng bản thân chưa đến một mét tám. Ánh sáng của chiếc bật lửa giúp chúng tôi trông thấy ở trong hầm trống không, chỉ có bốn bức tường xung quanh xây bằng loại gạch mộc xưa cũ, trên tường có chân nền nhưng không có nền. Không khí ở đây hơi ẩm, hơn nữa dưới mặt đất và trên tường còn có một ít rêu, nếu một mình vào đây mà bị trượt ngã thì sẽ rất phiền phức.

Xem xét một vòng vẫn không phát hiện thấy có gì đặc biệt, đang chuẩn bị quay ra thì Trần Trần bỗng kêu lên thất thanh, chỉ về phía cửa cầu thang hỏi: "Kia là cái gì?"

Tôi nhìn theo phía tay cô chỉ, thấy trên mặt đất có một vật màu đen đang di chuyển rất nhanh về phía mình. Vật này đen bóng, dài khoảng một mét, rộng nửa mét, bẹp dí như thể dán sát xuống mặt đất. Do ánh sáng rất

yếu nên ngay lúc đó không nhìn rõ là thứ gì, chỉ cảm thấy nó giống như tấm vải đen, nhưng cũng lại giống như con rắn đen bị đập bẹp.

Trong nháy mắt vật lạ màu đen kia đã dịch chuyển đến ngay trước mặt chúng tôi. Trăn Trăn nhấc chân định giẫm lên "đầu" nó, nhưng "đầu" nó trong nháy mắt lại rách ra một lỗ to đúng bằng chiếc giày, vừa khéo khiến Trăn Trăn giẫm vào chỗ trống. Hình như nó có thể tùy ý thay đổi hình dạng, Trăn Trăn còn chưa kịp nhấc chân lên thì nó đã quấn ngay lấy giày của cô.

Vật kỳ dị dưới chân khiến Trăn Trăn sợ đến nỗi nhảy dựng lên, có điều quán quân tán thủ này cũng không phải là người ăn chay nên phản ứng ngay lập tức, cô xoay cổ chân một cởi phăng chiếc giày ra, đồng thời nhảy về phía sau. Giày vừa rời khỏi chân, chỉ trong nháy mắt đã bị vật kỳ dị kia bọc kín, cảm tưởng giống như bị bọc trong một miếng vải đen. Thế nhưng khi nó vừa mới buông khỏi thì chiếc giày thể thao bằng da thật chất lượng cao đã bị thủng lỗ chỗ không khác gì vừa mới bị nhúng vào dung dịch ăn mòn.

Tôi và Trăn Trăn bốn mắt nhìn nhau, từ thái độ kinh ngạc của đối phương, cả hai cùng nhận được một thông tin - chạy thôi!

Vật lạ kia bỏ chiếc giày ra xong liền tấn công về phía chúng tôi, hơn nữa nó còn có thể tách ra làm ba, phong tỏa đường đi từ ba hướng. Chúng tôi đành phải chạy vào phía trong, nhưng đến góc tường thì không còn chỗ nào để chạy nữa. Đúng vào lúc trông thấy chúng đã tiến sát đến dưới chân thì từ phía cửa cầu thang có một luồng ánh sáng mạnh rọi đến khiến tôi theo bản năng đưa tay lên che, Trăn Trăn ở bên cạnh cũng phản ứng tương tự. Mặc dù mắt tạm thời không nhìn thấy cảnh tượng xung quanh nhưng tai tôi không vấn đề gì, vẫn nghe thấy giọng sơ Viêm: "Tại sao không nói với tôi một tiếng mà đến đây thế hả?"

Khi luồng ánh sáng chiếu đi chỗ khác, tôi nhìn thấy sơ Viêm cầm đèn pin đang đứng ở cửa cầu thang, Mỹ Lung đứng bên cạnh lo lắng mân mê gấu áo, hình như biết là mình sai. Lại nhìn xung quanh, không biết vật kỳ dị kia đã biến đâu mất, cứ như thể nó chưa từng xuất hiện, trên mặt đất chỉ còn lại chiếc giày thể thao thủng lỗ chỗ.

Sự việc biến đổi đột ngột khiến đầu óc tôi không kịp phản ứng, nếu không có chiếc giày thể thao thủng lỗ chỗ kia chắc hẳn tôi còn cho rằng vừa rồi chỉ là gặp phải ác mộng. Nhưng đây không phải là mơ mà rõ ràng là sự việc có thật. Tôi và Trăn Trăn nhìn nhau một ánh mắt cô khẳng định với tôi rằng đây hoàn toàn không phải là mơ.

"Lẽ ra các con không nên vào đây." Sơ Viêm vẫy tay về phía chúng tôi, ý bảo theo bà ra khỏi tầng hầm.

Trăn Trăn nhảy lò cò đến nhặt chiếc giày của mình, nó đã rách nát không còn ra hình dạng gì nữa nhưng cô vẫn định đi vào. Tôi giật lấy chiếc giày, bảo cô hãy cứ nhảy bằng một chân đi đã, còn chiếc giày để đưa cho Duyệt Đồng xét nghiệm. Cô giận dữ trừng trừng nhìn tôi, tôi đáp lại bằng cái mỉm cười "mê hồn" khiến cô cuối cùng cũng thỏa hiệp, đặt bàn chân xinh đẹp chỉ đi mỗi chiếc tất trắng tinh xuống, bước thấp bước cao cùng tôi ra khỏi tầng hầm.

Vừa ra đến ngoài tôi liền kể lại cho sơ Viêm nghe chuyện vừa xảy ra, đồng thời chìa cho bà xem chiếc giày thể thao thủng lỗ chỗ. Vẻ mặt bà vô cùng đau buồn, thở dài một tiếng đồng thời làm dấu trước ngực: "Xin chúa giải cứu cho những linh hồn đáng thương này, Amen!"

"Thưa sơ, tầng hầm này xảy ra chuyện gì vậy? Không lẽ dưới đó có ma quỷ hay sao?" Trăn Trăn nhìn xuống cửa tầng hầm tối om, hình như sự việc vừa rồi vẫn còn khiến cô sợ hãi.

Sơ Viêm không trả lời ngay mà có ý muốn đóng cửa tầng hầm lại tôi và Trần Trần lập tức bước đến giúp sức. Cửa đóng rồi, bây giờ bà mới nói: "Sở dĩ sơ không muốn mọi người vào tầng hầm là bởi vì bên trong có rất nhiều vong hồn bé gái sơ sinh."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sơ kể tỉ mỉ một chút được không?" Tôi hỏi một cách nghiêm túc.

Sơ Viêm bảo chúng tôi ngồi xuống, sau đó mới từ từ kể lại câu chuyện từng xảy ra trong tầng hầm bí hiểm này:

Cô nhi viện được mục sư Smit sáng lập vào đầu thế kỷ trước, lúc đầu một phần rất lớn kinh phí do giáo hội trợ cấp, nên rất dồi dào. Nhờ có kinh phí đầy đủ mà cuộc sống của bọn trẻ mồ côi không đến nỗi nào, thậm chí còn tốt hơn đại bộ phận người nghèo ở thời điểm đó vì thế rất nhiều người nghèo đã gửi những đứa con gái mình không nuôi nổi vào nhà thờ.

Sau này, khi mục sư Smit về trời, hơn nữa lại gặp đúng khi loạn lạc, cô nhi viện không thể nào liên lạc được với giáo hội, kinh phí ngày càng khó khăn. Bên cạnh đó, chiến tranh khiến cho người nghèo không nuôi được con lại càng gửi các bé gái vào nhà thờ nhiều hơn, chi tiêu hàng ngày vì thế lại càng tăng thêm.

Cô nhi viện không đủ khả năng chăm sóc được nhiều đứa trẻ như vậy, thế nhưng các bé gái lại vẫn không ngừng được đưa đến. Nếu các bậc cha mẹ đích thân giao chúng cho nữ tu thì họ còn có thể giải thích rằng cô nhi viện đã không thể chăm sóc con gái họ được nữa, nhưng mà hầu hết lại đều lén lút bỏ con ngoài cổng nhà thờ cùng lắm chỉ để lại tên họ của cha đứa trẻ mà thôi... Sơ chính là một trong số các bé gái bị bỏ lại ngoài cổng nhà thờ lúc đó, bản thân không biết cha mẹ mình là ai, chỉ biết cha họ Viêm nên các sơ đặt tên cho là Viêm Tư Thân.

Do không đủ khả năng nuôi được nhiều trẻ như thế, nên cô nhi viện chỉ có thể lựa chọn giữ lại những bé gái có thể trạng tốt, cách lựa chọn là bắt các bé trần truồng nằm trên nền nhà lạnh lẽo một ngày. Trong một ngày này chúng không những không được ăn mà ngay cả một giọt nước cũng không được uống, thậm chí quần áo để giữ ấm cũng không có. Trong điều kiện khắc nghiệt đó, thử hỏi có mấy đứa bé gái sơ sinh yếu ớt vượt qua được bài kiểm tra tàn khốc như vậy? Những đứa may mắn vượt qua sẽ được cô nhi viện nuôi lớn giống như sơ đây. Việc làm này liên tục thực hiện cho đến sau giải phóng...

"Các người làm như thế có khác gì giết người chứ! Để các bé gái sơ sinh chết đói chết rét chi bằng bóp chết chúng đi cho rồi!" Nghe sơ Viêm kể xong, Trần Trần cảm thấy rất sốc.

"Xin Chúa tha thứ cho tội lỗi của chúng con, Amen!" Sơ Viêm không chút phản bác lời trách mắng của Trần Trần. Thực ra đó không phải tội lỗi của sơ Viêm, bởi vì bà ấy cũng chỉ là một trong số những bé gái từng phải chịu thử thách tàn khốc này mà thôi.

Tôi nói điều này với Trần Trần để cô biết rằng mình đã mắng nhầm đối tượng. Cô ngượng ngùng xin lỗi sơ Viêm, sau đó lại đặt câu hỏi: "Tại sao những đứa trẻ bị vứt bỏ lại toàn là gái?"

Sơ Viêm tiếp tục buông tiếng thở dài: "Hiện nay vẫn còn rất nhiều người trọng nam khinh nữ, cách đây hơn nửa thế kỷ tư tưởng này còn nặng nề hơn nhiều. Hiện giờ, hầu hết bọn trẻ trong cô nhi viện đều là bé gái, chỉ có mấy bé trai nhưng cũng đều bị khuyết tật cả."

Theo như lời sơ Viêm thì trong suốt một khoảng thời gian tương đối dài tầng hầm này đã từng được sử dụng làm "nơi giết hại hàng loạt các bé gái", số lượng bé gái chết đói chết rét ở đó nếu không phải hàng nghìn thì cũng phải hàng trăm. Vậy lẽ nào vừa rồi tấn công chúng tôi chính là oan

hồn của các bé gái? Có phải cũng vì thế mà Chu Thiếu Long chết một cách ly kỳ hay không?

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Axit Formic Phân Hủy Xác Người

Sáng hôm sau, tôi đến phòng làm việc của tổ trưởng báo cáo tiến độ điều tra, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì tổ trưởng đã quăng tờ báo ra trước mặt tôi, ngay trên đầu là dòng tit cỡ lớn "Thiếu niên mất tích ly kỳ, sau chín ngày phân hủy chỉ còn bộ xương." Tôi vừa lật xem vừa khen: "Cánh nhà báo này làm việc hiệu quả thật đấy, sau này muốn lấy lời khai nhân chứng cũng nên học hỏi ở họ."

"Thả hồi hết các cậu, đổi cho họ đi điều tra phá án được chứ?" Tổ trưởng lườm tôi một, "Vụ án này đã được xã hội quan tâm, tốt nhất cậu đừng có gây tai vạ cho tôi đấy. Nếu làm cho dân chúng hoảng sợ thì tôi cũng không dễ chịu, còn các cậu càng khỏi phải nói."

"Việc này không lo, chuyện nhà quan tự bản thân Giám đốc sở sẽ giải quyết. Điều tôi sợ nhất là vài ngày sau lại phát hiện thêm một bộ xương nữa thì đau đầu lắm." Muốn giải thích một việc lạ lùng ngoài sức tưởng tượng ta có thể dùng từ "trùng hợp", nhưng khi xuất hiện hai, ba, thậm chí là nhiều hơn các vụ án tương tự như nhau thì cái gọi là "trùng hợp" kia sẽ bị coi là "dối trá."

"Vì thế cậu nhất định phải bắt được hung thủ trước khi nó kịp gây ra vụ án tiếp theo."

Việc này, một là tôi chưa tìm ra manh mối, hai là chưa chắc tôi đã có thể sống lâu như vậy, ba là người bị hại tiếp theo có thể cũng chính là tôi. Tôi kể lại rành rọt từng thông tin thu thập được ngày hôm qua cho tổ trưởng nghe.

Thứ nhất ông cụ Chí nói rằng hơn năm mươi năm trước cũng xảy ra một vụ án tương tự, nhưng do thời gian đã lâu nên sợ rằng không thể nào xác minh được có phải là thật hay không.

Thứ hai, tôi và Trần Trần bị vật lạ màu đen tấn công ở dưới tầng hầm nhà thờ, suýt nữa mất mạng.

Thứ ba, trước khi bị hại, Chu Thiệu Long đã từng một mình xuống tầng hầm, không biết có từng bị vật lạ đó tấn công hay không, nhưng rất có thể việc này có liên quan đến cái chết của cậu bé.

Thứ tư đã giao chiếc giày thể thao bị vật lạ làm thủng lỗ chỗ của Trần Trần cho đội Kỹ thuật xét nghiệm, từ đó có thể sẽ biết được vật lạ kia thật ra là gì.

Thứ năm, theo lời sơ Viêm, ở gần cô nhi viện có một triền núi mọc đầy cây oải hương, lát nữa đến đó xem xét có thể sẽ phát hiện được điều gì đó.

Báo cáo tổ trưởng xong cũng vừa lúc có điện thoại gọi đến, là Duyệt Đồng: "Có kết quả xét nghiệm rồi, chúng tôi thấy có axit formic còn sót lại trên chiếc giày, đó là loại chất lỏng có tính ăn mòn mạnh, chiếc giày nhanh chóng bị làm rách là do axit này ăn mòn."

"Trên xương và quần áo của Chu Thiệu Long có axit formic không?" Tôi hỏi.

"Đã làm xét nghiệm nhưng không thấy có. Quần áo chắc chắn không bị nhiễm axit bởi vì nếu có thì cũng phải bị rách giống như chiếc giày kia;

còn thi thể cậu ấy thì không biết thế nào, bởi vì hôm trước có mưa to, không loại trừ khả năng thi thể bị axit ăn mòn chỉ còn lại xương, còn số axit sót lại thì đã bị nước mưa rửa trôi mất rồi."

Giả thiết Duyệt Đồng đưa ra không những giải thích được nghi vấn xác chết bị phân hủy trong vòng chín ngày mà còn gợi mở cho tôi một hướng điều tra - có lẽ nên bắt đầu từ sản phẩm hóa chất.

Từ tư liệu hiện có cho thấy có hai người vừa có quan hệ với người chết lại vừa có khả năng tiếp xúc được với axit formic, một người là La Thục Phần, tức là vợ cũ của Chu Diệu Toàn cha của nạn nhân, người còn lại là Chu Tuấn Long, anh cùng cha khác mẹ với người chết, hai mẹ con họ đã mở một cửa hàng hóa chất.

Theo lời của bác người chết cho biết, hơn mười năm trước Chu Diệu Toàn và La Thục Phần ly hôn, Chu Tuấn Long còn nhỏ nên ở với mẹ, tuổi thơ phải sống nghèo khó. Sau này Chu Diệu Toàn lấy vợ hai sinh ra Chu Thiếu Long, mặc dù cách nơi ở của vợ cũ không xa nhưng hơn mười năm nay không hề qua lại, thậm chí khi con trai lớn bị ốm ông ta cũng không ngó ngàng gì. Chính vì thế mà mặc dù thi thoảng anh em vẫn gặp nhau trên đường nhưng Chu Thiếu Long lại không hề biết rằng mình còn có anh trai.

Căm hận chồng cũ và tuổi thơ thiếu tình yêu thương của cha đều có thể là động cơ dẫn đến giết người xả hận, như vậy hai mẹ con người này đều có khả năng là hung thủ.

Tôi cùng Trần Trần đến cửa hàng hóa chất của hai mẹ con La Thục Phần, trước khi bước vào, chúng tôi đã tìm hiểu qua tình hình hiện tại của họ thông qua các cửa hiệu bên cạnh, có thể tổng hợp thông tin thu được lại như sau:

Một là, hai mẹ con họ trước đây sống rất khổ sở, về sau được bạn bè và người thân giúp đỡ mở cửa hàng hóa chất này thì cuộc sống mới cải

thiện được ít nhiều.

Hai là, Chu Tuấn Long năm nay mười tám tuổi, sau khi thi tốt nghiệp cấp ba đạt kết quả rất kém đã từ bỏ ý định vào đại học, hiện tại đang giúp mẹ trông coi cửa hàng và bán hàng qua mạng.

Ba là, La Thục Phần thường vô tình biểu lộ nỗi oán hận Chu Diệu Toàn, ngoài ra còn bảo rằng nếu ông ta chết cũng sẽ không cho con trai đến đưa tang.

Bốn là, Chu Tuấn Long thường ngày tính tình rất tốt, cư xử rất lễ độ nhưng khi nhắc đến gia đình người cha của mình thì lập tức sầm mặt lại.

Năm là, trước đây Chu Tuấn Long thường đến cô nhi viện làm việc thiện nhưng gần một năm nay lại rất ít đến.

Tổng hợp các thông tin này, trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều suy nghĩ. Theo lời Mỹ Lung nói, từ một năm trước Chu Thiệu Long bắt đầu đến giúp đỡ cô nhi viện, như vậy trước đây Chu Tuấn Long thường xuyên đến cô nhi viện chắc hẳn đã gặp người em cùng cha khác mẹ này rồi. Nếu cho rằng gần một năm nay Chu Tuấn Long ít đến cô nhi viện là vì tập trung chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp ba, thì thành tích của cậu ta không thể kém như thế được. Do đó, theo tôi nguyên nhân cậu ta không đến cô nhi viện chắc là vì không muốn tiếp xúc với em trai mình.

Nhưng ở cô nhi viện có thiếu nữ Mỹ Lung xinh đẹp như vậy, Chu Tuấn Long độ tuổi xấp xỉ chắc hẳn sẽ không thể không động lòng, có lẽ cậu ta thường xuyên đến đây cũng chủ yếu là để gặp Mỹ Lung, vì thế bên trong việc này nhất định phải ẩn chứa điều gì đó. Tất nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán, tôi còn cần phải thu thập nhiều chứng cứ hơn nữa để kết luận phỏng đoán của mình có chính xác hay không.

Tôi và Trần Trần cùng bước vào, cửa hàng này không rộng nhưng hàng hóa tương đối đầy đủ. Một phụ nữ khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi

lập tức bước đến hỏi chúng tôi cần gì.

Trần Trần định đưa thẻ cảnh sát ra nhưng tôi ra hiệu cho cô đừng nói gì với, còn mình thì nói với phụ nữ trung niên kia: "Xin hỏi ở đây có axit formic không?"

"Có loại thùng 10kg và 20kg, cậu muốn mua bao nhiêu?" Bà ta trả lời rất thật.

Lúc này tôi mới đưa thẻ cảnh sát ra: "Chào bà, tôi là Mộ Thân Vũ ở Phòng Trinh sát hình sự, xin hỏi bà có phải là La Thục Phần không?"

"Vâng, vâng, tôi là La Thục Phần, tìm tôi có việc gì ạ?" Bà ta tỏ ra hết sức sợ

hãi, nhưng cũng không thể dựa vào đó mà phán đoán bà ta đã làm việc xấu, thực ra hầu hết mọi người khi bị cảnh sát tìm đến tận nơi hỏi thăm cũng đều tỏ vẻ hoảng hốt, chỉ có những kẻ lưu manh vô lại hàng ngày đều phải đến cơ quan công an trình báo mới dám cưỡi lừa cọt nhả với chúng tôi.

"Xin hỏi vào lúc chập tối mười hôm trước bà ở đâu, làm gì, có ai ở cùng bà không?" Trong lúc nói tôi đặc biệt chú ý thay đổi ánh mắt của bà ta.

"Lúc đó có lẽ tôi đang ở đây trông coi cửa hàng, ngày nào chúng tôi cũng bán đến tám giờ tối mới đóng cửa." Ánh mắt bà ta không có gì khác lạ.

"Còn con trai bà, lúc đó cậu ta ở đâu?"

Bà ta hơi ngần người ra một lúc: "Nó, nó cũng ở cửa hàng với tôi."

Tôi nhìn bà ta bằng ánh mắt nghiêm khắc, khiến bà ta lập tức né tránh. Tôi nói tiếp, giọng nghiêm nghị: "Chúng tôi đã hỏi thăm các cửa hàng ở

gần đây, họ đều nói rằng thông thường chỉ lúc buổi trưa con trai bà mới đến đây giúp trông hàng cho bà về nấu cơm, còn buổi tối hầu như không đến."

"Thông thường buổi tối nó... nó không đến, nhưng hôm ấy có đến." Giọng của bà ta cứ ập a ập ứng, khiến tôi cảm thấy bà ta đang nói dối.

"Chuyện xảy ra đã hơn một tuần mà sao bà vẫn nhớ rõ ràng vậy?"

"Bình thường nó rất ít đến vào giờ này, vì thế tôi nhớ rất rõ."

"Ồ!" Tôi bước ra vài bước, giả vờ xem qua sản phẩm hóa chất trong cửa hàng, tiện mồm hỏi giá một số mặt hàng, đợi bà ta hơi thả lỏng một chút mới hỏi: "Hôm đó là thứ bảy, chắc hàng bán chạy lắm nhỉ!"

Bà ta cười nịnh bợ: "Chúng tôi chủ yếu bán hàng cho các công xưởng, cuối tuần nói chung khá vắng khách."

"Con trai bà cũng lạ thật đấy, lúc bán hàng bận rộn thì không đến giúp, lúc vắng khách lại đến."

Bà ta xấu hổ cười trừ: "Nó bán hàng qua mạng, bình thường phải lên mạng trả lời khách hàng, hơn nữa một mình tôi ở đây cũng có thể đảm đương được."

"Con trai bà biết bà có thể đảm đương được nên không đến giúp, ngày thứ sáu vào mười hôm trước cũng vậy, cậu ta cũng không đến."

Mặt bà ta bỗng nhiên trắng bệch, biết rằng đã lỡ lời. Tôi lại nói: "Chập tối hôm thứ bảy đó con trai bà có ở đây hay không cũng không sao, điều tôi muốn biết là trước đó một hôm, cũng tức là hôm em trai Chu Thiếu Long của cậu ta mất tích, cậu ta đã ở đâu. Nếu bà còn muốn nói dối thì hãy cẩn thận chúng tôi bắt giam bà dăm bữa nửa tháng rồi mới từ từ xét hỏi con trai bà."

"Con trai tôi rất ngoan, rất nghe lời, chưa bao giờ làm việc xấu, hơn nữa cũng chưa từng qua lại với cả nhà người cha khốn nạn đó, chuyện của đứa con hoang kia không hề liên quan đến nó, các ông đừng có bắt nó!" Bà ta bảo tôi đừng bắt con trai mình, cuống quýt nắm lấy tay tôi.

"Tôi không nói muốn bắt con trai bà, chỉ là muốn hỏi vài chuyện mà thôi..." Để lấy được thêm nhiều thông tin từ bà ta, trước tiên tôi an ủi, bảo rằng chúng tôi chỉ tìm con trai bà để hỏi một số chuyện chứ không phải đến để bắt.

Vì một lát nữa Chu Tuấn Long sẽ ra trông cửa hàng cho mẹ về nấu cơm nên chúng tôi không phải vội đi tìm cậu ta mà tiếp tục hỏi La Thực Phần về tình hình của hai mẹ con. Bà ta rưng rưng nước mắt kể về quãng đời chua xót sau khi ly hôn:

Lúc ly hôn với gã khốn nạn ấy, Tuấn Long mới hơn ba tuổi, một mình tôi thân gái phải vừa trông con vừa làm việc, khổ sở thế nào không cần nói thì mọi người cũng biết. Thêm nữa, tôi lại không có khả năng gì, chịu khó làm việc đến mấy thì cuộc sống cũng vẫn rất khổ. Hai mẹ con tôi sống khổ sở như vậy mà gã khốn nạn kia chỉ biết lo cho bản thân sống phong lưu sung sướng, chưa bao giờ ngó ngang gì đến chúng tôi, ngay cả khi Tuấn Long bị ốm cũng không thèm ghé qua xem con thế nào chứ đừng nói đến chuyện giúp đỡ.

May mà ông trời có mắt, từ khi lên trung học Tuấn Long thường hay đến giúp đỡ cô nhi viện ở gần đây. Viện trưởng Lữ của cô nhi viện là người rất tốt, sau khi biết cảnh ngộ mẹ con chúng tôi liền giúp chúng tôi xin giấy phép kinh doanh cửa hàng hóa chất, đồng thời tôi lại vay mượn của họ hàng thân thích một món tiền mở cửa hàng này. Vì xin giấy phép kinh doanh hóa chất rất khó, hơn nữa quanh vùng cũng không có mấy cửa hàng nên công việc làm ăn không đến nỗi nào, cuộc sống của chúng tôi cũng tốt dần lên.

Vốn tưởng rằng mọi thứ về sau đều thuận buồm xuôi gió, ai ngờ Tuấn Long thi cấp ba lại đạt kết quả thấp như vậy, có điều như thế cũng không sao, có cửa hàng này rồi chúng tôi không cần phải quá lo về cuộc sống nữa...

Người mẹ ngâm đắng nuốt cay này kể lể với tôi rất nhiều, có điều hầu hết chỉ là những lời thóa mạ, mắng chửi người chồng cũ mà thôi. Từ lời nói của bà ta, tôi chỉ rút ra được ba thông tin: thứ nhất, hai mẹ con bà ta là người tốt; thứ hai, phía nhà chồng cũ đều là người xấu; thứ ba, Viện trưởng cô nhi viện là người tốt, cũng rất có tài. Hai thông tin trước là phán đoán chủ quan của bà ta, không có ý nghĩa gì đối với tôi, còn thông tin thứ ba hầu như cũng không tác dụng gì. Mất toi cả buổi sáng chỉ để nghe những lời vô ích của bà ta.

Lúc tôi đã cảm thấy chán ngán nghe bà ta nói nhảm thì một cậu thiếu niên bước vào cửa hàng: "Mẹ về nấu cơm đi, để con tiếp khách cho."

"Chào cậu, tôi là Mộ Thân Vũ, cảnh sát hình sự, xin hỏi cậu có phải là Chu Tuấn Long không?" Tôi giơ thẻ cảnh sát cho người vừa vào xem.

"Vâng, chào anh cảnh sát, tôi có thể giúp gì cho anh?" Cậu ta đứng là rất lễ độ, điều này có lẽ cũng liên quan đến việc cậu ta thường xuyên đến giúp cô nhi viện.

"Chắc cậu biết chuyện em trai cậu mất tích chứ!"

"Xin lỗi, mẹ tôi chỉ có một mình tôi là con." Cậu ta lộ vẻ không vui nhưng giọng nói vẫn tương đối khách sáo.

"Vậy lúc gặp tối cách đây mười hôm cậu ở đâu?"

Cậu ta suy nghĩ giây lát: "Chắc là đang lên mạng ở nhà, thời gian này nói chung tôi đều ở nhà."

"Có ai chứng minh được lúc đó cậu ở nhà không?"

"Tôi mở trang bán hàng trên mạng chuyên bán những thứ ở cửa hàng này, lúc đó chắc chắn phải đang nói chuyện với khách, anh có thể đến nhà tôi xem nhật ký các cuộc nói chuyện." Cậu ta không chút tỏ ra sợ hãi, nhưng điều này không có nghĩa những gì cậu ta nói ra là thật.

Cậu ta lại nghĩ một lát: "Hầu như ngày nào vào lúc năm, sáu giờ chiều tôi cũng đều giao hàng, hôm đó cũng như vậy, nhân viên chuyển phát nhanh có thể chứng minh tôi ở nhà."

Tôi hỏi cậu ta điện thoại của công ty chuyển phát nhanh rồi gọi đến đó, nhận được câu trả lời đúng là hôm đó có nhân viên chuyển phát nhanh đến nhà cậu ta nhận hàng. Mặc dù họ không nói rõ người giao hàng lúc đó là ai, nhưng chỉ cần đến hỏi nhân viên chuyển phát nhanh kia là biết ngay.

Tiếp theo tôi yêu cầu kiểm tra ghi chép và biên lai xuất nhập của cửa hàng, họ rất hợp tác, không hề có ý cản trở. Nói chung, phần lớn khách mua hàng là các công xưởng, bên mua chắc chắn đòi hỏi cửa hàng phải viết hóa đơn, vì thế rất dễ tra ra tình hình tiêu thụ.

Kiểm tra ghi chép và biên lai rồi đối chiếu với lượng hàng còn trong kho xong, tôi phát hiện thiếu mất một thùng 10kg axit formic.

Tôi đọc lại ghi chép xuất nhập hàng một lần nữa, xác định đúng là thiếu một thùng axit formic nên liền hỏi: "Axit formic của cửa hàng bán ra không nhiều, sao lại vô duyên vô cớ thiếu mất một thùng thế?" Đối với mặt hàng có lượng xuất ra tương đối nhiều, ghi chép sai sót không phải là chuyện hiếm, nhưng mặt hàng xuất ra ít thì nói chung không xảy ra sai sót.

La Thục Phần nghĩ một lát bèn giải thích với chúng tôi theo kiểu lấp liếm cho xong: "Những khi quá bận rộn thường hay quên ghi chép sổ sách." Đương nhiên cách giải thích này không làm tôi vừa lòng, vì thế tôi ném về phía bà ta ánh mắt ngờ vực, còn bà ta cười ngượng đáp lại.

"Tôi nhớ ra rồi!" cậu con trai đột nhiên chen vào, "Thùng axit formic đó là tôi bán trên mạng rồi."

"Không thể nào, axit formic là chất lỏng ăn mòn, căn bản không qua chuyển phát nhanh được." Trên đời này không có lời nói dối nào hoàn hảo cả, những lời giải thích khiên cưỡng luôn là chứa lộn lành thành lộn què, năm được kẻ hở này có lẽ sẽ giúp tôi thu được nhiều thông tin hơn.

"Tôi, tôi không gửi chuyển phát nhanh mà giao dịch trực tiếp." Cậu ta nói hơi lắp bắp, thần sắc cũng lộ vẻ sợ hãi.

"Địa điểm giao dịch ở đâu? Lúc nào? Bên nhận là ai? Số điện thoại là bao nhiêu..."Để che đậy lời nói dối thì bắt buộc phải nói dối nhiều hơn, nhưng nói dối càng nhiều thì lại càng lộ ra nhiều sai sót. Rõ ràng cậu ta không thể đối phó với hàng loạt câu hỏi liên tiếp của tôi.

Tôi nắm mạnh vào vai cậu ta, nói nghiêm túc: "Tôi hỏi cậu lần cuối, rốt cuộc cậu bán thùng axit này cho ai rồi? Giả mạo trong lời khai là phạm pháp, chỉ dựa vào điều này tôi cũng đã có thể bắt giam cậu mười lăm ngày." Trong quá trình lấy khẩu cung, có lẽ dọa nạt là điều không thể tránh khỏi.

Vừa rồi cậu ta còn khá bình tĩnh, nhưng khi bị tôi dọa như vậy liền sợ hãi trả lời: "Viện trưởng Lư, tôi bán thùng axit đó cho Viện trưởng Lư."

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Xương Trẻ Sơ Sinh Khắp Mặt Đất

Kiểm tra ghi chép và biên lai xuất nhập của cửa hàng xong, đối chiếu lượng hàng còn trong kho thấy thiếu một thùng axit formic, bị tôi liên tục tra hỏi, Chu Tuấn Long khai đã bán thùng axit đó cho Viện trưởng Lư của cô nhi viện.

"Ông ta cần axit formic làm gì?" Axit formic được sử dụng tương đối rộng rãi nhưng chủ yếu là trong sản xuất chứ không dùng trong sinh hoạt, tôi thực sự không hiểu được cô nhi viện dùng loại axit này để làm gì.

"Tôi không biết, ông ấy bảo cần thì tôi bán thôi." Chu Tuấn Long vẫn có chút sợ hãi, hình như chưa hết run vì những lời dọa của tôi.

Giấy phép kinh doanh của cửa hàng này nhờ Viện trưởng Lư giúp đỡ mới có được, vì thế ông ta bảo cần axit formic là mẹ con Chu Tuấn Long liền dâng lên ngay... Hoặc là, tôi nên suy nghĩ như thế này: Ông ta muốn có axit formic nên mới giúp xin giấy phép mở cửa hàng hóa chất. Bất kể thế nào cũng bắt buộc phải điều tra Viện trưởng Lư.

Sau khi rời khỏi cửa hàng hóa chất chúng tôi đến công ty chuyển phát nhanh, đúng lúc nhân viên hay đến nhà Chu Tuấn Long nhận hàng cũng vừa về đến nơi. Kiểm tra danh sách chuyển phát nhanh xong, anh ta khẳng định chắc chắn với chúng tôi khoảng 6 giờ tối mười hôm trước Chu Tuấn

Long đúng là có ở nhà. Lúc đó họ còn nói chuyện với nhau gần mười phút, khoảng 6 giờ 30 phút mới đi khỏi.

Theo Mỹ Lung nói, Chu Thiếu Long rời khỏi cô nhi viện lúc chưa đến 6 giờ, vậy thì cứ coi Chu Tuấn Long lập tức đến cô nhi viện ngay sau khi nhân viên chuyển phát nhanh vừa đi khỏi cũng vẫn không thể gặp em mình được. Như thế cũng có nghĩa là cậu ta có chứng cứ ngoại phạm. Hai mẹ con họ đều có chứng cứ ngoại phạm, đương nhiên ít có khả năng là hung thủ, có điều việc gì cũng đều có ngoại lệ nên vẫn không thể loại trừ khả năng họ là thủ phạm gây án.

Chúng tôi tới cô nhi viện một lần nữa, lúc đó Sơ Viêm đang đứng trước cổng như thể bà ta biết trước chúng tôi sẽ đến vào giờ này vậy, trông thấy chúng tôi liền bước đến hỏi đã ăn cơm chưa, có muốn ăn ở đây không?

Trước lúc đến đây chúng tôi đã ăn cơm trưa, vì thế bèn khéo léo từ chối ý tốt của bà ấy, rồi yêu cầu dẫn đi gặp Viện trưởng. Sơ Viêm không hỏi gì liền dẫn chúng tôi đến phòng làm việc của Viện trưởng, dọc đường còn cho biết Viện trưởng tên là Lữ Thụy Hoa, vốn là cô nhi lớn lên trong viện, làm viện trưởng đã một số năm rồi.

Tôi vốn cho rằng viện trưởng Lữ là người đàn ông trung niên khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi, không ngờ ông ta cũng chỉ xấp xỉ tuổi tôi, ước chừng chưa quá ba mươi, tướng mạo khôi ngô sáng sủa, có vẻ là một người quyết đoán. Thế nhưng ông ta lại có một ánh mắt sâu xa mà những người cùng tuổi không thể có được.

Sơ Viêm dẫn chúng tôi vào xong liền đi ra, Viện trưởng Lữ thân thiện hỏi chúng tôi có gì cần giúp đỡ không. Tôi hỏi thẳng ông ta: "Chu Tuấn Long bảo ông mua ở chỗ cậu ta một thùng axit formic, có việc này không?"

"Có, bữa trước tôi có lấy một thùng, định trả tiền nhưng cậu ấy không nhận, bảo là tặng cho cô nhi viện." Thái độ ông ta rất bình tĩnh, không hề

có chút thay đổi, giống như đang nói về một việc vô cùng bình thường.

"Ông cần axit formic để làm gì?" Đây mới là điểm quan trọng.

"Rửa nhà vệ sinh ấy mà!" Câu trả lời khiến tôi suýt nữa ngã khỏi ghế, nhưng đối phương vẫn giữ một vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, như thể axit formic sinh ra vốn là để rửa nhà vệ sinh vậy.

Thấy tôi phản ứng với câu trả lời của mình mạnh như vậy, ông ta cười lễ độ: "Anh không nghi ngờ tôi dùng nó để phân hủy xác chết đấy chứ? Tôi đã nghe sơ Viêm kể chuyện của Thiếu Long, nếu tôi muốn làm tan rửa xác chết thì dùng axit sunfuric chẳng phải là tốt hơn sao? Hơn nữa, cho dù dùng axit sunfuric thì cũng cần phải ngâm thi thể vào một chậu lớn trong một khoảng thời gian mới được chứ! Thùng axit formic đó đúng là dùng để rửa nhà vệ sinh thật không tin tôi đưa anh đi xem." Nói rồi ông ta liền đứng dậy, đưa chúng tôi đi xem nhà vệ sinh thật.

Trong cô nhi viện nữ nhiều nam ít, nhà vệ sinh nam chỉ nhỏ như bàn tay, vì thế ông ta đưa chúng tôi đến nhà vệ sinh nữ. Đến trước cửa nhà vệ sinh nữ vừa hay gặp Mỹ Lung từ trong đi ra, ông ta liền hỏi bên trong có người hay không, được biết trong đó hãy còn mấy người nên đành đợi họ ra hết rồi mới đưa chúng tôi vào, Mỹ Lung cũng tò mò vào theo.

Nhà vệ sinh nữ này rất rộng, phải đến hàng trăm mét vuông, trên sàn cực kỳ sạch sẽ, bồn cầu cũng không hề có một chút bẩn, giống hệt như vừa mới xây dựng xong. Có điều trông phong cách kiến trúc có lẽ cũng đã phải hàng trăm năm tuổi giống như ngôi nhà thờ.

Tôi quan sát kỹ lưỡng nền nhà và bồn cầu, hình như đều được làm từ một loại đá, nhưng là đá gì thì tôi không biết. Mặc dù năm tháng đã làm màu sắc hơi ngả vàng nhưng vẫn rất sáng bóng, có lẽ là do thường xuyên được tẩy rửa bằng axit formic.

"Mỹ Lung, rút ra ngoài ngay!" Tôi và Trần Trần đang xem xét bốn phía thì bỗng nhiên nghe tiếng Viện trưởng Lư gầm lên giận dữ. Ngoái lại nhìn, thấy ông ta đang nắm cánh tay Mỹ Lung, còn Mỹ Lung thì giằng tay ông ta ra, rồi lại đá mạnh vào ống chân ông ta, sau đó liền quay đầu chạy ra ngoài.

Cảnh này khiến tôi cảm thấy kỳ lạ, trong ấn tượng của tôi Mỹ Lung là cô bé rất hiểu chuyện, mà cuộc trò chuyện với Viện trưởng Lư vừa rồi cũng khiến người khác cảm thấy ông ta là một quý ông nhã nhặn lịch sự, vậy thì chuyện gì khiến họ tức giận như vậy chứ? Là một đứa trẻ trong cô nhi viện, vì sao Mỹ Lung lại dám đánh cả viện trưởng như vậy?

Tôi đem sự nghi hoặc trong lòng hỏi Viện trưởng đã xảy ra chuyện gì? Ông ta cười gượng gạo: "Con bé Mỹ Lung này có lúc cũng bướng bỉnh lắm, hai người đừng để ý đến nó, lát nữa rồi tôi sẽ đi tìm." Ông ta dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Hai người đã xem xét nhà vệ sinh này rồi, rất sạch sẽ phải không, khi bàn giao cho tôi viện trưởng tiền nhiệm dặn dò rằng nhà vệ sinh này phải tẩy rửa bằng axit formic mới sạch được, vì thế từ đó tôi luôn sử dụng nó."

Mặc dù dùng axit formic tẩy rửa nhà vệ sinh có thể coi là chuyện lạ đời nhưng Viện trưởng Lư lại không hề tỏ ra có chỗ nào không ổn, vì thế tôi cũng đành phải chấp nhận lời giải thích hoang đường này.

Lúc chúng tôi ra đến cổng cô nhi viện để chuẩn bị về thì trông thấy Mỹ Lung đứng một mình bên đường không biết đang làm gì, đến gần mới phát hiện cô bé đang giận dữ ra sức đá rập đấm cỏ dại bên đường, thế là liền hỏi tại sao?

"Hai người phải về rồi à?" Cô bé không trả lời câu hỏi của tôi.

"Ừ, nghe nói ở gần đây có sườn núi mọc đầy cây oải hương nên muốn đến xem."

"Em biết chỗ đó, ở rất gần đây thôi, để em đưa anh chị đi." Cô bé bỗng trở nên vô cùng vui vẻ, nồng nhiệt kéo tay dẫn đường cho chúng tôi.

Nhưng vừa mới đi được vài bước thì sau lưng đã cất lên giọng nói hiền từ nhưng cũng rất nghiêm khắc: "Mỹ Lung! Định đi đâu hả?" Quay lại nhìn thì thấy sơ Viêm đang đứng ở cổng viện, vẻ mặt có phần không vui, nói tiếp: "Vừa rồi Viện trưởng bảo rằng nếu con còn tái phạm thì sẽ nhốt lại đấy!"

Sắc mặt Mỹ Lung lập tức trở nên tối sầm, giậm chân một liên chạy vào trong cô nhi viện. Chúng tôi bước tới hỏi sơ Viêm đã xảy ra chuyện gì, bà ta thở dài một, rồi lập tức mỉm cười khoan dung:

"Không có gì, chỉ là trẻ con không hiểu chuyện thôi, hai người cứ làm việc của mình đi! Cầu chúa phù hộ cho hai người!" Nói xong bà ta làm dấu trước ngực rồi quay đi.

Đợi bà ta đi xa, Trần Trần liền hỏi tôi: "Rốt cuộc Mỹ Lung đã làm sai chuyện gì khiến Viện trưởng Lư và sơ Viêm tức giận chứ?"

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một số chuyện, hỏi ngược lại: "Lúc bằng tuổi cô bé này, điều cô nghĩ đến nhiều nhất là gì?"

Cô ấy suy nghĩ một lát, rồi trả lời một cách vô cùng tự hào: "Lúc đó tôi nghĩ đến nhiều nhất là chuyện tập luyện và thi đấu! Từ nhỏ tôi đã rất giỏi về thể dục thể thao, thường xuyên giành được giải thưởng, bằng khen và huy chương nhiều đến nỗi nhà không còn chỗ để!"

"Tôi đang nghi ngờ không biết cô có phải là phụ nữ hay không? Ái chà...!" Lại bị đá rồi. Tôi xoa xoa chỗ mông bị đá, nói tiếp: "Có thiếu niên nào không đa tình, có thiếu nữ nào không nhớ nhung. Ở tuổi như cô bé Mỹ Lung này, nghĩ đến nhiều nhất chắc chắn là chuyện nam nữ, có lẽ vừa rồi cô ấy định dựa vào chúng ta để trốn đi tìm tình nhân. Nếu đúng như vậy, Viện trưởng Lư và sơ Viêm tức giận cũng phải thôi."

"Bạn trai của cô bé có thể là ai chứ?"

"Những cậu bé ngang tuổi mà cô bé ấy có thể tiếp xúc ở cô nhi viện không nhiều, e là chỉ có anh em nhà họ Chu thường đến giúp đỡ, bây giờ cậu em đã chết, chỉ còn lại mình cậu anh mà thôi."

"Theo anh có khả năng hai anh em chúng vì Mỹ Lung mà sát hại nhau hay không?"

"Không thể loại trừ khả năng này, Chu Tuấn Long vốn không mấy cảm tình với đứa em cùng cha khác mẹ này, nếu lại bị em trai ngang nhiên cướp mất tình yêu nữa thì xét về tình và lý cũng có thể ra tay tàn độc sát hại. Nhưng vấn đề hiện nay là cậu ta có chứng cứ ngoại phạm."

"Nếu Mỹ Lung là tòng phạm thì tất cả đều có thể giải thích được rồi." Trần Trần cực kỳ tự tin vào suy đoán của mình, trông điệu bộ như thể muốn lập tức đi bắt Mỹ Lung.

Tôi phải khó khăn lắm mới kéo được kẻ ngang bướng này đứng lại: "Tại sao Mỹ Lung phải giết cậu ta, đâu có chuyện một người con gái lại muốn hại chết người theo đuổi mình chứ!"

Trần Trần ngăn người ra giây lát, suy nghĩ một hồi bèn nói: "Nếu có ai đó hôm nào cũng đến làm phiền anh, biết đâu anh sẽ hại chết người đó."

"Đó là vì cô căn bản không phải là con gái, oái..." Lại bị đá nữa rồi, lần này bị đá đến ngã nhào.

Mặc dù cảm thấy mỗi nghi ngờ đối với Chu Tuấn Long tương đối lớn, nhưng khổ một nỗi không có chứng cứ nên chúng tôi bèn đến sườn núi mọc đầy cây oải hương ở gần cô nhi viện để xem xét, mong phát hiện ra manh mối.

Buổi chiều trời trong gió mát, sườn núi mọc đầy oải hương, nếu dẫn thêm Miêu Miêu đeo trên lưng một ba lô đồ ăn vặt thì đã thành chuyến du lịch dã ngoại rồi. Tất nhiên chúng tôi đến đây mục đích không phải để đi chơi mà là vì trên xe đạp của Chu Thiếu Long có dấu vết của cây oải hương, mà khắp cả vùng lân cận chỉ riêng ở đây có loại cây này mà thôi, từ đó suy đoán trước lúc bị hại cậu ấy phải đi qua đây.

Sườn núi này không lớn cũng không nhỏ, chúng tôi đi vòng quanh mấy vòng vẫn không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Bây giờ đang đầu tháng chín, đã là cuối mùa hoa oải hương, tuy nhiên oải hương ở đây vẫn còn nở những đóa hoa xinh xắn. Ngửi mùi hoa thư thái êm dịu, sau cả ngày mệt mỏi bôn ba khắp nơi, tôi bất giác nhắm mắt, hít liền mấy hơi thật sâu.

Nhắm mắt bước đi giữa đám hoa đem lại cho tôi cảm giác vô cùng thoải mái, tiếc rằng cảm giác này tồn tại không được bao lâu đã lập tức biến mất. Bước chân đột nhiên hụt hẫng, còn chưa kịp bật ra tiếng kêu tôi đã không còn biết mình rơi vào chỗ nào nữa. Cơ thể liên tục trượt trong bóng tối, một lúc sau mới xuống đến đáy, lưng có vẻ như đè lên một số thứ gì đó vừa cứng vừa giòn, có thể nghe thấy cả tiếng vỡ giòn tan khiến tôi còn tưởng chính xương mình bị gãy.

Mở to hai mắt, tôi thấy mình đang ở một nơi vô cùng kỳ dị, trong bóng tối đen đặc có vô vàn đốm sáng màu lục lam không sao đếm xuể, giống như những đôi mắt quỷ dữ đang nhìn soi mói, khiến tôi suýt nữa sợ đến phát ngất. Cố gắng trấn tĩnh tinh thần, bàn tay khe khẽ thọc vào túi áo lấy bật lửa, khi ngọn lửa màu xanh lam phát ra ánh sáng yếu ớt xua đi bóng tối, tôi lại một lần nữa sợ hết hồn, bởi vì trước mắt là xương trắng rải đầy mặt đất.

Hít mấy hơi thật sâu để định thần lại, tôi mới bắt đầu quan sát kỹ cái hang đầy xương trắng này. Phía trên đỉnh đầu có cửa hang nhưng do lối vào hang chạy gấp khúc nên ánh sáng bên ngoài không rọi vào được, nhưng cửa hang không cao, lối vào cũng không rộng nên trèo ra ngoài không khó. Biết

mình không thể bị kẹt chết ở nơi ghê sợ này, trong lòng thấy dễ chịu chút ít, tôi tiếp tục quan sát tỉ mỉ cảnh tượng xung quanh.

Cái hang này có thể nói là khá rộng, diện tích lớn hơn gấp đôi sân bóng rổ, khắp nền hang rải một lớp xương người khá dày, mỗi lần bước đi dưới chân đều phát ra tiếng nứt vỡ rợn người. Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là xương người ở đây đều rất nhỏ, có lẽ là trẻ sơ sinh. Từ độ cao của lớp xương có thể thấy, ở đây nhất định có không dưới hai nghìn bộ xương trẻ sơ sinh.

Mặc dù không có nhiều kiến thức pháp y nhưng từ hiện tượng vừa mới bị giẫm lên xương đã vỡ nát có thể đoán những đứa trẻ kia đã lìa bỏ thế giới này một thời gian dài rồi. Tiếp tục xem xét một lúc nữa, tôi phát hiện ra trong đồng xương có chiếc kẹp tóc bằng gỗ, dẻo gọt vô cùng tinh xảo, kiểu cách cũng có chút gì đó rất quen, nghĩ mãi cuối cùng nhớ ra nó giống hệt chiếc kẹp tóc trên đầu Mỹ Lung.

Đúng lúc đó, từ bên ngoài vọng vào tiếng Trăn Trăn gọi, cuối cùng cô cũng phát hiện ra là không thấy tôi đâu. Trong hang không còn thứ gì đáng xem xét nữa, và để Trăn Trăn khỏi lo lắng, tôi bèn chui ra ngoài. Lối vào hang rất hẹp, lúc rơi xuống không cảm thấy gì nhưng khi trèo ra rất khó khăn, ai bảo tôi cao như thế, nếu nhỏ nhắn mềm mại như Miêu Miêu thì chắc chắn trèo ra dễ hơn nhiều.

"Anh mấy tuổi rồi mà chui vào trong hang chơi như trẻ con thế?" Khó khăn lắm mới chui được ra khỏi cái nơi chết tiệt này, thế mà vừa mới ra đến nơi đã bị Trăn Trăn mắng rồi.

Tôi đành giải thích: "Trước tiên, tôi không vào đó để chơi; thứ hai, tôi không chui vào mà là không cẩn thận nên bị rơi vào." Sau khi ra ngoài tôi mới quan sát kỹ lối vào hang, nó nằm giữa đám cây oải hương, không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện ra, nếu không tôi đã không bị rơi vào trong.

"Anh phát hiện ra thứ gìở trong đó không?"

"Phát hiện ra cái này..." Tôi đưa chiếc kẹp tóc cho Trăn Trăn rồi phúi lớp đất bám trên người.

"Chiếc kẹp tóc này đặc biệt thì đặc biệt thật, nhưng nói lên được điều gì chứ?"

"Kẹp tóc của Mỹ Lung gần giống với cái này."

"Chẳng phải mục sư Lương đã nói chiếc kẹp tóc đó là cô bé tự làm hay sao? Lẽ nào lúc trước nó cũng từng bị rơi vào đây?"

"Đi hỏi cô bé là biết ngay thôi." Tôi phúi sạch đất trên người liền lấy lại chiếc kẹp tóc từ tay cô rồi cùng nhau quay lại cô nhi viện.

Ở cô nhi viện chúng tôi không tìm thấy Mỹ Lung nhưng lại gặp ngay sơ Viêm, thấy tôi bắn thiu nhếch nhác như thằng ăn mày bà ta quan tâm hỏi: "Cậu bị sao thế? Có phải đã xảy ra bất trắc gì không?"

"Không có gì, vừa rồi bị rơi vào một hố..." Tôi kể cho bà ta nghe chuyện phát hiện ra cái hang đầy xương trẻ sơ sinh.

"Xin chúa dẫn dắt những linh hồn nhỏ bé này lên thiên đường!" Bà ta làm dấu thánh trước ngực, "Tôi nghĩ cậu đã phát hiện ra "Hang xác trẻ con" rồi."

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Viện Trưởng Mưu Ma Chúc Quỷ

Trên sườn núi ở gần cô nhi viện tôi phát hiện ra một hang rùng rợn chứa đầy xương trẻ sơ sinh, đồng thời nhặt được một chiếc kẹp tóc bằng gỗ ở trong hang nghi là của Mỹ Lung đánh rơi, về đến cô nhi viện gặp sơ Viêm, bà ta bảo chúng tôi rằng cái hang ở trên sườn núi là "Hang xác trẻ con."

"Chuyện này là thế nào?" Tôi hỏi. Sơ Viêm đã nói ra được tên gọi kỳ quái "Hang xác trẻ con" như vậy thì nhất định bà ta cũng biết câu chuyện đằng sau cái hang này.

"Chuyện này nói ra dài lắm..." Bà ta dẫn chúng tôi đến phòng nghỉ ngơi, sau đó kể lại câu chuyện cũ nghe rợn tóc gáy...

Đó là chuyện xảy ra từ thời kỳ trước giải phóng, có lẽ vào khoảng năm 1946, lúc đó sơ vẫn còn rất nhỏ, chỉ vừa mới biết ghi nhớ thôi. Lúc trước, sơ đã từng kể với hai người chuyện xảy ra dưới tầng hầm nhà thờ, bởi vì có rất nhiều trẻ sơ sinh lìa đời trong tầng hầm nên cô nhi viện phải thường xuyên xử lý xác của chúng.

Phía sau cô nhi viện có một khoảng đất trống nhỏ, lúc bấy giờ cứ tùy tiện đào hố chôn xác trẻ sơ sinh xuống đó. Nhưng về sau, xác chết ngày càng nhiều, hơn nữa lúc chôn lại không đánh dấu gì nên khi đào hố thường hay đào phải xác chết chôn lúc trước, như vậy sẽ buộc phải lấp đi rồi đào

sang chỗ khác. Mặc dù theo nghi lễ chôn cất của phương Tây có thể chôn xác chồng lên nhau nhưng ở đây là Trung Quốc, mà theo truyền thống của người Trung Quốc, "điểm thi đẽ" là điều cấm kỵ.

(Điểm thi đẽ: là một phương thức chôn tống hại âm phần trong truyền thuyết, tức là đặt người chết thậm chí là cả người sống xuống dưới thi thể của chủ mộ để làm đệm lót. Nghe nói hậu duệ của người bị lấy làm đệm lót hết đời này sang đời khác đều phải sống kiếp nô bộc, mãi mãi không ngóc đầu lên được. Trong tiếng địa phương Quảng Đông, từ này có nghĩa là "tù tàng" và "cá chết lười cũng phải vỡ", có thể hiểu là nếu một bên bị tổn thất thì cũng phải kéo bên kia cùng chịu theo, thậm chí khiến họ còn phải chịu tổn thất lớn hơn.)

Người phụ trách việc chôn cất lúc đó là sơ Dương, dù sơ ấy còn trẻ nhưng do liên tiếp đào phải mấy hố đều đã có xác chôn nên mệt mỏi không còn sức lực nữa. Hơn nữa trời đã xẩm tối, lại còn phải chuẩn bị bữa tối nên bà ấy đành tạm thời để xác chết lại trên nền đất định bụng hôm sau ra chôn.

Nhưng hôm sau, khi ra đến nơi bà phát hiện xác bé gái sơ sinh để lại hôm trước đã biến thành bộ xương. Sự việc này khiến bà gần như phát điên, từ đó về sau không dám đi chôn xác chết nữa. Sau đó công việc này giao cho người khác phụ trách, có điều chuyện kỳ quái vẫn tiếp tục xảy ra, chỉ cần thi thể sơ sinh để trên đất trống không có người trông coi dù chỉ trong chốc lát là đã biến thành bộ xương.

Sau mấy lần xảy ra chuyện như vậy, không còn ai dám chôn xác nữa. Mọi người đều cho rằng có quá nhiều xác trẻ sơ sinh chôn ở đó nên những linh hồn bé nhỏ oán hận lên đến trời xanh, biến thành yêu quái, đầu tiên thiến hết da thịt của xác chết, sau này biết đâu ngay cả người sống cũng không tha.

Mặc dù không ai dám đi chôn nhưng xác chết vẫn cần phải xử lý. Xã hội lúc đó tương đối hỗn loạn, hầu như ngày nào cũng có bé gái sơ sinh bị

bỏ trước cổng nhà thờ, ngày nào cũng có bé gái chết trong tầng hầm, vì thế xử lý các xác chết này trở thành vấn đề nan giải.

Về sau viện trưởng đương nhiệm được người trong thôn cho biết trên sườn núi mọc đầy cây oải hương có một hang, dân trong thôn gọi đó là "Hang xác trẻ con." Sở dĩ gọi như vậy là bởi vì người ở đây cho rằng trẻ con dưới ba tuổi chưa được gọi là "người", nếu chẳng may chết yếu cũng không được chôn cất giống như người trưởng thành. Nhưng cho dù không được chôn cất tử tế thì cũng không thể tùy tiện vứt xác đi. Thế là nếu có trẻ con dưới ba tuổi chết yếu, người dân trong thôn ở gần đó liền vứt xác chúng vào trong cái hang này, lâu dần, mọi người bèn gọi đó là "Hang xác trẻ con."

Sau khi biết chuyện, viện trưởng liền cho người lén lút bỏ xác trẻ sơ sinh vào trong hang. Lúc đó hầu như ngày nào cũng có một vài xác chết phải xử lý, hơn nữa tình trạng này kéo dài suốt mấy năm, tính sơ sơ trong hang ít nhất cũng có hai, ba nghìn xác trẻ con...

Kể xong câu chuyện không muốn nhắc lại này, trên mặt sơ Viêm lộ vẻ đau buồn, bà làm dấu thánh trước ngực: "Xin chúa tha thứ cho tội lỗi của chúng con, Amen!"

Biện pháp này của cô nhi viện mặc dù có vẻ tàn nhẫn vô nhân đạo nhưng lúc đó đang là thời kỳ chống Nhật và nội chiến, bảo vệ tính mạng của mình đã không dễ, làm sao cô nhi viện đủ sức nuôi dưỡng bao nhiêu bé gái như thế chứ? Để chúng sống đói rét, chi bằng cho chúng sớm được giải thoát.

Nhưng, những bé gái chết oan này có lẽ lại không nghĩ như vậy, khó khăn lắm chúng mới đến được thế giới này, chưa được bao lâu đã bị buộc phải rời bỏ, trong lòng khó tránh khỏi nỗi oán hận, vì thế không phải hoàn toàn không có khả năng biến thành yêu ma quấy phá. Nếu như cái chết của

Chu Thiếu Long và việc chúng tôi bị tấn công trong tầng hầm nhà thờ đều là do oan hồn của những bé gái này gây ra thì vụ án thật khó giải quyết.

Trước lúc tạm biệt, sơ Viêm cho chúng tôi biết Mỹ Lung đã bị Viện trưởng nhốt lại, mà Viện trưởng Lư lại đang có việc phải ra ngoài, nếu muốn gặp cô bé chắc là phải đợi đến hôm sau. Lúc này trời đã xế chiều, mà gặp Mỹ Lung cũng không phải việc cấp bách nên tôi và Trần Trần bèn ai về nhà nấy. Tôi vốn định về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, ai ngờ Duyệt Đồng lại gọi điện đến.

"Người đẹp gọi điện vào giờ này có phải định mời tôi ăn cơm không đấy?"

Nhấn nút nghe xong, tôi liền đùa.

"Ăn cơm cũng được, nhưng là anh mời."

"Coi như hôm nay cô hẹn hò tôi đi! Đẹp trai quá thành ra hay bị người khác quấy nhiễu!"

"Anh Mộ này, phiền anh thường ngày chịu khó soi gương hơn một chút! Tôi đang ở Đội Kỹ thuật, mau qua đây, có thứ cho anh xem đấy." Nói xong liền tắt máy.

Thực ra Duyệt Đồng là cô gái tốt, tiếc rằng trong lòng cô chỉ có một mình Tiểu Tương, mặc dù cậu ta đến nay vẫn bất vô âm tín. Có một bạn gái thủy chung như vậy quả thật khiến người khác phải ghen tị. Nhưng, những chuyện Tiểu Tương khiến tôi phải ghen tị còn nhiều hơn nữa. Mặc dù chúng tôi đều được khen ngợi là "vua mới" của Phòng Trinh sát hình sự nhưng trong lòng tôi biết rằng cậu ấy có được vinh dự này là dựa vào thực lực, còn tôi có nó chỉ là nhờ may mắn. Có lẽ đứng trước cậu ấy, điều duy nhất tôi có thể cảm thấy tự hào chỉ là vận may.

Tiểu Tương rất tội nghiệp, cha mẹ mất sớm, chỉ có cậu và cô em gái không cùng huyết thống nương tựa vào nhau mà sống. Hơn nữa cô em tên là Kiến Hoa còn bị bệnh tim bẩm sinh, có thể rời bỏ thế gian bất kỳ lúc nào. Để chăm sóc em gái yếu ớt bệnh tật này, cậu ấy đã phải chịu đựng đủ mọi khổ cực, nhưng mà lại không hề oán thán nửa lời... Nghĩ lại, cũng đã lâu tôi chưa đến thăm Kiến Hoa.

Dọc đường, tôi vừa đi vừa nghĩ, loáng một đã đến Đội Kỹ thuật, Duyệt Đồng vẫn đang làm việc, nhìn thấy tôi liền dừng lại, đến bên cửa sổ kéo rèm lên.

"Cô định cho tôi xem thứ không thể để người khác trông thấy được hay sao mà lại kéo rèm lên như thế? Bây giờ chúng ta đều đang là trai đơn gái chiếc đấy..." Tôi giả vờ sợ hãi nhìn bốn phía.

"Anh yên tâm, mặt hàng như anh, tôi nhìn không vừa mắt đâu." Cô vừa nói vừa bước đến đóng cửa chính, một tay đặt lên công tắc đèn, một tay chỉ vào quần áo trên bàn làm việc: "Còn nhớ bộ quần áo này không?"

"Nhớ, là quần áo Chu Thiếu Long mặc lúc bị sát hại." Tôi nhìn bộ quần áo được trải phẳng mà không thấy có gì khác thường.

"Tạch", Duyệt Đồng tắt công tắc, căn phòng lập tức tối đen, khi mắt dần dần quen với bóng tối, phía trước liền hiện ra ánh sáng mờ màu lục lam, đó là ánh sáng phát ra từ mớ quần áo trên bàn làm việc.

Nhưng đúng lúc này Duyệt Đồng bỗng nhiên sợ hãi kêu lên, làm cho tôi cũng giật nảy mình. Hỏi cô xảy ra chuyện gì, cô lại chỉ vào người tôi, hỏi: "Lúc này anh đến chỗ nào vậy?" Tôi cúi xuống nhìn, thấy bộ quần áo đang mặc trên người cũng phát ra ánh sáng màu lục lam.

"Xem ra Chu Thiếu Long cũng giống tôi, đều từng bị rơi xuống hang xác trẻ con..." Tôi kể chuyện phát hiện ra hang xác trẻ con chết cho Duyệt Đồng nghe.

"Đúng rồi, trên xe đạp của cậu ấy có cây oải hương, quần áo lại dính bột phốt pho, trước lúc bị hại chắc chắn phải đi qua đó." Cô tán đồng suy đoán của tôi, nhưng rồi lại lập tức đặt nghi vấn: "Cậu ấy đến đó làm gì? Lúc ra khỏi cô nhi viện trời đã sắp tối, sao có thể một mình chui vào cái hang khủng khiếp đó chứ?"

"Điều này, có thể Mỹ Lung biết...!" Kẹp tóc của Mỹ Lung xuất hiện trong hang trẻ con chết, nhất định cô bé đã từng đến đó.

Thảo luận với Duyệt Đồng một hồi vẫn không rút ra được nội dung chính, nhưng cái bụng đã phản đối âm ỉ, nên chúng tôi bèn đi tìm chỗ nào đó để dâng lễ cho "miếu ngũ tạng." Duyệt Đồng dẫn tôi đến một khách sạn năm sao tráng lệ, xem ra muốn chơi tôi một võ thật đau, đồ chết yếu, ai bảo mày mắc nợ cô ấy chứ! Cô gọi món, trên mặt lộ vẻ ranh mãnh, còn tôi ngồi ôm ví tiền, vãi mồ hôi. Chơi tôi cũng đừng chơi ác như vậy chứ, đã gọi toàn món đắt tiền, lại còn hết sức kén cá chọn canh, tôm nướng phải là tôm lột, rau cải xanh phải xào với tương OX.

Trong lúc ăn bữa tối khiến túi tiền nhỏ máu này, mắt tôi vô tình liếc sang một bóng người như thể đã gặp ở đâu rồi, nhìn kỹ thì ra là Viện trưởng Lư, đang đi cùng bốn quý ông mặc toàn hàng hiệu khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi. Họ vừa bước vào, lập tức một trưởng quầy tiền đến tiếp đón, xem ra đây là khách quen. Người đi đầu ngậm điếu xì gà lên giọng khoe của, bảo trưởng quầy: "Cho chúng tôi phòng rộng rãi, yên tĩnh một chút." Trưởng quầy cúi đầu khom lưng, vâng vâng dạ dạ dẫn đường.

"Anh nhìn gì thế, gặp người quen à?" Duyệt Đồng thấy tôi bỗng nhiên ngẩn người ra bèn hỏi.

Tôi ghé sát vào tai cô: "Tôi trông thấy Viện trưởng của cô nhi viện."

Cô nhìn theo hướng đám người Viện trưởng Lư vừa đi, nói nhỏ: "Mấy người đó hình như đều là ông chủ lớn."

Đúng là như vậy, có thể trở thành khách quen ở đây tuyệt đối không thể là kẻ nghèo được, cần biết rằng thu nhập của tôi cũng có thể nói là trên bậc trung, vậy mà phải móc hầu bao đến đây ăn một bữa cũng thấy xót lắm. Một bên là ông chủ lớn giàu đến chảy mỡ, một bên là viện trưởng cô nhi viện nghèo xơ xác, làm thế nào mà họ lại có quan hệ với nhau được? Hẳn phải có điều bí ẩn nào đó, đi theo họ biết đâu lại phát hiện được đôi chút manh mối.

Nói với Duyệt Đồng suy nghĩ này, bảo cô đợi một lúc để tôi đi xem có phát hiện được gì không. Thế nhưng tôi vừa đứng dậy liền bị cô kéo lại, nói với vẻ đầy quan tâm: "Cẩn thận nhé..." Lời nói mới ấm áp làm sao, tiếc rằng đó chỉ là nửa câu trước, còn nửa câu sau lại là "tôi đợi anh về trả tiền đây!"

Bí mật đi theo Viện trưởng Lư và những người cùng đi với ông ta, thấy trưởng quầy dẫn họ đến một phòng viết hai chữ "Nhà trắng" ở trước cửa. Đợi trưởng quầy đi ra, tôi đang định nghe trộm xem họ nói gì nhưng hình như căn phòng này được thiết kế chuyên dùng cho những cuộc bàn bạc bí mật, tính năng cách âm rất tốt, tôi áp sát tai vào cửa mà vẫn không nghe thấy gì cả.

"Thưa anh, anh đang làm gì đấy ạ?" Một nữ phục vụ không biết từ đâu xuất hiện, vỗ vào vai tôi, khiến tôi đang trong tâm trạng làm một việc không đành lòng, suýt nữa kêu lên. Tôi nhìn cô ta không nói gì, chỉ lấy thẻ cảnh sát ra và ra hiệu bảo cô ta đừng quan tâm đến mình. Nhưng cô ta lại không có ý định đi chỗ khác mà chỉ mỉm cười với tôi rất lễ phép, hình như tôi chưa đi thì cô vẫn cứ ở đây. Đàn ông không chấp đàn bà, coi như tôi thua cô ta, cô ta không đi thì tôi đi là xong.

Duyệt Đồng thấy tôi trở lại nhanh như vậy thì hỏi với vẻ nghi hoặc: "Phát hiện được gì không?"

"Không phát hiện được gì cả, trái lại còn bị nhân viên phục vụ phát hiện..." Tôi kể cho cô nghe chuyện lúc này.

"Anh nhường nhịn quáđấy, đến nỗi bị nhân viên phục vụ xua đuổi." Cô ném cho tôi cái nhìn với ánh mắt coi thường.

"Tôi có ở lại đó cũng chẳng tác dụng gì, bởi vì không thể nghe thấy âm thanh gì bên trong, giá mà có Tuyết Tình ở đây thì tốt, việc theo dõi và nghe trộm tôi không thạo."

Đã không nghe ngóng được thông tin từ chỗ Viện trưởng Lữ, đành tiếp tục ăn cho xong bữa tối nấu bằng vàng ngọc này vậy, dầu sao tiền cũng vẫn phải trả, tất nhiên cứ ăn cho no. Ăn xong, tôi lôi tất cả tiền giấy trong ví ra chuẩn bị thanh toán thì nhân viên phục vụ lại mang tin vui đến: "Có người thanh toán cho hai vị rồi."

Có người trả tiền hộ là việc tốt, nhưng đối phương trả tiền hộ nhằm mục đích gì thì lại chắc chắn là việc xấu, vì thế tôi cần phải biết người này là ai. Câu trả lời nhận được không nằm ngoài dự đoán của tôi, đó là một trong bốn ông chủ đi cùng Viện trưởng Lữ vào nhà trắng kia. Cả bốn người này tôi đều không quen, họ cũng không cần phải nịnh bợ một người thấp bé như tôi, bởi thế người thực sự trả tiền giúp tôi là Viện trưởng Lữ.

Đã bị Viện trưởng Lữ phát hiện thì cũng không cần phải vụng trộm làm gì nữa, tôi bảo Duyệt Đồng tự bắt xe về, còn mình ngật ngưỡng đến Nhà Trắng gõ cửa bước vào.

"Viện trưởng Lữ, bạn ông khách sáo quá." Vừa bước vào, tôi liền chào Viện trưởng Lữ giả như thể thân quen lắm.

Ông ta hình như biết trước là tôi sẽ vào nên không hề tỏ ra bất ngờ, kéo chiếc ghế bảo tôi ngồi xuống xong bèn nói: "Tôi đã trông thấy anh lúc đi vào, có điều anh đang ngồi với bạn gái nên tôi không dám làm phiền."

Tôi và Duyệt Đồng ngồi trong góc đại sảnh, khá kín đáo, ngay cả để ý tìm cũng không dễ tìm thấy huống hồ ông ta không biết lúc đó chúng tôi đang ăn ở đây. Hơn nữa, bắt đầu từ lúc ông ta vừa bước vào tôi đều luôn nhìn chăm chăm, không thấy ông ta liếc về phía tôi, sở dĩ ông ta biết tôi ở đây có lẽ là do người phục vụ ở ngoài cửa lúc này báo cho biết. Ông ta đã vô tình vạch trần được ý đồ nghe trộm của tôi thì tôi cũng ngại gì không giả ngây giả dại, làm ra vẻ ngại ngùng, cười bảo: "Cô gái lúc này là đồng nghiệp của tôi, vừa xong công việc nên đi ăn với nhau."

"Chỉ cần cố gắng một chút thì sau này sẽ là bạn gái thôi." Ông ta khẽ vỗ vai tôi tỏ ý khích lệ, nói tiếp: "Nào, để tôi giới thiệu với anh, vị này là ông chủ Trần, vị này là ông chủ Lý..."

Giới thiệu lần lượt từng người xong, Viện trưởng Lư bèn liên tiếp nâng cốc mời tôi, mặc dù tửu lượng tôi chỉ ở mức bình thường, nhưng do thịnh tình khó lòng từ chối nên đành phải dốc hết cốc này đến cốc khác vào miệng. Mặc dù Bordeaux sản xuất từ những năm 90 là loại rượu vang hảo hạng khó kiếm nhưng uống nhiều cũng không khác gì nước cốt, vừa vào miệng là lập tức muốn nôn mửa.

Cuối cùng tôi uống đến bờ ra bàn, trong lúc lơ mơ hình như nghe thấy tiếng ông chủ Lý: "Anh định giải quyết nó thế nào? Hình như nó nghi ngờ anh rồi đấy."

"Anh yên tâm, tôi tự có cách giải quyết." Người trả lời là Viện trưởng Lư.

Hình như tôi đã quá sơ suất...

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Bị Bắt Khi Chơi Gái

Rượu vang có đặc điểm lúc uống không bốc lên mặt nhưng về sau lại ngấm rất lâu. Sau khi uống cạn ba cốc Bordeaux hảo hạng sản xuất những năm 90 với Viện trưởng Lư và bạn của ông ta tôi mới ý thức được điều này thì đã muộn. Bỗng nhiên tôi thấy đầu nặng chịch, rất buồn ngủ, vừa gục xuống là không sao gượng dậy được nữa. Trong lúc lơ mơ hình như nghe thấy ông chủ Lý hỏi Viện trưởng Lư định giải quyết tôi thế nào, sau đó không biết gì nữa.

Từ khi được điều về tổ chuyên điều tra các vụ án kỳ quái, tôi rất ít khi được ngủ một giấc ngon lành, trong giấc mơ cảm thấy có ai đờ ỉ bên cạnh dịu dàng cởi quần áo cho mình. Mở mắt ra nhìn, nhìn thấy đối phương rõ ràng là Duyệt Đồng, thân thể trần trụi đang nhìn tôi mỉm cười, mùi nước hoa trên người phụ nữ khiến toàn thân tôi mềm nhũn. Mỗi động tác của cô đều hết sức dịu dàng, ngón tay ngọc ngà mềm mại như tơ nhẹ nhàng lướt trên khuôn ngực trần của tôi đôi môi mềm mại hôn lên khắp cơ thể tôi, chiếc lưỡi trơn ướt, linh hoạt càng khiến người ta hồn bay phách lạc... Nhưng khi cô cười lên người tôi múa may điên cuồng, thì khuôn mặt cô ta lại trở nên mơ hồ, lúc giống Trần Trần, lúc lại giống Tuyết Tình...

Tôi biết mình đang mơ, nhưng giấc mơ này lại hết sức chân thực, cảm giác mất hồn chân thực đến nỗi khiến tôi muốn cứ mãi mãi như thế không bao giờ tỉnh giấc. Thế nhưng cảm giác lạnh cóng bất ngờập đến kéo tôi ra khỏi giấc mộng đẹp trở về với hiện thực. Ồ, ai hắt nước lạnh vào tôi nhỉ?

Mở mắt thấy mình đang ở trong căn phòng lạ hoắc, xung quanh có mấy người đang nhìn chăm chăm. "Dậy, mặc quần áo vào!" Giọng nói nghiêm khắc như tiếng nổ ngay bên tai tôi, chấn động đến nỗi khiến tôi gần như ngất xỉu một lần nữa, lúc bấy giờ tôi mới ý thức được rằng tình hình lúc này rất không lạc quan. Tôi đang nằm trên giường trong phòng khách sạn, trên người đắp tấm chăn đã ướt một nửa, cảm giác lạnh cóng mách bảo cho tôi biết rằng dưới tấm chăn là cơ thể trần truồng của tôi. Bên cạnh giường ngoài mấy người đàn ông mặc đồng phục của Đội Phòng chống tệ nạn còn có một cô gái mặt xinh đẹp đang mặc quần áo. Tôi đã bị bắt quả tang khi đang chơi gái!

Tôi ngồi ngậy ra, rốt cuộc đây là chuyện gì? Vừa rồi rõ ràng tôi đang uống rượu với Viện trưởng Lư... Tôi nghĩ mình đã biết xảy ra chuyện gì rồi, Viện trưởng Lư cho tôi "một sự phục vụ vương giả", và có lẽ còn nhân tiện gọi điện thoại báo cho những người bạn ở Đội Phòng chống tệ nạn của tôi.

"Còn lẽ mề gì nữa, động tác nhanh lên!" Người lên tiếng là một đàn ông khoảng ba mươi tuổi, có lẽ là chỉ huy của nhóm, nhìn kỹ tướng mạo của anh ta tôi có cảm giác như đã gặp ở đâu rồi. Mặc dù đầu vẫn rất đau và trong tình huống nguy cấp như thế này, đầu óc tôi vẫn đủ tỉnh táo, nhớ ra anh ta là Quách Chí Vĩ, từng là cấp dưới của tổ trưởng, trước đây tôi đã gặp hai lần. Có người quen ở đây tình hình cũng chưa đến nỗi xấu lắm, tôi bèn khẽ gọi một tiếng "Anh Quách!"

Lúc này, anh ta mới nhìn kỹ tôi, lát sau liền bảo cấp dưới đưa cô gái điếm "hành hung" tôi lúc nãy đi trước, đợi mọi người ra khỏi phòng rồi mới nói nhỏ với tôi: "Không có lẽ cậu bị người ta chinh đấy chứ! Tôi cũng thấy lạ là tại sao cấp trên lại vô duyên vô cớ sai chúng tôi đến bất ngờ kiểm tra khách sạn cao cấp như thế này, trước lúc đó không hề có chút phong thanh nào."

"Cũng may anh nhận ra, nếu không lần này tôi phiền to rồi." Tôi cười khổ sở. Đối với cảnh sát, say rượu và chơi gái đều là đại kỵ, tất nhiên điều

cầm ky này chiáp dụng trong trường hợp bị bắt quả tang. Nếu bây giờ tôi bị bắt đưa về, có thể tổ trưởng cũng giúp được tôi không bị cách chức nhưng chuyển công tác thì hầu như không thể tránh khỏi.

"Mau mặc quần áo vào, lát nữa tự tìm cơ hội mà chuồn đi." Anh ấy nói xong liền bước ra khỏi phòng.

"Lúc nào rồi rảnh mời anh đi ăn nhé!" Tôi vừa nói vừa tung chăn ra chuẩn bị mặc quần áo. Oái, vừa lật chăn ra liền phát hiện tội chứng chơi gái vẫn còn "khoác" trên người "cậu nhỏ" của tôi, cũng may đội trưởng Quách đã đi ra ngoài, không ai trông thấy.

Tôi vội vàng xông vào nhà vệ sinh ném cái bao đựng hàng tỉ con cháu của mình vào bồn cầu, ấn nút xả nước, bấy giờ mới hơi yên tâm. Mặc dù tôi chưa từng ở Đội Phòng chống tệ nạn nhưng dù sao cũng là một cảnh sát, nên cũng biết khá rõ về trình tự lấy chứng cứ mua bán dâm, bao cao su là chứng cứ chủ yếu để xác định hành vi chơi gái, chỉ cần giải quyết nó xong xuôi thì cho dù bây giờ có người xông vào, cũng không làm khó dễ tôi được.

Dù sao tình hình bây giờ đã khá an toàn nên tôi cũng không đi vội, tiện thể tắm một, mặc chỉnh tề xong lại thông thả châm điếu thuốc. Lúc này bên ngoài đã không còn tiếng ồn ào nữa, hé cửa nhìn ra, sau khi xác định người của Đội Phòng chống tệ nạn đều đã đi khỏi tôi bèn đứng đỉnh ra khỏi khách sạn.

Sáng hôm sau, vừa bước vào phòng làm việc của tổ trưởng, anh đã hỏi tôi một câu không mấy thiện chí: "Có cần chị cậu giới thiệu bạn gái cho không?"

"Chà, thông tin của anh cũng nhanh thật đấy!" Tôi thể hiện bộ mặt khổ sở, kể lại quá trình bị Viện trưởng Lư bày mưu hãm hại, tất nhiên là không nói rõ sự thật mình bị gái điểm "hành hung" mà chỉ kể lướt qua. Chơi gái bị

bắt đã mất mặt lắm rồi, lại còn uống say bị gái điểm giành quyền điều khiển, nếu để những người như Trần Trần biết được thì tôi thật sự phải đào lỗ mà chui xuống.

"Nếu không gặp được cậu Quách thì chuyến này cậu rắc rối to rồi, cho dù tôi có bảo vệ được cậu thì e rằng cậu cũng không mặt mũi nào tiếp tục làm việc ở tổ này được nữa!" Tổ trưởng nói với vẻ mặt như thể đã nắm hết thóp của tôi, khiến trong lòng tôi cảm thấy khó chịu.

Cứ tiếp tục nói về chuyện này sẽ khiến tôi càng ngày càng đau khổ hơn, vì thế tôi vội lái sang chủ đề khác: "Đối với mấy ông chủ lớn kia, thì viện trưởng một cô nhi viện có lẽ chẳng khác gì một kẻ xin, thế nhưng tối qua thái độ giữa bọn họ lại hết sức thân thiện, cảm thấy họ giống như là bạn làm ăn. Hơn nữa nếu Viện trưởng Lữ đã bày mưu hại tôi như thế này thì chắc chắn là ông ta đang chột dạ, điều tra kỹ bối cảnh của ông ta biết đâu sẽ tìm ra chút manh mối."

"Cậu cho rằng ông Viện trưởng Lữ này và mấy ông chủ kia đang tiến hành buôn người à?" Tổ trưởng nhìn tôi bằng ánh mắt rất sâu xa, ý tứ trong lời nói của anh ấy không chỉ đơn giản là chỉ hành động buôn bán người thông thường.

"Theo anh thì chẳng lẽ họ đang buôn bán nô lệ tình dục sao?" Cô nhi viện này không được chính phủ tài trợ nhưng lại có thể tồn tại được đến hôm nay, như thế không khỏi đặt ra nghi ngờ về nguồn tài chính. Mà cô nhi viện cái gì cũng thiếu, chỉ duy nhất không thiếu con gái. Nếu nuôi nấng những bé gái không cha không mẹ này đến khoảng mười tuổi rồi đem bán kiếm lời thì có thể biến những đứa trẻ vốn dĩ là gánh nặng kia thành mỏ vàng không bao giờ cạn. Tôi bỗng nhiên nghĩ đến Mỹ Lung, cô bé bất kính với viện trưởng Lữ có phải là bởi vì đã biết mình sẽ phải đổi mặt với số phận bi thảm không?

"Các cậu điều tra kỹ Viện trưởng Lư và cả nguồn kinh tế của cô nhi viện nữa, phân công công việc thế nào cậu từ quyết định nhé!" Dặn dò xong, tổ trưởng ra hiệu cho tôi đi làm việc.

Tôi cử Tuyết Tình và Miêu Miêu bám sát Viện trưởng Lư, bảo Vĩ Ca vào mạng thu thập tư liệu về cô nhi viện, Trăn Trăn thì cùng tôi đi điều tra hoàn cảnh bốn ông chủ đi cùng Viện trưởng Lư tối hôm qua.

Một lần nữa đến khách sạn tối qua khiến tôi suýt nữa bị cháy râu mèo, dùng hết mọi thủ đoạn từ ép buộc đến dụ dỗ mua chuộc mới moi được thông tin về thân phận ông chủ Lý từ miệng của trưởng quầy. Ông chủ Lý tên đầy đủ là Lý Hồng Nghiệp, chủ tịch một công ty xuyên quốc gia, trầm tính, rất ít xuất hiện trước đám đông. Ba tháng trước ông ta tổ chức tiệc cưới cho cháu trai ở khách sạn này, làm đến mấy trăm mâm, trong số khách khứa có không ít người là cán bộ nhân viên trong công ty của ông ta, vì thế trưởng quầy mới biết lai lịch của ông ta lại hoành tráng đến như vậy.

"Tổ chức tiệc cưới cho cháu trai ư? Cháu trai hay con trai?" Mặc dù chỉ mới gặp một lần nhưng tôi không đến nỗi đến cả tuổi của đối phương cũng không nhớ nổi! Bốn người thuộc bọn ông chủ Lý đều chỉ trạc bốn, năm mươi tuổi, cùng lắm cũng chỉ vừa mới lên làm ông, sao có thể mở yến tiệc đón cháu dâu chứ?

"Đúng là cháu ông ấy kết hôn, con trai con gái ông ấy cũng đến mà. Thực ra lúc đó tôi cũng giật mình, ông ấy ngồi cùng với con trai con gái mà trông giống như anh chị em." Về mặt trưởng quầy rất phức tạp, chứng tỏ ngay cả bản thân anh ta cũng cảm thấy câu chuyện mình nói ra hết sức hoang đường.

Tôi gọi điện thoại cho Vĩ Ca, bảo anh ta lập tức vào mạng tìm kiếm tư liệu về ông chủ Lý, cậu ta trả lời rất nhanh: "Gã gian thương này thật đáng sợ, tư liệu về ông ta ở trên mạng ít đến nỗi không thể ít hơn được nữa, trong trang web của công ty ta chỉ có vài câu giới thiệu ngắn gọn, ngay cả

ảnh cũng không có. Ông ta không bao giờ tham gia hoạt động công khai của công ty, chỉ duy nhất một bản tin có liên quan, đó là khi một phóng viên chụp trộm ảnh ông ta liền bị ông ta sai bảo vệ cướp lấy máy ảnh. Có điều, sau đó ông ta lại cho phóng viên kia không ít tiền, ngoài ra còn xin lỗi, nói rằng sợ đưa ảnh lên mặt báo sẽ dễ bị bắt cóc, xem ra giới chủ lắm tiền nhiều của này đều là những kẻ nhát gan."

"Biết chính xác ông ta bao nhiêu tuổi không?" Tôi khá quan tâm vấn đề này.

"Không rõ chính xác bao nhiêu tuổi, trong bản giới thiệu không nói ông ta sinh năm nào, nhưng có đề cập thời kỳ mới giải phóng ông ta khởi nghiệp bằng nghề kinh doanh lương thực và dầu mỡ. Cho dù lúc đó ông ta mới khoảng chục tuổi thì tính ra bây giờ cũng đã bảy, tám mươi tuổi rồi!"

Tôi bỗng nhiên thấy hơi chóng mặt, ông chủ Lý đã bảy, tám mươi tuổi, vậy mà tối qua trông ông ta rõ ràng chỉ mới khoảng bốn, năm mươi! Hơn nữa, ông ta uống rượu không kém gì một người trẻ tuổi như tôi với một cụ già, uống rượu như thế không bị xuất huyết não mới lạ. Lẽ nào tối qua tôi gặp ma quỷ?

Tiếp tục trần trở về vấn đề tuổi tác của ông chủ Lý chắc cũng chẳng tìm được manh mối gì, vì thế tôi bèn hỏi Vĩ Ca có tìm được nguồn kinh tế của cô nhi viện ở đâu không.

"Ngoài công ty của ông chủ Lý còn có ba công ty niêm yết có trụ sở tại vùng này tài trợ dài hạn cho cô nhi viện, hơn nữa số lượng cũng không ít, công ty tài trợ nhiều nhất lên đến 500 ngàn, công ty tài trợ ít nhất cũng đến 300 ngàn đồng. Tuy nhiên, có một điều kỳ lạ là thông thường các công ty niêm yết mỗi khi làm việc thiện đều thông báo rùm beng với giới truyền thông. Nhưng bốn công ty này lại rất im hơi lặng tiếng, tôi chỉ có thể tìm thấy số tiền họ quyên góp cho nhà thờ trong bản báo cáo tài vụ của công ty. Nếu không phải là công ty niêm yết, họ có quyên góp bao nhiêu cũng

không ai biết." Giọng nói của Vĩ Ca cho thấy anh ta cũng vô cùng khó hiểu về chuyện này. Ngoài ra, anh ta cũng còn cho tôi biết tên Tổng Giám Đốc của ba công ty còn lại, tất cả đều trùng với tên họ ba ông chủ tôi gặp tối qua, nhất định đúng là họ rồi.

Quyên góp ủng hộ cô nhi viện là việc thiện, hiến tặng mà không để lại danh tính không có gì lạ, nhưng với doanh nghiệp thì đây gần như là chuyện không thể xảy ra. Sở dĩ doanh nghiệp làm việc thiện, mục đích chính không ngoài nâng tầm ảnh hưởng để thu nhiều lợi nhuận hơn. Ví dụ, trước đây có công ty sản xuất đồ uống quyên góp 100 triệu đồng cứu trợ thiên tai, lập tức danh tiếng nổi như cồn, giúp họ sản xuất cũng không đủ cầu trong suốt một thời gian dài. Làm việc thiện theo kiểu áo gấm đi đêm, chi bằng đem số tiền đó làm hoa hồng phân chia cho các cổ đông của công ty cho xong.

Lẽ nào bốn công ty này đang thực hiện những vụ giao dịch bẩn thỉu lén lút cấu kết với cô nhi viện buôn bán nô lệ tình dục?

Suy đoán mà không có căn cứ chi bằng thu thập thêm nhiều chứng cứ, vì thế tôi và Trần Trần bèn lập tức đến trụ sở công ty của ông chủ Lý, mong tìm được manh mối có giá trị từ ông ta.

"Xin lỗi, Tổng giám đốc Lý đang dự hội nghị, xin anh chị đợi một lát." Nửa giờ trước nữ thư ký xinh đẹp như hoa của ông chủ Lý trả lời chúng tôi như vậy. Nửa giờ sau, cô ta cũng lại bảo rằng ông chủ Lý vẫn đang dự hội nghị. Tiếp sau đó chúng tôi lại đợi thêm một giờ nữa, cô ta cũng vẫn bảo ông chủ Lý đang dự hội nghị.

Xem ra hôm nay không gặp được ông chủ Lý rồi, đối với những kẻ giàu có khinh người như ông ta, trừ phi chúng tôi bắt được thóp, hoặc chính ông ta là nghi phạm cần phải bắt thì mới có thể đưa ông ta về đồn cảnh sát từ từ thẩm vấn. Còn nếu chỉ muốn mời ông ta phối hợp điều tra thì e rằng đó là việc không hề dễ dàng, nếu ông ta cố tình né tránh không gặp thì chúng tôi cũng đành chịu.

Đã không gặp được ông chủ Lý thì cũng không nhất thiết phải lãng phí thời gian ở đây làm gì, thế nhưng khi chúng tôi vừa ra khỏi cửa thì cô thư ký lại dẫn hai nhân viên an ninh đuổi theo, vừa lễ độ vừa cẩn trọng nói với Trần Trần: "Thưa cô Lý, tôi vừa phát hiện không thấy điện thoại đâu nữa, xin hỏi cô có trông thấy nó ở đâu không ạ?"

Trần Trần nghe thấy thế liền nổi xung, cao giọng hỏi: "Cô nói thế là có ý gì, định bảo tôi ăn trộm hả?"

"Tôi không có ý đó, có điều vừa rồi chỉ có cô đi lại bên cạnh tôi, nếu cô không ngại, có thể cho khám người được không ạ?" Thái độ cô ta rất khiêm nhường, nhưng trước đòi hỏi quá đáng này thì dù có khiêm nhường đến mấy cũng khó mà khiến Trần Trần vốn nóng tính như lửa chấp thuận được.

Trần Trần sầm mặt lại như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, đồng thời vén tà áo lên, hình như chuẩn bị cho một trận đánh nhau to. Nữ thư ký sợ hãi lùi lại, hai nhân viên an ninh kia lập tức đứng chắn giữa cô ta và Trần Trần. Cô ta nói bằng giọng hơi có vẻ sợ hãi: "Nếu cô không đồng ý cho khám người thì tôi chỉ còn cách báo cảnh sát thôi."

"Chúng tôi không phải cảnh sát hay sao? Còn báo cảnh sát gì nữa!" Trần Trần tức giận gào lên, khiến hai nhân viên an ninh kia cũng bất giác lùi lại.

Tôi kéo Trần Trần lại, nói nhỏ bên tai cô: "Thêm việc không bằng bớt việc, cô không lấy trộm điện thoại, cho cô ta khám người cũng chẳng mất đi tí thịt nào. Nhưng nếu cô ta báo cảnh sát, ít nhất chúng ta cũng phí mất nửa ngày."

Mặc dù Trần Trần hiểu ý tôi nhưng làm được hay không chuyện lại là chuyện khác. Cô căn rằng làm một cuộc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng đập tôi một thật mạnh rồi mới chịu cho thư ký khám người.

Cô ta bảo khám ở ngoài không tiện nên mời Trăn Trăn vào trong.

Vì khác biệt nam nữ nên tôi không đi theo mà ở lại đó đợi. Giây lát sau, trong đầu đột nhiên xuất hiện mối nghi ngờ - tại sao cô thư ký kia chỉ nghi ngờ một mình Trăn Trăn? Lúc này tôi cũng đi lại bên cạnh cô ta cơ mà!

Vừa nghĩ đến vấn đề này thì ngay lập tức đã có câu trả lời. "Xin hỏi ông có phải là ông Mộ Thân Vũ không ạ?" Một cô gái xinh đẹp khác trông đáng vẻ như là thư ký xuất hiện trước mặt tôi, đợi tôi gật đầu xong liền bảo "mời sang bên này", rồi không đợi tôi trả lời liền đi trước dẫn đường, không bảo đi đâu mà cũng không bảo đi gặp ai.

Mặc dù đối phương không nói đi gặp ai nhưng ở đây là đất của ông chủ Lý, ngoài ông ta, tôi thật sự không nghĩ ra có thể gặp ai nữa. Quả nhiên, khi thư ký dẫn đến trước chiếc BMW sang trọng và mở cửa, tôi trông thấy người đang ngồi ở ghế sau chính là ông chủ Lý. Ông ta cười thân thiện, vẫy tay bảo tôi: "Tiểu Mộ, mời lên xe nói chuyện!"

Có việc gì mà ông ta không thể nói một cách quang minh chính đại mà lại phải sai thư ký giữ chân Trăn Trăn để nói riêng với tôi? Tất nhiên là những việc không thể nói công khai được rồi, biết đâu tôi sẽ tìm được manh mối từ một số việc không quang minh chính đại như vậy. Lên xe rồi, ngay lúc đóng cửa lại trong đầu tôi bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ - không phải ông ta định mua chuộc mình đấy chứ? Với vị trí của một kẻ có tiền có thể lực như ông ta, nếu muốn thủ tiêu một kẻ tép riu như tôi hẳn không cần phải đích thân ra tay, nhưng mà tối hôm qua ông ta đã có dự tính trước...

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Trường Sinh Bất Lão

Đợi suốt hai tiếng đồng hồ trước cửa văn phòng mà ông chủ Lý vẫn tránh không chịu gặp. Lúc chúng tôi chuẩn bị ra về thì thư ký của ông ta lại tìm cách giữ chân Trần Trần, còn một thư ký khác thì đưa tôi lên chiếc xe sang trọng để "nói chuyện phiếm" với ông ta. Nếu ông ta muốn tách Trần Trần ra để chỉ nói với riêng một mình tôi thì đương nhiên không phải là chuyện quang minh chính đại rồi, có lẽ nói không được còn có thể hãm hại tôi cũng nên.

Tôi lên xe, ông chủ Lý bảo tài xế lái đi, như vậy cuộc nói chuyện của chúng tôi chỉ có một mình tài xế nghe được. Tất nhiên tài xế là người của ông ta, đã để cho người này nghe thì tất nhiên không sợ anh ta nói năng lung tung rồi.

"Đưa con gái tôi qua phục vụ thế nào? Chắc không tồi chứ, mặc dù đòi năm nghìn một đêm nhưng hoàn toàn xứng đáng." Ông ta mỉm cười thân thiện, cố giấu vẻ đang giễu cợt tôi.

"Phục vụ tốt lắm, có điều tôi chỉ là con thỏ đàn độn thích ăn cỏ quanh nhà, làm chuyện đó với con gái lạ thật chẳng khác nào bị cưỡng dâm. Hơn nữa lúc bị cưỡng dâm đến cao trào lại bị các anh em ở Đội Phòng chống tệ nạn đến hỏi thăm, nên chẳng có chút hứng thú gì cả." Ông ta giả ngây giả dại thì tôi cũng cười toe toét mà phối hợp, có điều cái cười của tôi giả dối hơn ông ta nhiều.

"Xem ra cậu không vừa ý với sắp xếp của chúng tôi lắm..." Ông ta vừa nói vừa lấy ra một phong bì dày cộp đưa cho tôi, "Cho cậu, coi như để an ủi, chuyện tối qua cứ xem như chưa từng xảy ra là được rồi."

Tôi nhận chiếc phong bì, thấy nó rất nặng, mở ra xem bên trong có ba cọc tiền loại 100 đồng. Tôi vừa cười vừa đưa trả lại: "Không phải ông chủ Lý lại định trêu đùa tôi nữa đấy chứ? Tối qua trêu tôi như thế đã đủ lắm rồi!" Nếu nhận ba mươi nghìn đồng này, e rằng tôi vừa xuống xe thì các đồng nghiệp bên Viện Kiểm sát đã ập đến ngay rồi.

"Quân tử không thù dai, tối hôm qua đúng là đùa có hơi quá, cậu cứ coi như chúng tôi uống rượu thành ra hồ đồ thôi mà." Ông ta lại nhét chiếc phong bì vào tay tôi.

"Quân tử tuy không thù dai, nhưng không làm được gì cũng không nên nhận lộc." Tôi lại đẩy phong bì trở về.

"Coi như tôi tặng quà gặp mặt được chưa nào." Ông ta nhét phong bì vào tay tôi lần thứ ba.

Cứ đẩy qua đẩy lại như thế đến phát chán, tôi bèn nói: "Ông chủ Lý đã coi trọng tôi như vậy, nếu từ chối tức là bất kính. Có điều, con người tôi không chơi cờ bạc đi điểm, bình thường không tiêu hết bao nhiêu, số tiền này vào tay tôi cũng không tác dụng gì. Chi bằng nhờ tài xế của ông đưa giúp đến tặng cho cô nhi viện, tôi nghĩ bọn trẻ ở đó đang cần món tiền này." Tôi đưa phong bì tiền cho tài xế đang lái xe, sau khi nhìn qua kính chiếu hậu thấy ông chủ Lý gật đầu cho phép, anh ta mới nhận lấy.

"Cảnh sát tham tiền tôi gặp nhiều rồi, không tham tiền thì mới gặp cậu là người đầu tiên, tôi càng ngày càng thích cậu rồi đấy!"

Nụ cười của ông ta vô cùng chân thành, nhưng ai biết được ông ta thật lòng hay giả dối, cũng giống như tuổi tác của ông ta, dù nhìn bề ngoài hoàn toàn không thể nghĩ rằng ông ta đã bảy, tám mươi tuổi rồi.

"Con đường của chúng ta khác nhau." Không cùng tư tưởng không thể cộng tác với nhau được, cứ tiếp tục nói chuyện cũng chẳng ý nghĩa gì.

"Ha ha! Chúng ta đang đi cùng đường, ít nhất cậu cũng không có lý do gì để bắt tôi cả." Ông ta cười vẫn rất tự nhiên.

Tôi cười khẩy: "Buôn người, thậm chí buôn nô lệ tình dục cũng là hợp pháp à? Đây có thể là lý do để tôi bắt các ông đấy!"

Ông ta lặng người giây lát nhưng lại lập tức bật cười lớn: "Ha, ha, ha... Anh bạn nhỏ này, cậu thú vị thật đấy. Chẳng giấu gì cậu, thời trẻ đúng là tôi lập nghiệp nhờ vào những thủ đoạn không vẻ vang này, nhưng đã chuyển sang làm ăn chân chính từ lâu rồi. Với tài sản của tôi hiện nay, cho dù miệng ăn núi lở cũng phải ăn mấy đời mới hết, theo cậu tôi có nhất thiết phải dựa vào những thủ đoạn phi pháp này để kiếm tiền không?"

"Vậy quan hệ giữa ông và những người như ông chủ Trần với Viện trưởng Lư là gì? Ông ta chỉ là viện trưởng của cô nhi viện, còn các ông đều là tỉ phú, trong mắt các ông, thử hỏi ông ta có vị trí gì? Đừng có nói với tôi rằng các ông có lòng từ bi muốn giúp đỡ bọn trẻ trong cô nhi viện, mà cho dù như vậy cũng không cần phải nịnh bợ ông ta. Giữa các ông chắc chắn có mối giao dịch bẩn thỉu không thể cho người khác biết!" Tôi nói một cách nghiêm túc.

Ông ta thôi cười, cũng nghiêm túc trả lời tôi: "Tôi và những người như ông chủ Trần đúng là có một số giao dịch với ông Lư, nhưng không phải là buôn bán người hay nô lệ tình dục như cậu nghĩ. Muốn kiếm tiền, chúng tôi thiếu gì cách hợp pháp, muốn phụ nữ, thiếu gì con gái trẻ đẹp nhào vào lòng chúng tôi. Trong mắt người đời, có thể giao dịch giữa chúng tôi là không có đạo đức, nhưng cũng chưa chắc đã là vi phạm pháp luật. Nếu quả thật chúng tôi tội ác tày trời không thể tha thứ, vậy thì cậu cho rằng còn có cơ hội nói chuyện với tôi được hay sao? Tối qua, sau khi cậu uống say,

chúng tôi chỉ cần để một chiếc khăn giấy ướt lên mặt cậu là cậu đã không bao giờ tỉnh lại được nữa rồi."

Nghe xong những lời này, tôi không khỏi suy nghĩ. Sự thật đúng như ông ta nói, tối qua họ thừa đủ thời gian đối phó với tôi, thậm chí chỉ cần một chiếc khăn giấy ướt là có thể khiến tôi ngạt thở mà chết, báo cáo khám nghiệm tử thi rất có thể sẽ nhận định nguyên nhân gây ra cái chết của tôi là ngạt thở do say rượu, họ không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào cả.

Đúng lúc này, bỗng nhiên chuông điện thoại reo, là Trần Trần gọi, xem ra cô đã trừng phạt xong cô thư ký kia rồi. Ông chủ Lý ra hiệu cho tài xế dừng xe, lúc tôi xuống xe, ông ta lại tươi cười hòa nhã: "Tôi sẽ quyên tiền cho cô nhi viện trên danh nghĩa của cậu."

Chiếc xe chạy rồi mà tôi vẫn đứng trơ bên đường mất một lúc, cho đến khi Trần Trần gọi lại một lần nữa mới định thần lại được, nhận thấy đang ở cách công ty của ông chủ Lý không xa nên bèn cuốc bộ trở lại. Trần Trần bô bô đủ điều bên tai tôi nhưng tôi không nghe thấy gì cả, trong đầu chỉ nghĩ đến những điều ông chủ Lý vừa nói.

"Một vụ giao dịch không có đạo đức nhưng lại chưa hẳn đã vi phạm pháp luật" là giao dịch gì chứ? Viện trưởng Lư có thể làm ăn gì với mấy ông chủ này? Ông chủ Lý đã coi trọng vụ giao dịch này như thế, lại còn không ngại tỏ ý tốt với tôi, vậy thì có nghĩa là một khi bị vạch trần, vụ giao dịch vô đạo đức dù không bị coi là phạm tội này sẽ không thể tiếp tục được nữa, hơn nữa còn khiến họ bị tổn thất rất lớn. Nhưng với cửa của cải của ông ta, trừ lấy sao trên trời, có lẽ không có gì ông ta không mua được, mà thứ nếu ngay cả ông ta cũng không mua được thì Viện trưởng Lư làm sao mà có được? Điều quan trọng hơn là, vụ giao dịch này có liên quan gì đến cái chết của Thiếu Long? Tại sao Viện trưởng Lư lại phải mưu tính hãm hại tôi?

Càng nghĩ càng thấy xuất hiện nhiều vấn đề, mạch suy nghĩ cũng ngày càng rối loạn, nếu có Tiểu Tương ở đây thì tốt, cậu ấy có thể phân tích kỹ

lượng từng chi tiết, cuối cùng rút ra mẫu chốt vấn đề. Mặc dù không có cậu ấy ở bên cạnh nhưng tôi cũng không đến mức đâm quàng đâm xiên như rắn mất đầu, tất cả mẫu chốt vấn đề đều nằm ở Viện trưởng Lư, chỉ cần theo dõi chặt ông ta thì nhất định sẽ điều tra ra ngọn nguồn.

Gọi điện cho Tuyết Tình hỏi tình hình Viện trưởng Lư. Tuyết Tình cho biết, ông ta suốt ngày ở trong cô nhi viện giải quyết công việc nội bộ, không thấy có hành động gì khác thường. Điều đặc biệt nhất có lẽ là quan hệ giữa ông ta và một trẻ mồ côi ở trong viện rất xấu, hai người liên tục cãi nhau, thậm chí có lúc đứa trẻ kia còn đánh ông ta, nhưng ông ta lại không hề đánh trả.

Tôi hỏi tướng mạo của đứa trẻ mồ côi kia có gì đặc biệt, cô bảo Miêu Miêu gửi cho tôi tin nhắn đa phương tiện đính kèm một bức ảnh. Bức ảnh chụp trộm, hơn nữa chụp ở khoảng cách xa nên nhìn không rõ lắm, tuy nhiên tôi chỉ nhìn qua đã nhận ra đó là Mỹ Lung, bởi vì cách ăn mặc của cô bé vô cùng đặc biệt.

Nếu quả thật như ông chủ Lý nói là họ không cần thiết phải buôn bán người hoặc là nô lệ tình dục thì suy đoán trước đây của tôi về nguyên nhân khiến cho quan hệ giữa Viện trưởng Lư và Mỹ Lung không tốt là không đúng rồi. Vậy, vì sao quan hệ giữa hai người ấy lại xấu như vậy? Theo lý mà nói, Viện trưởng là người có quyền uy nhất trong viện, vậy mà Mỹ Lung đối với những người như sơ Viêm còn có chút kính nể, nhưng lại không hề sợ Viện trưởng Lư, thậm chí còn dám động thủ với ông ta. Kỳ lạ hơn nữa là Viện trưởng Lư lại không hề đáp trả. Điều này khiến tôi nhớ đến câu tục ngữ "Em gái lớn hơn bà chủ", có nghĩa là khi a hoàn được thể thì còn hơn cả bà chủ mà cô ta vẫn thường hầu hạ, trái lại bà chủ còn phải nhìn thái độ của a hoàn để mà cư xử. Dựa vào đâu mà cô bé Mỹ Lung này lại có thể lực hơn cả Viện trưởng Lư?

Đối với những vấn đề tìm mãi không ra manh mối, cách tốt nhất là không nghĩ đến nó nữa, dù sao bên phía viện trưởng Lư cũng tạm thời chưa

có động tĩnh gì, tôi bèn quyết định tiến hành điều tra ba ông chủ khác cũng quyên góp tiền cho cô nhi viện kia. Đúng lúc đó, Vĩ Ca gọi điện đến, nói: "Tôi vừa phát hiện ra một chuyện thú vị."

"Chuyện gì, nói nhanh lên!" Anh chàng này lần nào cũng đòi kể công, tôi không muốn nghe anh ta nói lời thôi thêm một lần nữa.

"Tôi đọc thấy hàng nghìn trang tin..." Anh ta vẫn cứ kể công một hồi rồi mới đi vào vấn đề chính, "... Hơn mười năm trước ông chủ Trần bị ung thư phổi, hơn nữa ông ta rất trầm tính, chưa bao giờ xuất hiện ở nơi công cộng, vì thế có người từng xào xáo chuyện này ở trên mạng, đưa ra suy đoán rằng ông ta đã chết. Công ty ông ta đứng ra cải chính, nói rằng ông ta rất khỏe, rồi chỉ trích tin đồn trên mạng không có căn cứ, ngoài ra còn nhấn mạnh đây là âm mưu cạnh tranh của đối thủ. Mặc dù công ty liên tục cải chính nhưng vì ông ta lại không hề xuất hiện nên cổ đông lo sợ rút cổ phiếu khỏi công ty, khiến giao dịch cổ phiếu của công ty đều dưới mức sàn liên tục trong mấy phiên. Về sau, một nhà đánh giá cổ phiếu nói rằng công ty hoạt động rất tốt, lợi nhuận ổn định, kể cả chủ tịch đã chết thì chắc chắn cũng sớm bầu ra người kế vị, nhờ đó mới thu hút được cổ đông mua vào nhân lúc giá cổ phiếu còn thấp, cuối cùng công ty thoát khỏi khủng hoảng."

"Có biết chính xác tuổi của ông ta không?" Giống như với ông chủ Lý, tôi cũng rất quan tâm đến tuổi thật của ông chủ Trần.

"Không nói chính xác được, tất cả các bài báo và bài giới thiệu đều không nói tuổi chính xác của ông ta. Có điều công ty của ông ta thành lập vào năm 1966, đến nay đã hơn 40 năm, và ông ta chính là người sáng lập, vì thế, ít nhất ông ta cũng phải sáu, bảy mươi tuổi, thậm chí là hơn tám mươi. Nếu không, cổ đông đã không tin vào thông tin ông ta chết như vậy."

Lại là một ông già bảy, tám mươi tuổi, hơn mười năm trước còn bị ung thư phổi nữa chứ. Nếu ông ta bị ung thư phổi lúc khoảng trên dưới sáu mươi tuổi, thế thì chắc chắn không thể chịu đựng được quá trình điều trị rất

một mối. Vậy mà tối qua ông ta lại là người uống rượu khỏe nhất, nếu bảo ông ta là ông già bệnh tật đầy mình đang chờ chết thì có lẽ sẽ phải coi tôi như người đã chết.

Đang lúc suy nghĩ, Vĩ Ca lại cho tôi biết một tin giật gân: "Hơn mười năm trước công ty của ông ta bắt đầu ủng hộ cho cô nhi viện, tính ra thì đó là sau khi ông ta bị ung thư không lâu..."

Nghe câu này tôi như bừng tỉnh giữa cơn mơ, chẳng lẽ những người như ông chủ Trần đã mua của Viện trưởng Lư loại thần dược chữa được bách bệnh, thậm chí có thể khiến người ta trường sinh bất lão? Quả thật đối với bốn ông trùm này mà nói, trường sinh bất lão quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời, đừng nói mỗi năm quyên góp vài trăm nghìn, ngay cả quyên góp hàng triệu thậm chí hàng chục triệu đồng cũng đáng. Nhưng mà, trên đời có loại thuốc này thật không?

Có thể tôi sẽ tìm được câu trả lời từ ông chủ Trần, nhưng với điều kiện ông ta chịu tiếp tôi.

Ông chủ Trần tên đầy đủ là Trần Kiến Đức, mở công ty xuất khẩu mậu dịch, quy mô còn lớn hơn công ty của ông chủ Lý. Tôi và Trần Trăn đến công ty ông ta, đợi trước cửa phòng làm việc một lát liền được thư ký thông báo ông ta bằng lòng tiếp nhưng chỉ muốn gặp riêng mình tôi. Thái độ ông ta khá thẳng thắn, nói thẳng là chỉ muốn gặp riêng tôi chứ không lén lút mờ ám như ông chủ Lý. Tôi bảo Trần Trăn nếu không muốn lại bị người ta khám xét thì ngoan ngoãn đợi tôi, đừng đi lại lung tung. Cô gái này là người rất dễ kích động, nhưng cũng không đến nỗi không hiểu ý tôi.

Phòng làm việc của ông chủ Trần rất rộng, ít nhất cũng phải 600m², đầy đủ bàn trà và quầy bar mi-ni, thậm chí còn có cả một bàn mát chườm tự động khiến tôi có cảm giác nơi này giống phòng giải trí hơn. Từ đó có thể thấy ông ta là người rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Ông chủ Trần ngồi trước chiếc bàn làm việc còn to hơn cả bàn ăn ở nhà tôi vẫy tay gọi, khi tôi ngồi xuống phía đối diện, ông ta liền lấy ra một tập séc, nói với tôi bằng giọng không mấy thiện cảm: "Ra giá đi, cần bao nhiêu thì cậu mới không xía vào chuyện của chúng tôi nữa?"

Tôi cười dừng dừng, nói: "Nếu ông chủ Trần cũng muốn lấy danh nghĩa tôi quyên góp cho cô nhi viện, vậy thì tôi thay mặt bọn trẻ đó xin được cảm tạ. Nhưng nếu ông định hối lộ tôi thì không cần đâu, thầy bói đã bảo rằng số tôi không được sở hữu những đồng tiền bất chính, vì thế e rằng tôi không có phúc được nhận ý tốt của ông."

Ông ta bỗng nhiên bật cười sảng khoái, lấy ra hai điều xì-gà từ trong hộp để trên bàn, tự tay cắt đầu xong rồi đưa cho tôi một điều, còn mình tự châm điều còn lại, nhả một ngụm khói xong mới nói: "Ông Lý bảo cậu không tham lam, tôi không tin, không ngờ đúng là như vậy."

Tôi rút bật lửa châm xì-gà, thong thả rít một hơi: "Ông đã biết tôi không tham tiền thì đừng phí thời gian vào chủ đề này nữa. Ông chủ Lý bảo tôi rằng các ông có một số giao dịch hợp pháp với Viện trưởng Lư, đã là hợp pháp thì xin đừng ngại cho biết đó là giao dịch gì. Chỉ cần ông chịu nói ra, tôi cũng không phải làm phiền các ông thêm nữa."

"Ông Lý không nói với cậu tất nhiên là có lý do của ông ấy, và tôi cũng giống như vậy. Cậu nên hiểu, với quan hệ xã hội của chúng tôi, muốn đối phó cậu dễ như trở bàn tay, nếu cậu tiếp tục làm phiền chúng tôi vì chuyện này thì đừng trách." Ông ta nói toạc móng heo, không vòng vo như ông chủ Lý.

"Các ông không dám làm gì tôi, ít nhất là không dám thủ tiêu." Tôi thể hiện vẻ mặt đầy tự tin, ông ta hơi nhú mày. Tôi chậm rãi giải thích: "Tôi cảm thấy rất lạ lùng, tại sao tối qua các ông không trực tiếp thủ tiêu tôi mà lại phải mất công khổ sở đưa các đồng nghiệp của tôi bên Đội Phòng chống tệ nạn đến bắt tôi về tội chơi gái? Nhưng, sau đó vừa rồi tôi cũng đã hiểu

ra, bởi vì các ông sợ, sợ tôi chết trong cuộc rượu của các ông sẽ khiến các ông trở thành tiêu điểm của truyền thông, sợ tất cả đều biết tuổi tác thật của các ông. Bởi thế các ông chưa bao giờ cho phóng viên chụp ảnh, không dám xuất hiện ở nơi công cộng, thậm chí bên ngoài xuất hiện tin đồn ông đã chết mà ông cũng không công khai xuất hiện. Bởi vì các ông sợ mọi người biết rằng mặc dù đã bảy, tám mươi tuổi, thậm chí đến hàng trăm tuổi mà các ông vẫn có vẻ bề ngoài chưa quá năm mươi. Các ông giống như con quỷ hút máu chỉ có thể sống trong bóng tối, chỉ cần ánh sáng chiếu vào là liền tan thành khói bụi!"

Tôi càng nói càng kích động, liên tục nhấn giọng, ông ta yên lặng không nói gì, cơ mặt hơi co lại, mãi lâu sau mới cười gượng gạo: "Cậu suy đoán không sai, đúng là chúng tôi là những lão già đã gần trăm tuổi, bởi thế mới không muốn tiếp xúc với truyền thông, làm việc cũng cố gắng hết mức không gây ồn ào, sợ rằng sẽ bị mọi người coi là quái vật. Nếu như ở thời điểm ba, bốn mươi năm trước, cậu dám nói với tôi như vừa rồi thì chắc chắn ngày mai người nhà sẽ phải bối thùng rác mà tìm chân tay cho cậu."

Đã nắm được điểm yếu của đối phương, tôi cũng không cần khách sáo nữa mà thẳng thắn ra điều kiện: "Tôi muốn biết các ông và Viện trưởng Lư có giao dịch gì? Chỉ cần ông nói ra, tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật trường sinh bất lão cho các ông."

Ông ta bỗng nhiên lấy từ ngăn kéo ra một đồng bạc, xem ra đó là vật kỷ niệm có giá trị không nhỏ, mỉm cười bảo: "Tôi không nói thẳng ra với cậu được, bởi vì việc này liên quan đến lợi ích của tôi và các bạn tôi, nếu cậu bằng lòng đánh cược, và nếu cậu thắng thì tôi sẽ nói cho cậu biết, còn nếu cậu thua thì đừng quấy rầy chúng tôi về chuyện này nữa."

"Đánh cược thế nào?" Tôi khá may mắn, trong những lần đánh cược nhỏ thường không mấy khi thua.

"Cách chơi rất đơn giản, cậu bỏ hết tiền trong người ra trước đi!"

Tôi không phải người có tiền, bình thường chỉ mang theo vài trăm đồng, hiện tại trong ví có hơn tám trăm, vì thế lấy ra 8 tờ loại một trăm, còn tiền lẻ không lấy ra cho đỡ xấu hổ.

Đợi tôi để tiền lên mặt bàn xong, ông ta liền hất đồng bạc trên tay lên: "Chúng ta sẽ tung đồng bạc để phân định thắng thua, mỗi ván tung một lần, nếu mặt phải ngửa lên là cậu thắng, mặt trái là cậu thua. Đánh tất cả mười ván, giá trị mỗi ván bằng một nửa số tiền của cậu có trên bàn, ví dụ ván đầu cậu thắng, tôi thua cậu bốn trăm, ván thứ hai cậu lại thắng, tôi thua cậu sáu trăm, cứ như vậy mà tính. Sau mười ván, nếu số tiền của cậu nhiều hơn số hiện có bây giờ thì cậu thắng, còn nếu ít hơn thì tức là tôi thắng."

Đề nghị ông ta đưa ra thoạt nghĩ thì có vẻ như tôi rất có lợi, bởi vì tôi có tổng cộng tám trăm, cho dù thua cả mười ván cũng vẫn còn lại bảy hào tám xu, còn nếu toàn thắng có thể thu về hơn bốn mươi nghìn. Nhưng với một kẻ như yêu tinh già này làm sao có thể để mình nhận phần thua được. Màn cá cược này thực ra là cái bẫy về logic học. Tỷ lệ đồng bạc ngửa mặt phải lên nằm trong khoảng từ 49% đến 50%, như vậy tôi thắng được sáu ván đã là may lắm rồi.

Nhưng theo cách đánh của ông ta, cho dù tôi thắng 6 ván thua 4 ván thì tiền vẫn cứ ít hơn trước, tối thiểu phải thắng bảy ván trở lên thì tiền mới nhiều hơn. Như thế cũng có nghĩa là, nếu cược với ông ta, tôi coi như cầm chắc phần thua.

Tôi gài vào sau gáy, giả vờ nghi ngờ, nói: "Ít nhất tôi phải thắng bảy ván thì tiền mới nhiều hơn được, tôi nghĩ mình không may mắn đến như vậy." Vừa nói vừa cất tiền vào ví.

Bị tôi nhìn thấu mưu gian, ông chủ Trần có vẻ hơi thất vọng, đặt đồng bạc xuống bàn xoay qua xoay lại, lát sau lại nghĩ ra cách chơi mới: "Cậu là cảnh sát hình sự, vậy tôi đưa ra bài toán suy lý cho cậu đoán không vấn đề gì chứ?"

"Được thôi!" Tốt xấu gì tôi cũng đã làm cảnh sát được mấy năm, nếu ngay cả thách thức như thế này cũng không dám chấp nhận thì quả là mất mặt.

Ông ta cười vẻ đều cáng, ngắm nhìn tôi giây lát rồi nói: "Trên người cậu có bật lửa, có ví tiền, chắc còn có cả chìa khóa và điện thoại nữa, có lẽ còn có cả một vài bao thuốc thơm..." Ông ta nghĩ một lát rồi lại nói: "Bây giờ đặt giả thiết trên người cậu chỉ có ngần ấy thứ tất nhiên là cậu còn mặc quần áo, ngoài ra không còn thứ gì khác. Giả sử cậu đi tuần tra trong tòa nhà cao 16 tầng, trống trơn và không có thang máy. Lúc lên đến tầng 15 cậu nghe thấy có người kêu cứu, nhẹ nhàng đi đến gần thấy năm người đàn ông to khỏe đang chuẩn bị cưỡng dâm một cô gái yếu đuối, cậu phải làm cách nào để giúp cô gái khỏi bị chà đạp?"

Đây quả là một vấn đề khó, trên người chỉ có bật lửa, ví tiền, chìa khóa, điện thoại, thuốc lá và quần áo, không có bất kỳ loại vũ khí nào, hầu như không thể nào một mình đối chọi với năm người đàn ông to khỏe được. Hơn nữa địa điểm lại là tầng 15 của tòa nhà trống trơn và không có thang máy, cho dù có báo cảnh sát hay tìm sự người giúp đỡ của những người gần đó thì cùng lắm cũng chỉ có thể bắt được bọn thủ ác chứ không thể giúp cô gái thoát khỏi tai họa được.

Rốt cuộc phải làm cách nào để giúp cô gái? Chẳng lẽ lại ngu ngốc bước đến chào hỏi năm gã đàn ông to khỏe rồi đưa cho mỗi tên một điều thuốc, cầu xin chúng bỏ miếng thịt béo ngậy đã kề sát miệng kia đi? Hoặc chia hết tiền trong ví cho chúng để chúng đi tìm niềm vui ở chỗ khác?

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Hung Thủ Tự Thú

Tay không tắc sắt lại ở trong tòa nhà trống trơn gọi trời không biết, gọi đất không hay, làm thế nào để cứu cô gái yếu đuối khỏi tay năm gã đàn ông to khỏe chứ? Bài toán suy lý ông chủ Trần đưa ra quả là quá khó, tôi nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không tìm được đầu mối, ông ta thấy tôi khổ sở suy nghĩ không có kết quả liền đắc ý cười lớn: "Nghĩ ra chưa? Chớ bảo lão già này bắt nạt cậu, tôi không thể đợi cậu cứ nghĩ mãi như thế được, nếu tôi hút xong điếu xì-gà này mà cậu chưa đưa ra đáp án thì coi như thua cuộc đấy."

Điều thuốc trên tay ông ta đã cháy hết gần nửa, với tốc độ hút của ông ta thì trong vòng 20 phút là hết, vậy mà lúc này tôi vẫn chưa lần ra được chút đầu mối nào. Xì-gà, nhìn điếu xì-gà trên tay ông ta, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu - bật lửa! Mẫu chốt của bài toán này là chiếc bật lửa, điện thoại và mớ quần áo có thể đốt được, thuốc lá cũng có một ít tác dụng, chìa khóa thì hoàn toàn không quan trọng.

"Trong tình huống này, muốn cứu cô gái chỉ có một cách, đó là dọa cho bọn thủ ác sợ mà bỏ đi." Tôi thoải mái hít một hơi xì-gà, để bật lửa và điện thoại lên bàn rồi mới thông thả đưa ra câu trả lời: "Trên người tôi có bật lửa, có thể phát ra lửa, tất nhiên cũng có thể đốt cháy quần áo. Tôi chỉ cần cởi áo khoác ra, dùng bật lửa đốt cháy, sau đó lại vò nát thuốc là vứt vào đốt cùng khiến nó sinh ra một làn khói dày, tạo ra một vụ hỏa hoạn giả. Có điều chỉ làm như thế cũng chưa đủ, tôi còn phải lấy pin điện thoại ném vào đồng lửa. Pin điện thoại được dán kín, hợp chất Lithium bên trong

nóng lên sẽ giãn nở rất nhanh tạo thành một quả pháo có uy lực lớn, sức công phá có thể làm chết một người trưởng thành. Ở Cam Túc từng xảy ra vụ việc tương tự, trong lúc một thợ hàn đang làm việc, do nhiệt độ môi trường cao đã khiến cho chiếc điện thoại để trước ngực phát nổ làm anh ta bị gãy xương sườn và vỡ tim mà chết. Tuy nhiên sức công phá của pin điện thoại lớn đến đâu cũng không quan trọng, quan trọng là nó sẽ tạo ra một tiếng nổ lớn. Thử nghĩ xem, nếu lúc đó nhìn thấy ngay cạnh mình tỏa ra khói đặc kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc, thì cho dù có là ác quỷ thâm dục đến mấy cũng đều không thể "cứng" lên được. Phản ứng đầu tiên của chúng chỉ có thể là lập tức rời khỏi nơi nguy hiểm. Chúng đi rồi, đương nhiên cô gái cũng an toàn."

Nghe xong đáp án của tôi, ông chủ Trần ngậy người ra giây lát rồi lập tức nói một cách xảo quyệt: "Không được, không được, năm tên này đều là những kẻ vô cùng hung ác, không thể dễ dàng bỏ chạy vì sợ hãi chạy như thế được. Coi như chúng thật sự muốn chạy thì cũng phải thay nhau làm nhục cô gái xong rồi mới chạy. Đáp án của cậu không đúng!"

Bây giờ đến lượt tôi ngẩn người ra mất một lúc, lão già này không định chơi xỏ đấy chứ, rõ ràng đáp án của tôi hết sức hợp lý, vậy mà ông ta lại bảo không được, như thế nhất định ông ta phải có câu trả lời hợp lý hơn. Thế là tôi liền hỏi đáp án chính xác là gì, thế nhưng ông ta lại không hề dă động gì đến chất vấn của tôi, bèn tìm cách thoái lui: "Dù sao đáp án hoàn toàn không giống như cậu nghĩ, tôi còn nhiều việc cần làm, cậu về đi!"

"Ông đã không nói ra được đáp án tốt hơn, như thế chẳng phải rõ ràng là định chơi xỏ tôi còn gì? Mau nói đi, vụ giao dịch giữa các ông với Viện trưởng Lư gì?" Tôi bất ngờ đứng bật dậy, nhìn ông ta chăm chăm, chỉ tiếc là không thể ăn sống nuốt tươi ông ta ngay lập tức.

"Cậu định làm gì? Cậu nghĩ mình là ai? Cậu chỉ là một cảnh sát hình sự còn con con mà thôi! Nếu cậu còn không chịu đi, tôi sẽ gọi bảo vệ đến "tiền" đi! Quan chức cấp cao có quan hệ tốt với tôi không ít, cậu định gây

khó dễ cho tôi, coi chừng không gánh chịu được phải biến đi đấy!" Ông ta nói xong liền bấm điện thoại, bảo thư ký gọi bảo vệ vào.

"Được, lúc này đúng là tôi đâu không lại ông, có điều quả đất tròn sẽ có ngày gặp lại, chúng ta cứ chờ xem!" Tôi nổi giận thực sự, định bụng gọi Trần Trần ở ngoài vào quậy cho ông ta một phen.

Nhưng bây giờ thì tôi lại thay đổi ý định, bởi vì vừa rồi khi tôi hỏi ông ta rằng họ đang tiến hành vụ giao dịch gì với Viện trưởng Lữ, ông ta lại bất giác nhìn vào bức tranh treo trên tường một. Nhân lúc ông ta không để ý tôi quan sát bức tranh mấy lần, phát hiện thấy có dấu vết thường xuyên bị dịch chuyển. Có thể, phía sau bức tranh kia là thứ tôi muốn có, nhưng bây giờ thì không thể được, vì thế trước tiên phải làm cho ông ta lơ là cảnh giác rồi sẽ tính sau.

Ra khỏi công ty ông chủ Trần, tôi bàn với Trần Trần đến tối lên vào phòng làm việc của ông ta điều tra bức tranh khả nghi kia. Sau khi hiểu rõ tôi, Trần Trần phản ứng rất mạnh, hét lên: "Anh định đêm nay lên vào văn phòng của ông ta lấy trộm đồ hả?"

"Nói khê thôi, sao cô không vác cả loa phóng thanh đến cổng công ty ông ta mà nói cho rõ!" Tôi nghiêm mặt chỉnh cho cô một câu xong, bèn nói tiếp: "Nếu cô không muốn đi tôi cũng không ép, dù sao việc này cũng là phạm pháp, bị người ta phát hiện chắc chắn sẽ phiền phức..."

"Tình hình bên trong văn phòng này ra sao, chúng ta làm thế nào tránh được bảo vệ đi tuần tra. Kỹ thuật mở khóa của anh có được không, nếu lại mất hàng tiếng mới mở được cửa như lần trước thì chi bằng để tôi đập bung ra..." Tôi vốn còn lo cô không đồng ý lên vào điều tra phòng làm việc của ông chủ Trần, bây giờ xem ra đã lo hã rồi, cô ấy có vẻ vô cùng hứng thú với việc này.

Nửa đêm đến giờ Tý là lúc con người buồn ngủ nhất, đồng thời cũng là lúc lơ là cảnh giác nhất, vì thế tôi chọn thời điểm này để cùng Trần Trần lén vào công ty của ông chủ Trần. Nhân viên bảo vệ trực ban hình như đều đã trốn việc đi ngủ, chúng tôi lần theo bóng tối đến trước cửa văn phòng cũng không thấy bóng dáng bất kỳ ai.

Đến cửa văn phòng, vốn cho rằng phải mất chút ít thời gian mới vào được, ai ngờ cửa không khóa, những dụng cụ mở khóa mà chúng tôi chuẩn bị đã không phải dùng đến. Có điều, suy nghĩ kỹ cũng không thấy không có gì là lạ cho lắm, ông chủ Trần giàu nứt đổ đổ vách, quan tâm gì mấy thứ còn con trong văn phòng. Hơn nữa, ông ta càng không để phòng lại càng khiến người khác nghĩ rằng bên trong không có thứ gì đáng giá, nhưng ông ta có nằm mơ cũng không nghĩ rằng kẻ đột nhập ăn trộm đồ lại là chúng tôi.

Vào bên trong rồi, tôi bảo Trần Trần canh chừng ở phía sau cửa, còn mình đi thẳng đến trước bức tranh gỡ nó ra. Suy nghĩ của tôi quả không sai, phía sau bức tranh có một chiếc tủ bảo mật khảm vào trong tường. Chiếc tủ này mở bằng mật mã, lúc trước Tiểu Tương dạy tôi cách mở khóa cũng dạy luôn cả cách mở tủ bảo mật, cách tốt nhất đối với loại tủ bảo mật này là tìm mật mã ngay trên bàn phím.

Tôi quan sát kỹ các phím bấm trên bàn phím, phát hiện thấy ba phím số 1, 6 và 9 có dấu vết sử dụng hơi nhiều, thế là liền thử vận may, ấn bừa một lượt lên ba phím này, tất nhiên là không mở ra được. Mặc dù tôi không may mắn đến nỗi ấn bừa cũng mở được tủ bảo mật nhưng cũng không phải không có tác dụng gì, vì tôi đã phát hiện ra đó là mật mã bốn số.

Mật mã bốn số tạo thành từ ba con số, tôi tính toán sơ qua, tổ hợp mật mã phải là 3 mũ 4, tức là phải có 81 tổ hợp. Tám mươi một tổ hợp mặc dù không nhiều, thử lần lượt cũng không mất bao nhiêu thời gian nhưng tôi không cho rằng tủ bảo mật của ông chủ Trần có thể cho phép tôi thử liên tục 81 lần. Hầu hết tủ bảo mật sau khi nhập sai mật mã ba lần liên tục đều

phát ra báo động, thậm chí có một số còn báo động ngay sau lần thứ hai. Bởi thế rất có thể tôi chỉ còn có một cơ hội nữa mà thôi.

Đúng lúc tôi đang vò đầu bứt tai suy nghĩ xem rốt cuộc mật mã là gì thì Trần Trần bỗng nhiên nói khẽ: "Bên ngoài hình như có người đang đi về phía này!" Lần này phiền to rồi, tôi phải nhanh chóng mở được tủ bảo mật, sau đó tìm cách thoát thân.

Rốt cuộc ông chủ Trần sắp xếp 3 chữ số 1, 6 và 9 thành mật mã gì chứ? Đúng lúc tôi đang khổ sở vì điều này thì trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, tôi vội ấn nhanh một tổ hợp mật mã. Cạch, cạch, tủ bảo mật bị mở ra, hóa ra mật mã là năm thành lập công ty - 1966.

Mở kết xong rồi, tôi thấy bên trong có một chiếc hộp bằng gấm rất đẹp, ngoài ra không có gì nữa. Lúc này Trần Trần rón rén đến cạnh tôi, thì thào: "Người ngoài kia sắp đến cửa rồi, chúng ta phải làm thế nào? Có cần tôi quật ngã họ rồi xông ra không?"

Tôi cũng trả lời rất khẽ: "Cô tưởng mình là Hoa hồng đen hay Hoa Mộc Lan chắc? Chúng ta là cảnh sát đấy!"

"Vậy phải làm thế nào?" Khuôn mặt xinh đẹp của cô hơi lộ vẻ căng thẳng nhưng vẫn tràn đầy hăng hái. Cô gái khùng này có lẽ thường ngày đọc nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp nên đã coi mình là nữ hiệp, đang nhắm nhe chuẩn bị quật phá một trận. Nhưng tôi không muốn cùng điên khùng theo cô, nếu bị người ta phát hiện vào đây lấy trộm đồ thì tổ trưởng không lột da chúng tôi mới là lạ.

Tôi vội vã mở chiếc hộp gấm, rọi đèn pin vào, thấy bên trong có năm chiếc lọ pha lê xinh xắn chế tác tinh vi, mỗi lọ đựng khoảng 50ml chất lỏng bán trong suốt màu đỏ pha đen trông như rượu vang. Tôi lấy ra một lọ, mở nắp, rót một ít vào túi đựng vật chứng, sau đó đặt tất cả mọi thứ vào vị trí cũ, đóng tủ bảo mật, đồng thời treo bức tranh ra bên ngoài.

Lúc này tôi đã nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài, thế là lập tức kéo Trần Trần chui vào gầm bàn làm việc của ông chủ Trần. Chúng tôi vừa chui xuống gầm bàn thì cửa đã mở ra, hai luồng sáng mạnh từ ngoài cửa chiếu vào, rọi khắp bốn phía. Lát sau tôi nghe thấy một giọng đàn ông cất lên: "Tôi đã bảo cậu bị hoa mắt mà, làm gì có ai vào đây."

Lập tức lại có một giọng đàn ông khác: "Vừa rồi rõ ràng tôi nhìn qua truyền hình mạch kín thấy có bóng hai người chui vào mà, chúng ta vẫn cứ phải tìm cẩn thận đi! Đây là phòng Tổng giám đốc, nếu mất thứ gì thì chúng ta phiền đấy!"

"Tìm thì tìm, nếu tìm không thấy cậu phải mời tôi ăn đêm đấy nhé!"

Bây giờ thì hay rồi, chẳng trách lúc này đi vào chúng tôi chẳng thấy bóng ma nào, hóa ra người ta giám sát bằng camera truyền hình mạch kín, nếu bị họ phát hiện, chắc chắn tổ trưởng giết tôi chết.

Nhân viên bảo vệ vào phòng hình như có hai người, chùm sáng từ chiếc đèn pin trong tay họ rọi khắp căn phòng giống như hai linh hồn đang tìm chỗ trú ẩn khiến người ta sợ chết khiếp. Để tránh bị họ phát hiện, tôi chỉ còn cách ra sức chui vào gầm bàn. Mặc dù bàn làm việc của ông chủ Trần rất rộng nhưng hai người trốn vào trong gầm không phải là chuyện dễ. Trong lúc ra sức chui vào tôi bỗng cảm thấy chạm vào thứ gì đó vừa mềm lại vừa đàn hồi, quay lại nhìn mới phát hiện hóa ra mình vừa chạm vào ngực Trần Trần. Nếu là bình thường e rằng cô sẽ lập tức nện cho tôi một trận, nhưng vì lúc này nếu có động tĩnh gì sẽ bị bảo vệ phát hiện, nên cô chỉ khẽ lấy tay đẩy tôi một, nhưng không dám đẩy mạnh.

Thật đúng là "thừa nước đục thả câu", tôi không thể lãng phí cơ hội trời cho này được, tất nhiên phải tiếp tục chen vào bên trong, tiếp tục hưởng thụ bộ ngực mềm mại căng tròn của Trần Trần. Nhưng mà thời gian vui vẻ bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, trong lúc tôi vẫn đang đắm chìm say sưa trong

cảm giác ngọt ngào thì hai gã bảo vệ kia không tìm thấy gì đã đi ra ngoài. Họ vừa đi khỏi, ác mộng đã ập đến với tôi.

Họ rời khỏi văn phòng chưa lâu, Trần Trần liền giơ chân đạp tôi ra khỏi gầm bàn, như là muốn trả thù. Nhìn điệu bộ nhe nanh múa vuốt của cô, nếu tôi không nhanh chóng tìm cách thoát thân chắc ngày mai sẽ bị khiêng đến chỗ Lưu Niên mất. Bởi thế trước khi cô kịp xông đến, tôi vội nói ngay: "Chúng ta lập tức ra khỏi đây, nếu không lại bị hai gã bảo vệ kia nhìn thấy qua camera giám sát đấy!" Nói xong mặc kệ phản ứng của cô ấy, nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Mặc dù an toàn ra khỏi công ty của ông chủ Trần nhưng cuối cùng tôi vẫn bị Trần Trần đánh cho một trận, có điều đêm đó coi như có sợ hãi nhưng cuối cùng cũng không gặp nguy hiểm, hơn nữa chúng tôi đã lấy được thứ mình cần mấy giọt chất lỏng giống như rượu vang.

Hôm sau tôi và Trần Trần đến Đội Kỹ thuật giao mấy giọt chất lỏng màu đỏ pha đen đó cho Duyệt Đồng xét nghiệm. Kết quả bước đầu làm chúng tôi rất thất vọng, chỉ biết rằng chất lỏng bên trong chứa các thành phần bao gồm nhiều loại nguyên tố vi lượng, axit amin, protein, dung môi và rượu, suy đoán đó là một loại rượu thuốc ngâm động vật và côn trùng trong thời gian dài, nhưng để xác định nó ngâm các loại động vật và côn trùng nào thì phải mất rất nhiều thời gian xét nghiệm.

Mặc dù kết quả bước đầu không giúp chúng tôi biết được việc mua bán hoặc sản xuất loại rượu thuốc này có chỗ nào "vô đạo đức nhưng không phạm pháp", song cũng không đến mức tồi tệ, bởi vì Duyệt Đồng nói rằng trong đó có chứa một lượng rất nhỏ axit formic. Lúc trước Viện trưởng Lư lấy của Chu Tuấn Long một thùng axit formic không lẽ là dùng để pha chế loại rượu thuốc thần kỳ có thể giúp người ta trẻ mãi không già này à?

Trong lúc tôi vắt óc suy nghĩ về mối quan hệ giữa những người như Viện trưởng Lư với vụ án phân hủy xác của Chu Thiếu Long thì Phòng Trinh sát hình sự đưa đến thông tin giật gân khiến tôi trượt ngã từ trên ghế xuống - hung thủ giết hại Chu Thiếu Long đã ra đầu thú!

Tôi và Trần Trần lập tức đến phòng thẩm vấn để nhìn tận mặt kẻ sát nhân, nhưng sau khi bước vào tôi lại không khỏi cảm thấy nghi hoặc, bởi vì người ra đầu thú lại là Chu Tuấn Long, anh trai của người chết. Mặc dù chúng tôi từng nghi ngờ cậu ta nhưng đến giờ gần như đã loại trừ ra khỏi danh sách tình nghi rồi, tại sao cậu ta lại đột nhiên ra đầu thú chứ?

Bất kể cậu ta đầu thú vì nguyên nhân gì, chúng tôi cũng phải tiến hành thẩm vấn. Cậu ta ngồi trên "ghế hùm", vẻ mặt hơi căng thẳng, liên tục thay đổi tư thế. Tình trạng này rất thường gặp, "ghế hùm" thiết kế là để khiến người ngồi không được thoải mái, càng không thoải mái thì tâm trạng càng rối loạn, tâm trạng càng rối loạn thì càng dễ nói sai, vì thế sẽ thuận lợi cho người thẩm vấn lấy khẩu cung.

"Tại sao cậu giết hại người chết?" Đây là câu hỏi không thể thiếu.

Hai mắt Chu Tuấn Long thể hiện vẻ tức giận, trả lời không chút do dự: "Tôi hận nó!"

"Tại sao?"

"Nó cướp hết mọi thứ vốn phải thuộc về tôi, cướp cha của tôi, cướp gia đình của tôi, cướp hạnh phúc của tôi! Nó cướp đi những thứ này tôi cũng không thèm tính toán, nhưng nó lại còn cướp cả tình yêu của tôi, vì thế tôi hận nó, muốn nó phải chết!" Cậu ta kích động đến nỗi cắn răng bặm môi, hình như nỗi oán hận từ bao nhiêu năm nay đều bùng phát trong giây phút này.

"Tình yêu? Cậu ta cướp tình yêu của cậu như thế nào?"

Cậu ta trầm tư trong giây lát, đợi tâm trạng bình tĩnh lại một chút rồi mới chậm rãi kể về mối tình đầu của mình:

Sáu năm trước, lúc đó tôi vừa lên cấp hai, từ nhà đến trường có một con đường đi qua cô nhi viện. Một lần, tôi trông thấy một cô bé xinh đẹp như thiên thần ở trước cổng cô nhi viện, thế là từ đó về sau trong đầu chỉ toàn là hình bóng cô ấy, lúc nào cũng nghĩ đến cô ấy. Sau đó, ngày nào tôi cũng đi trên con đường này, mỗi lần ngang qua cô nhi viện đều rất mong đợi được gặp lại cô ấy, dù chỉ là nhìn từ phía sau cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Tiếc rằng suốt một tuần tiếp theo tôi không gặp được cô ấy. Bây giờ nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy hết sức buồn cười, cô ấy chỉ tình cờ ra trước cổng cô nhi viện để tôi may mắn gặp được chứ có phải cố tình ở đó đợi tôi đâu, làm sao có thể trùng hợp gặp được nhiều lần như thế? Nhưng lúc đó tôi không nghĩ như vậy, tôi nghĩ không biết có phải cô ấy đã bị ốm không, hay là đã xảy ra chuyện gì bất trắc, càng nghĩ lòng càng rối bời.

Tôi rất muốn gặp lại cô ấy nhưng lại không biết làm thế nào để gặp được, nên đành nhân dịp cuối tuần được nghỉ học cứ ngơ ngẩn đi qua đi lại trước cổng cô nhi viện. Ở đó suốt cả ngày thứ bảy không gặp được, chủ nhật tôi lại tiếp tục đến tìm vận may, không ngờ trông thấy cô ấy thật.

Lúc đó, cô ấy đang phát tờ rơi trước cửa nhà thờ, tôi đứng từ xa nhìn cô ấy rất lâu vẫn không dám lại gần, bởi vì lúc đó hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, tôi cảm thấy tự ti, hơn nữa ăn mặc lại nhếch nhác như thằng ăn mày khiến tôi không dám trèo cao để với tới thiên thần trong lòng mình. Nhưng tôi cứ đứng mãi ở đó, và cuối cùng cũng bị cô ấy phát hiện, cô ấy còn mỉm cười thân thiện với tôi nữa. Nụ cười của cô ấy rất ngọt ngào, rất say đắm lòng người, khiến tôi hồn vía lên mây. Tôi không biết mình làm thế nào đến được bên cô ấy hình như cô ấy nói với tôi rất nhiều, nhưng tôi lại giống như đang nằm mơ, không nhớ được gì cả, chỉ nhớ rằng tên cô là Mỹ Lung, một cô bé mồ côi ở cô nhi viện.

Để hàng ngày được trông thấy Mỹ Lung, tôi không những tin theo đạo Cơ đốc mà hàng ngày còn dành thời gian đến giúp đỡ cô nhi viện, dạy bọn trẻ viết chữ và chơi với chúng, cuối tuần thậm chí còn giúp họ dọn dẹp vệ sinh. Chỉ cần được ở cạnh cô ấy, tôi bằng lòng làm tất cả mọi việc.

Loáng một, những ngày tháng như thế đã qua được 5 năm, trong 5 năm ấy, ngày nào tôi cũng đều rất vui. Nhất là từ sau khi Viện trưởng Lư giúp mẹ con tôi xin được giấy phép mở cửa hàng hóa chất, điều kiện gia đình khá dần lên, sau này tôi cũng bán một số thứ như muối không trộn i-ốt và thuốc thử hóa học, trong tay cũng có một số tiền dư dật. Có tiền rồi tôi không còn tự ti như trước nữa, tôi thường mua một số quà tặng cho Mỹ Lung và ngầm để cô ấy biết là mình rất thích cô ấy.

Nhưng Mỹ Lung lại không thích tôi mua quà cho mình mà thích tôi mua một số đồ ăn vặt cho bọn trẻ trong cô nhi viện hơn, trong khi chính cô lại không thích ăn vặt. Còn với thể hiện ngầm của tôi, cô ấy hoặc là giả câm giả điếc, hoặc là chỉ cười không nói gì. Như thế cũng không sao, dù sao tôi cũng còn trẻ, có nhiều thời gian, ngày nào cũng ở bên cạnh nhất định sẽ có một ngày lọt vào được mắt xanh của cô ấy. Tôi luôn suy nghĩ như vậy đến khi đứa con hoang kia xuất hiện mới bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Khoảng một năm trước nó cũng quen Mỹ Lung, sau đó liền bám riết bên cạnh Mỹ Lung như con ruồi. Tôi biết nó lại muốn cướp của tôi, cướp Mỹ Lung mà tôi yêu say đắm...

Nghe xong câu chuyện gọi là mối tình đầu của cậu ta, tôi liền hỏi cậu ta giết em cùng cha khác mẹ với mình bằng cách nào, cậu trả lời đưa ra cực kỳ đơn giản: "Tôi gọi điện báo đứa con hoang đó rằng Mỹ Lung muốn gặp, lừa nó lên sườn núi. Sau khi bóp cho nó ngất đi tôi lấy đá đập vào gáy cho chết. Sau đó tôi vốn định dùng axit formic phân hủy xác nó đi nhưng không ngờ vẫn còn lại bộ xương."

"Đúng là cậu lấy đá đập vào gáy đến chết chứ? Còn nữa, thùng axit formic hôm trước cậu bảo bán cho viện trưởng Lư kia thật ra là dùng để phân hủy xác chết à?" Tôi hỏi về nghi ngờ.

"Vâng. Có điều mặc dù Viện trưởng Lư nói dối giúp tôi nhưng ông ấy không biết gì cả."

Tôi nhận thấy trong lời nói của cậu ta có không ít kẽ hở. Thứ nhất nếu Chu Thiếu Long chết vì bị vật cứng đập vào gáy thì nhất định xương sọ phải bị tổn thương, nhưng không những xương sọ mà thậm chí cả bộ xương của người chết đều còn nguyên vẹn. Thứ hai, người chết không có điện thoại, rời khỏi cô nhi viện là mất tích ngay, vậy làm sao cậu ta gọi được điện thoại cho người chết? Thứ ba, trên quần áo người chết dính bột phốt pho, lúc đó đang giữa mùa hạ, chắc chắn phải thay quần áo hàng ngày, vì thế nhất định bị dính bột phốt pho trong ngày bị hại. Mà ban ngày người chết đi học, chỉ sau khi ở cô nhi viện về mới có cơ hội chui vào Hang xác trẻ con. Nhưng cậu ta lại không khai báo gì về chuyện này cả.

Tôi lần lượt chỉ ra từng kẽ hở trong lời khai của cậu ta, đồng thời nghiêm giọng bảo: "Nếu còn không khai thật ra, tôi sẽ quy cho cậu thêm tội dối trá!"

"Tôi, tôi, tất cả những lời tôi nói đều là sự thật, tôi không nói dối..." Cậu ta hơi lắp bắp lần lượt giải thích: một là, khi lấy đá đập người chết, cậu ta đập không mạnh nên cũng có thể đối phương chưa chết; thứ hai, cậu ta gọi điện đến cô nhi viện tìm người chết; thứ ba, người chết đi đến những đâu không liên quan đến cậu ta.

Câu nói giấu đầu hở đuôi hoàn toàn thích hợp với những lời giải thích của Chu Tuấn Long. Cậu ta vừa bảo lấy đá đập người ta đến chết bây giờ đổi lại là có thể đập chưa chết. Lời giải thích thứ hai lại càng không hợp lẽ thường, lúc đó Mỹ Lung ở cô nhi viện mà cậu ta lại nói mình gọi điện đến cô nhi viện bảo người chết rằng Mỹ Lung muốn gặp? Còn việc người chết

đã đi đâu mặc dù không liên quan đến cậu ta nhưng tại sao người chết vô duyên vô cớ chui vào Hang xác trẻ con lại khiến người ta cảm thấy nghi ngờ.

Sau đó tôi lại hỏi cậu ta sử dụng axit formic thế nào để phân hủy xác chết thành bộ xương, câu trả lời của cậu ta cũng hết sức đơn giản đồng thời có vô số kẻ hở: "Tôi tưới axit formic lên người nó, nó nhanh chóng biến thành bộ xương."

"Cậu dùng axit formic hay nước hủy xác?" Tôi bỗng cảm thấy hơi đau đầu, nên chẳng muốn phản bác lời giải thích này của cậu ta nữa. Tưới trực tiếp axit formic lên người chết thì cần phải dùng bao nhiêu mới có thể khiến xác chết phân hủy thành bộ xương? Tôi không biết số lượng chính xác nhưng 10kg chắc chắn không đủ, dùng ngần này để ngâm xác còn có thể tạm coi là đủ. Hơn nữa, nếu đổ trực tiếp lên xác chết thì tại sao quần áo người chết lại vẫn nguyên vẹn như vậy?

Lời khai của Chu Tuấn Long đầy rẫy kẻ hở, khó lòng khiến người ta tin cậu ta là hung thủ được. Thế nhưng nếu cậu ta không phải hung thủ thì tại sao lại đến đầu thú? Cậu ta đã là người trưởng thành, giết người là phạm tội nghiêm trọng phải bị xử bắn, không có lẽ chỉ vì muốn nổi tiếng mà đứng ra nhận? Trường hợp có thể xảy ra nhất là cậu ta nhận tội thay cho người khác, mà người đáng để cậu ta làm như vậy có lẽ chỉ là La Thục Phần - người mẹ ngày ngày sống cùng với cậu ta. Nhưng La Thục Phần hôm nào cũng làm việc ở cửa hàng hóa chất, người ở các cửa hiệu gần đó có thể chứng minh bà ta có chứng cứ ngoại phạm. Vậy rốt cuộc cậu ta nhận tội thay cho ai?

Mặc dù rất có thể Chu Tuấn Long nhận tội thay cho người khác nhưng vì vụ án này đã thu hút sự quan tâm của người dân thành phố, nên buộc phải có câu trả lời với họ một cách nhanh nhất. Nếu đã có kẻ tự động tìm đến cũng không thể dễ dàng thả cho đi được, tốt nhất là cứ giam vài ba tháng trước đã, đợi khi người dân thành phố không còn quan tâm đến vụ án

này nữa sẽ bí mật thả ra. Vì thế, bất kể cậu ta là hung thủ thực sự hay là nhận tội thay cho người khác cũng đều phải tạm giam lại.

Vất vả suốt một ngày vẫn không tìm ra manh mối. Lúc quay lại phòng làm việc, Tuyết Tình và Miêu Miêu cũng đã về. Tuyết Tình kể cho tôi nghe tình hình Viện trưởng Lữ, ngoài việc thường xuyên cãi cọ với Mỹ Lung ra ông ta không có biểu hiện nào khác thường.

Đã không tìm ra manh mối gì thì đành về nhà nghỉ ngơi sớm vậy, hy vọng ngày mai sẽ có phát hiện mới.

Đang chuẩn bị ra về, bỗng nhiên thấy có ai đó kéo áo mình từ phía sau, quay lại nhìn hóa ra là Miêu Miêu, tôi liền hỏi cô có việc gì không? Cô không trả lời ngay mà đợi Tuyết Tình và những người khác ra khỏi phòng rồi mới kiễng chân nói thầm sát tai tôi: "Hôm nay ở cô nhi viện tôi nhìn thấy mấy thứ rất đáng sợ."

Quái lạ, cô ta nhìn thấy "thứ rất đáng sợ" mà sao Tuyết Tình lại không nói cho tôi biết? Mặc dù, tính cách lạnh lùng nhưng thường ngày Tuyết Tình rất quan tâm đến Miêu Miêu, hai người cũng chưa từng xích mích với nhau bao giờ, tại sao Miêu Miêu lại phải đợi Tuyết Tình đi rồi mới bí mật nói với tôi chuyện này?

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Ngôi Mật Thất Đáng Sợ

Đang chuẩn bị về thì Miêu Miêu đột nhiên kéo áo tôi, hỏi có chuyện gì không, cô vẫn đợi Tuyết Tình ra ngoài rồi mới bảo: "Hôm nay ở cô nhi viện tôi nhìn thấy mấy thứ rất đáng sợ."

Vậy mà Tuyết Tình lại không hề nhắc đến chuyện trong cô nhi viện xuất hiện "thứ rất đáng sợ", tôi cảm thấy nghi hoặc liền hỏi cô rốt cuộc đã nhìn thấy gì? Thân hình nhỏ nhắn của cô khẽ run rẩy, hình như cô đang nhớ lại một số sự vật vô cùng đáng sợ, mãi lâu sau mới lên tiếng: "Tôi đói rồi!" Tôi nghe mà không khỏi thấy sợ hãi tột cùng.

Lúc cùng với Miêu Miêu bước vào Mạch Đường Phương, tôi có cảm giác như đang dắt theo một cô bé con, hoặc cũng có thể nói rằng giống như đang bị cô bé con dắt đi vậy. Cô gọi hai phần ăn, lại còn đòi tôi thêm tiền đổi món đồ chơi Hello Kitty, móc tiền chậm một chút là liền trề môi ra. Ông trời ơi! Sao ông làm khổ tôi như thế?!

Cùng cô nhai hết hai suất ăn nhanh kiểu Tây không có chút giá trị dinh dưỡng này xong, cô bắt đầu chơi trò Hello Kitty vừa đổi được, mãi đến khi tôi hỏi đã nhìn thấy gì ở cô nhi viện cô mới nhớ lại việc này. Mặt cô bỗng nhiên trở nên trắng bệch, nắm chặt món đồ chơi trong tay, người hơi run lên, nói với tôi: "Tôi trông thấy một bé gái, một bé gái rất nhỏ, có lẽ chỉ vừa mới sinh. Nó trần truồng, chầm chậm bò về phía tôi, lại còn vẫy tay với tôi nữa. Khuôn mặt nó rất kỳ quái, hơn nữa không giống mặt đứa trẻ mà giống

mặt của một người trung niên. Vẻ mặt cũng rất kỳ quái, hình như vô cùng đau khổ, giống như đang cầu cứu tôi. Đáng sợ nhất, là trên người nó không ngừng chảy ra máu đen, khiến nơi nó bò qua biến thành một con đường máu..."

Tôi thật sự nghi ngờ tấm bằng đại học của Miêu Miêu là mua ở lề đường với giá 50 đồng, cô nói một thôi một hồi mà tôi vẫn chưa hiểu là nói gì, khả năng biểu đạt cũng rất kém. May mà tôi còn có kinh nghiệm về việc lấy khẩu cung nên dần dần cũng dẫn dắt cô nói về tình hình lúc bấy giờ:

Cả ngày hôm nay, tôi và chị Tuyết Tình luôn bám sát Viện trưởng Lư, ông ta rất bận, đích thân làm mọi việc lớn nhỏ trong viện, vì thế chúng tôi phải liên tục thay đổi địa điểm giám sát. Vì không phát hiện điều gì đặc biệt nên đến gần tối chúng tôi dự định theo dõi thêm một chút nữa rồi về. Nhưng lúc này hình như ông ta có việc nên đi tìm sơ Viêm, họ nói chuyện một lúc trong nội đường nhà thờ, chuyện kỳ quái xảy ra đúng vào thời điểm này.

Lúc đó, chúng tôi ở bên ngoài nhà thờ, giám sát họ qua cửa sổ mở rộng. Chị Tuyết Tình quan sát nhất cử nhất động của họ bằng ống nhòm, còn tôi buồn chán nhẩn tin chuyện phiếm với bạn. Bỗng nhiên tôi cảm thấy chóng mặt, tiếp đó nghe thấy có người đang gọi mình, tiếng gọi rất mơ hồ, hình như là tiếng con gái. Khi ngẩng đầu lên thì trông thấy một bé gái khắp người bê bết máu đen đang bò trên nền nhà phía sau Viện trưởng Lư và sơ Viêm, rồi chậm chậm hướng về phía chúng tôi.

Nó bò rất chậm, vừa bò vừa vẫy tay gọi tôi, hình như còn muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng máu đen liền lập tức trào ra. Mặc dù vậy, tôi vẫn nghe thấy giọng nói của nó, đó là giọng nói mơ hồ của một phụ nữ đã trưởng thành, dù tiếng nói đó rất nhỏ, nhưng tôi có thể khẳng định nó đang cầu cứu tôi. Tiếp đó, tôi liền... bất tỉnh.

Chị Tuyết Tình liên tục bấm vào chỗ bên dưới mũi (hình như Miêu Miêu không biết chỗ đó gọi là nhân trung) giúp tôi tỉnh lại. Tôi kể với chị cảnh tượng đáng sợ vừa nhìn thấy nhưng chị lại bảo mình không nhìn thấy gì, còn hỏi tôi có phải là nằm mơ không...

Chả trách Tuyết Tình không nói với tôi chuyện này, vì đó hoàn toàn là chuyện Miêu Miêu nằm mơ giữa ban ngày mà thôi. Tôi đã từng vào trong nội đường, nơi đó như thế nào vẫn còn nhớ lắt lờ. Từ vị trí theo dõi nhìn qua cửa sổ vào bên trong, Miêu Miêu hoàn toàn không thể trông thấy nền nhà, thế thì làm sao thấy được có một bé gái kỳ dị bò ở đó chứ?

Tôi nói với cô rằng qua cửa sổ không thể trông thấy nền nhà nhưng cô lại nhất quyết khẳng định mình không nằm mơ, đúng là trông thấy một bé gái mình đầy máu đen đang kêu cứu. Tôi chợt nhớ tới một lần trước đây, cô ấy cũng đã từng nói những lời lảm nhảm, chỉ cho tôi chỗ tìm được vật chứng, nên thầm nghĩ không biết lần này có may mắn như thế nữa không?

Tôi hỏi cô có muốn đến nhà thờ xem xét ngay lúc này hay không, cô nhìn bầu trời đã tối đen bên ngoài cửa sổ, lắp bắp vài câu: "Tối thế này rồi, nhờ đó có yêu quái ăn thịt người nhảy ra thì làm thế nào?" Người là một loại sinh vật rất kỳ lạ, càng những chuyện đáng sợ thì lại càng muốn tìm hiểu rõ chân tướng, mặc dù cô liên tục đòi để đến mai mới đi xem kết cục ra sao nhưng khi tôi quyết định lập tức xuất phát, cô vẫn cun cút theo sát phía sau.

Cô nhi viện nằm ở vị trí khá yên tĩnh, phía trước không gần thôn xóm, phía sau không liền kề hàng quán, hơn nữa gần đó cũng không có đèn đường, trời vừa tối là bóng đêm liền bao trùm, chúng tôi đi xe thang đến nơi, dù vậy vẫn cảm thấy rất sợ hãi. Tôi dừng xe lại bên đường ở chỗ cách cô nhi viện khoảng một cây số bởi vì không muốn mở còi giống trống đến điều tra trong nhà thờ mà chỉ muốn bí mật lén vào. Nghĩ cho cùng, ở đây có lẽ còn nhiều bí mật mà chúng tôi chưa biết, nếu để người của cô nhi viện dẫn đi chưa chắc đã có thể điều tra kỹ được.

Tôi và Miêu Miêu len lén đến trước cửa nhà thờ, len lút như bọn ăn trộm. Suốt dọc đường cô ấy đi theo phía sau tôi với tâm trạng căng thẳng, liên tục kéo áo tôi khiến nó gần như biến dạng hẳn. Qua cửa sổ nhìn vào bên trong chỉ toàn một màu đen kịt, chắc bên trong không có người nào đứng ngây ở đó? Nhìn sang phía cô nhi viện cũng không có đèn sáng, xem đồng hồ đã là 20 giờ 20 phút, bọn trẻ trong đó chắc ngủ say rồi!

Cửa chính nhà thờ khóa bằng loại khóa kiểu cũ đã sử dụng lâu ngày, để mở được có lẽ phải mất không ít thời gian, hơn nữa trên đầu Miêu Miêu cũng không có kẹp tóc. Nhưng cũng còn may, có lẽ do ở nơi hẻo lánh, bên trong lại không có thứ gì đáng giá cho kẻ trộm lấy nên tất cả cửa sổ đều không lắp lưới chống trộm. Tôi chui qua một cửa sổ đóng hờ vào trong, sau đó bế Miêu Miêu vào theo như bế một đứa trẻ.

Ban ngày đến nhà thờ không có cảm giác gì đặc biệt nhưng tối đến lại cảm thấy rất kỳ dị. Ánh trăng mờ nhạt rọi qua cửa kính màu sắc rực rỡ vào trong nhà thờ tối om tạo thành từng quãng sáng mờ mờ giống như những linh hồn vẫn còn lưu luyến nhân gian đang thành kính nói với chúa Giê-su về những tâm nguyện chưa hoàn thành.

Đi qua giáo đường bí ẩn vào trong nội đường lại càng tối hơn, nhưng giờ bàn tay ra trước mặt nếu cố cũng vẫn có thể trông thấy được. Tôi đang định lấy bật lửa ra soi thì Miêu Miêu này giờ vẫn nắm áo theo sát phía sau bỗng nhiên dựa sát vào lưng tôi, thân hình nhỏ nhắn mềm nhũn như không có xương từ từ trượt xuống. Tôi vội quay lại ôm cô vào lòng, trong lúc luống cuống không cẩn thận đè tay vào ngực cô, trong đầu lập tức hiện ra nhóm chữ số - 32A.

Ngực Miêu Miêu đúng là không thể so được với ngực Tuyết Tình và Trần Trần nhưng thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lại thật sự khiến người ta yêu mến. Song lúc này không phải là lúc mơ tưởng với những suy nghĩ đen tối đó, tôi vội hỏi cô làm sao? Cô trả lời yếu ớt: "Lại nhìn thấy, tôi lại nhìn thấy..."

"Cô nhìn thấy gì?" Nội đường rất tối, chỉ nhờ vào một chút ánh trăng chiếu qua cửa sổ, tôi cố gắng lắm mới trông thấy được khuôn mặt trắng bệch của cô.

"Bé gái, bé gái mình đầy máu đen... không chỉ một đứa, có rất nhiều chúng đang cầu cứu tôi..." Cô nói rất khó nhọc, hơn nữa tinh thần hoảng loạn nên có cảm giác như người đang nói mê. Bàn tay mỏng manh yếu ớt giơ lên, chỉ cho tôi về một hướng. Tôi định dìu cô đi nhưng cô không còn chút sức lực nào nữa, nên đành phải bế cô lên. Người cô nhỏ nhắn, chẳng nặng bao nhiêu, hơn nữa lại mềm nhũn nên cảm giác giống như ôm một viên kẹo bông vậy. Nếu không phải ở nơi quỷ quái như thế này, tôi thật sự muốn cắn cô một.

Tôi bế cô, dò dẫm bước theo hướng cô chỉ, chân bỗng giẫm lên thứ gì đó hình như là tấm gỗ, tôi nhớ vị trí này phải là lối xuống tầng hầm.

"Chúng ở phía dưới... mau cứu chúng, mau...!" Giọng cô vẫn rất yếu nhưng tinh thần dường như hơi kích động. Lúc trước tôi và Trần Trần vào tầng hầm không phát hiện thấy gì đặc biệt, trái lại còn bị vật kỳ lạ màu đen tấn công, sau đó sơ Viêm kịp thời xuất hiện, vật kỳ lạ kia không hiểu tại sao biến mất. Lúc này e rằng sơ Viêm đã về phòng nghỉ ngơi, nếu chúng tôi bị tấn công ở dưới tầng hầm không biết ai sẽ cứu chúng tôi đây?

Tôi nói ra điều lo lắng trong lòng, Miêu Miêu cố gắng nắm cánh tay tôi, nói một cách vô cùng khó nhọc: "Người xấu không ở đây... chúng bảo rằng người xấu không ở đây...!"

Người xấu không ở đây? Ai là người xấu chứ? Lẽ nào là hung thủ giết hại Chu Thiếu Long, và cả vật kỳ lạ màu đen tấn công tôi và Trần Trần nữa? Mặc kệ là ai, đã đến tận nơi mà không vào tra xét cho rõ ràng thì e rằng đêm nay cũng không ngủ được.

Dìu Miêu Miêu đến góc tường xong, tôi kéo tấm cửa gỗ ở lối dẫn xuống tầng hầm. Đang định một mình vào xem xét thì giọng nói yếu ớt của Miêu Miêu vang lên: "Đợi tôi xuống... anh không tìm thấy chúng..."

Bế cục kẹo bông Miêu Miêu này xuống tầng hầm, nếu gặp nguy hiểm chắc chắn không chạy được, nhưng nếu không mang cô theo, tôi lại không chắc tìm thấy "chúng" như cô nói, hơn nữa để một mình lại nội đường cũng không an toàn. Thế là một lần nữa tôi lại bế thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô chậm chậm bước xuống tầng hầm.

Nội đường còn có một chút ánh sáng, ít nhất cũng không đến nỗi làm tôi vấp ngã; nhưng dưới tầng hầm hoàn toàn tối đen, ngay cả trong lòng mình đang ôm là Miêu Miêu hay là cục kẹo bông cũng nhìn không thấy. Vật có thể soi sáng mang theo trên người chỉ có bật lửa và điện thoại, bởi vì lúc trước đã đến đây, biết không khí ở đây không vấn đề gì, hơn nữa bế Miêu Miêu mà dùng bật lửa nhớ không cẩn thận sẽ biến cô thành cục kẹo bông bốc cháy mất, do đó tôi lấy điện thoại ra, bật đèn pin lên.

Mặc dù đã sử dụng đèn pin của điện thoại nhưng điện thoại dầu sao cũng vẫn chỉ là điện thoại, độ chiếu sáng rất kém, chỉ có thể giúp tôi cố gắng nhận ra tình hình dưới tầng hầm không có gì khác so với trước đây. Đúng lúc tôi đang như gà mắc tóc không biết phải tìm kiếm "chúng" như Miêu Miêu nói ở chỗ nào, thì cô liền chỉ vào một trong số chân nến gắn trên tường: "Cái kia... chúng bảo tôi kéo ..."

Tôi bế cô đến trước chân nến, vốn định kéo nó nhưng vì bận bế Miêu Miêu nên không thể giơ tay ra được. Cô khó nhọc giơ tay nắm lấy chân nến từ từ kéo xuống, chỗ tường bên cạnh bỗng nhiên kêu lên một tiếng "cạch" lạ lùng, nhưng khi soi điện thoại vào đó lại không thấy có chỗ nào khác thường. Cô chỉ bức tường, bảo tôi đi vào, nói rằng "chúng" ở bên trong.

Mặc dù bức tường cô chỉ không có chỗ nào đặc biệt nhưng âm thanh vừa nghe thấy chắc chắn là tiếng kêu của bộ phận đóng mở, vì thế tôi liền

đá khẽ vào tường, âm thanh dội lại rất trong, phía sau tường nhất định là một khoảng trống. Tôi nghiêng người tì vai vào tường ra sức đẩy, không ngờ đẩy lõm cả vào trong, dùng điện thoại soi vào thì phát hiện ra ở giữa bức tường là một chiếc cửa quay, có điều nó được đặt quá kín đáo, hơn nữa phải khởi động bộ phận điều khiển mới mở ra được nên lúc trước tôi không phát hiện ra.

Sau khi cửa quay trên tường mở ra, lập tức hiện ra một lối đi đủ cho chúng tôi đi vào, tôi lách người vào trong, cửa quay lập tức từ từ đóng lại. Tôi soi điện thoại khắp xung quanh một lượt, thấy mật thất này rộng khoảng gần bằng nửa tầng hầm bên ngoài, trên ba bức tường đều có một giá hai tầng. Ba, bốn chục chiếc bình thủy tinh có đường kính miệng tương đương bình đựng nước uống dung tích 18,9 lít đặt trên giá, khoảng một nửa trong số đó trống không, nửa còn lại đựng một chất lỏng màu đỏ pha đen, loáng thoáng còn trông thấy bên trong ngâm thứ gì đó đã trắng bệch.

Tôi đang định xem xét kỹ lưỡng thì sau lưng vang lên một tiếng "cách", tôi vội lấy vai đẩy cánh cửa quay nhưng dù đẩy thế nào cũng không làm nó dịch chuyển được, xem ra phải tìm thấy bộ phận điều khiển mới mở ra được. Nhưng tôi không vội tìm, Miêu Miêu đã dẫn tôi vào đây được thì cũng có thể đưa tôi ra ngoài. Thế là tôi liền đặt cô xuống để cô ngồi dựa vào tường, sau đó đi đến một trong số những cái giá, quan sát kỹ bên trong bình thủy tinh là thứ gì.

Để cho tiện, trước tiên tôi quan sát các bình thủy tinh ở tầng trên, đáy bình có rất nhiều vật dạng hạt giống như vừng đen, có lẽ là một loại côn trùng nào đó, tiếc rằng bị ngâm đã lâu nên khó phân biệt được. Ngoài số côn trùng không biết tên này, trong bình còn ngâm một vật giống con chó con, vì quay lưng về phía tôi, hơn nữa lại đã bị ngâm đến trắng bệch nên không thể phân biệt được là gì nữa. Có điều, khó khăn này cũng không thẳng được tôi, chỉ cần xoay chiếc bình lại một chút là nhìn thấy mặt trước của nó.

Thế nhưng tôi xoay bình nửa vòng mà vẫn không thể rõ vật đó, bởi vì bình đựng chất lỏng màu đỏ pha đen nên phải làm cho nó áp sát vào thành bình mới nhìn rõ được. Thế là tôi áp mặt vào bình thủy tinh, khẽ lắc thân bình, vật bên trong lập tức lắc lư theo.

Lắc một lúc, từ trong chất lỏng màu đỏ đen hiện ra một vật màu trắng to bằng nắm tay, tôi soi điện thoại vào, lập tức sợ hãi lùi lại vài bước. Bởi vì tôi đã nhìn thấy mắt, thấy mũi, thấy miệng, thứ tôi nhìn thấy là một khuôn mặt, một khuôn mặt trẻ sơ sinh!!!

Lúc lùi lại tay tôi vẫn đặt trên chiếc bình nên làm nó đổ ra, rơi xuống nền nhà vỡ tan, mùi rượu thuốc nồng nặc lập tức tỏa khắp căn phòng, trong đồng thủy tinh vỡ là thi thể một bé gái đã bị ngâm trắng bệch.

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao hoạt động giao dịch giữa Viện trưởng Lữ với đám ông chủ Trần là vô đạo đức, bởi vì thứ họ trao đổi là rượu thuốc ngâm xác trẻ sơ sinh! Nhưng ông chủ Lý bảo rằng "không phạm pháp" là ý gì? Giết hại trẻ sơ sinh bằng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đủ để xử bắn hàng chục lần rồi! Cho dù chỉ là ngâm xác chết, thì theo pháp luật hiện hành cũng là phạm tội nghiêm trọng.

Có chứng cứ trong gian mật thất này, việc định tội Viện trưởng Lữ đã không còn vấn đề khó khăn nữa, thế là tôi liền chuẩn bị báo cáo tổ trưởng cho người đến lấy vật chứng và bắt Viện trưởng Lữ. Nhưng tôi quên mất rằng mình đang ở trong mật thất, điện thoại không có tí sóng nào, nó chỉ còn tác dụng của một chiếc đèn pin mà thôi.

Nhưng không sao, ra ngoài gọi cũng được, thế là tôi liền hỏi Miêu Miêu bộ phận điều khiển ở đâu? Hỏi liên ba lần vẫn không thấy có tiếng trả lời, đến gần mới biết cô đã ngủ, lại còn chảy cả nước dãi nữa. Tôi lay gọi mấy cái cô vẫn không tỉnh, xem ra ngủ rất say. Tôi hết cách, đành tự tìm bộ phận điều khiển trong gian mật thất khủng khiếp này, dù sao mật thất cũng không rộng lắm, lại không nhiều đồ linh tinh, chắc dễ tìm thôi.

Tìm được một lúc, tôi phát hiện thấy một chiếc hộp nhựa rất đặc biệt ở bên cạnh một trong những cái giá. Lúc đầu, tôi tưởng rằng đó bộ phận điều khiển, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không đúng, cái hộp này chắc chắn phải là sản phẩm của những năm gần đây sao có thể xuất hiện trong gian mật thất có tuổi đời hàng trăm năm được chứ, vì thế tôi liền nhìn thật kỹ. Không nhìn thì còn được, vừa nhìn thấy, tôi sợ hãi giật nảy mình, nhờ vào ánh sáng của chiếc điện thoại, tôi đọc được dòng chữ trên nắp hộp - thiết bị hồng ngoại báo động chống trộm từ xa.

Trời đất! Trong ngôi mật thất ngay cả đèn điện cũng không có này sao lại có thiết bị hồng ngoại báo động chống trộm? Như thế thì rất có thể Viện trưởng Lư đã biết có người xông vào mật thất, thậm chí có khi đã đem người đến nơi rồi... Lẽ nào Chu Thiếu Long cũng vì phát hiện ra gian mật thất này mà bị giết người diệt khẩu? Ngay lúc đó tôi không biết phải làm gì? Nhưng dù thế nào tôi cũng phải đánh thức Miêu Miêu trước đã, dù cô không thể cho biết bộ phận điều khiển ở đâu thì ít ra trước khi Viện trưởng Lư đến tôi cũng không đến nỗi vì bảo vệ cô mà bỏ mặc cho người ta đem lên thốt chặt. Thế nhưng mặc dù tôi ra sức ấn vào nhân trung thì cô vẫn không phản ứng gì, tôi đành nén lòng tát vào khuôn mặt đáng yêu mấy cái cô cũng vẫn ngủ ngon lành.

Tiếng "cạch" bất thành linh vang lên, kéo từng sợi dây thần kinh của tôi căng ra, cửa quay từ từ chuyển động... cuối cùng người cần đến cũng đã đến!

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Đại Quân Trăm Vạn

Nhờ sự chỉ dẫn bằng những lời nói lảm nhảm của Miêu Miêu, tôi phát hiện ra một gian mật thất khủng khiếp bên trong tầng hầm, ở đó có hơn mười bình rượu thuốc ngâm xác trẻ con.

Trong lúc tìm bộ phận điều khiển mở cửa, tôi còn phát hiện ra trong ngôi mật thất cổ đến cả đèn điện cũng không có ấy lại lắp thiết bị hồng ngoại báo động chống trộm. Gay go hơn nữa là dùng hết mọi cách cũng không thể đánh thức Miêu Miêu dậy được, đúng lúc đó cánh cửa quay đã bị người khác đẩy ra từ bên ngoài.

May mà lối vào mật thất là cửa quay nên tình hình không đến nỗi xấu lắm. Người ở ngoài đẩy phía bên trái cửa quay thì chắc chắn họ đi vào từ phía bên trái, lúc họ đi vào chúng tôi chỉ cần đi ra từ phía bên phải là họ không phát hiện được. Nghĩ vậy, tôi vội ôm chặt Miêu Miêu, mũi bàn chân đạp xuống đất, chờ bên phải xuất hiện khe hở là lập tức lách ra ngoài. Nhưng, đúng lúc tôi đang cho rằng tạm thời không nguy hiểm ấy một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mặt khiến tôi không thể mở mắt ra được. Một giọng nói quen thuộc lập tức vang lên: "Là cậu... có lẽ đây là do Chúa sắp đặt..." Mắt tôi dần dần bắt đầu quen với ánh sáng, một bóng người rất quen xuất hiện ngay trước mặt - đó là sơ Viêm!

"Là sơ à? Lẽ nào trẻ con ở đây đều do sơ giết?" Tôi thật sự không thể tin được một người từ bi như sơ Viêm lại có thể làm chuyện đáng sợ như

thế.

"Chuyện này không liên quan đến bà ấy là do một mình tôi làm!"
Cánh cửa quay lại chuyển động, Viện trưởng Lư từ từ bước vào.

"Viện trưởng Lư, hy vọng ông có thể giải thích rõ chuyện này thực ra là thế nào." Tôi lên mặt hung hăng nói câu này chẳng qua là để khuếch trương thanh thế mà thôi. Hai tay tôi đang phải bế Miêu Miêu đang ngủ say, nếu lúc này bị đối phương tấn công chắc chắn sẽ rất bị động.

Nhưng, Viện trưởng Lư hình như không có ý định tấn công mà chỉ biết cười gượng với tôi: "Nếu cậu không phiền, xin mời đến phòng làm việc tôi sẽ khai báo rõ ràng."

Không thể không đề phòng trước những người khác, ông ta bảo tôi đến phòng làm việc của mình biết đâu lại có âm mưu gì đó, có điều nếu ông ta muốn hại tôi thì chắc chắn không nơi nào thích hợp hơn ở tầng hầm gọi trời chẳng thấu, gọi đất không hay này. Hơn nữa, thoát khỏi nơi quỷ quái này ít ra điện thoại cũng có sóng, tiện cầu cứu bên ngoài, thế là tôi liền cùng ông ta đến phòng làm việc.

Vừa ra khỏi tầng hầm, Miêu Miêu liền tỉnh dậy, còn đỏ bừng mặt hỏi tôi tại sao lại bế mình. Chà, xem ra cô đã quên sạch mọi chuyện vừa mới xảy ra, tôi cũng chẳng muốn giải thích nên liền đặt cô xuống, bảo cô báo cho Tuyết Tình và Trần Trần lập tức đến đây, còn mình thì vào phòng làm việc với Viện trưởng Lư.

"Quản lý cô nhi viện không hề dễ dàng, đặc biệt là trong thời kỳ rối ren..." Viện trưởng Lư ngồi trước bàn làm việc, cất một tiếng thở dài rồi kể cho tôi nghe về những năm tháng gian khổ của cô nhi viện:

Sau khi viện trưởng Smit về với Chúa trời, tôi liền tiếp nhận chức viện trưởng, lúc đó vừa mới giải phóng, xã hội rất hỗn loạn. Đó là một giai đoạn vô cùng gian khổ, bởi vì chúng tôi thì mất liên lạc với giáo hội, còn quan

chức chính quyền địa phương thì ngay cả bản thân cũng ăn không đủ no chứ đừng nói gì đến chuyện hỗ trợ cho chúng tôi.

Bấy giờ vấn đề quan trọng hàng đầu tôi cần phải giải quyết là lo cái ăn cho hàng trăm người trong viện, xin chính quyền hỗ trợ chưa có kết quả, tôi bèn xin xỏ các thương nhân buôn lậu lương thực. Lúc đó lương thực do nhà nước phân phối, hầu như mọi hoạt động mua bán đều là phạm pháp, có con buôn mạo hiểm trục lợi nào lại đồng ý giúp đỡ chúng tôi chứ? Sau nhiều lần liên tiếp va đầu vào tường, cuối cùng tôi hiểu ra được một đạo lý, phải lấy thân phận thương nhân mới có thể tiếp xúc được với thương nhân.

Lúc đó trong viện chỉ có mấy chục vò rượu do Viện trưởng Smit lúc còn sống tự tay ủ và để trong mật thất là có thể bán được, nếu bán toàn bộ cũng có thể đổi được một ít lương thực, nhưng chẳng qua cũng chỉ là như muối bỏ biển, chút ít lương thực đó ăn được trong một tuần là tốt lắm rồi. Thế là, tôi liền nghĩ xem có cách nào biến số rượu này trở thành quý giá còn hơn cả vàng không.

Ông chủ Lý là một trong những thương nhân tôi quen biết lúc đó, bấy giờ đã hơn 40 tuổi, do nhiều năm làm lụng vất vả sớm tối nên cơ thể rất yếu, thường xuyên phải uống thuốc bổ. Nhưng trong thời kỳ thiếu thốn vật chất đó, mặc dù ông ta nhờ vào việc buôn lậu lương thực kiếm nhiều lợi nhuận nhưng để có được thuốc bổ, thậm chí là một bát canh gà nhân sâm cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Sau khi biết chuyện, tôi liền nghĩ, nếu mình có thể biến hơn chục vò rượu kia thành rượu thập toàn đại bổ thì nhất định đổi được nhiều lương thực từ chỗ ông chủ Lý. Nhưng mà ở thời kỳ đó, kiếm được một hạt Cầu khởi tử cũng khó ngang lên trời, lấy đâu ra nhiều thuốc như thế để mà ngâm rượu đây?

Đúng lúc này, trong cô nhi viện xuất hiện một vấn đề nan giải khác đó là khi mai táng thi thể trẻ sơ sinh xảy ra chuyện kỳ quái, những thi thể để

trên bãi đất trống phía sau nhà thờ không ai trông nom lập tức biến thành xương trắng nên không ai dám đi chôn xác. Hai vấn đề này đều là vấn đề nan giải đáng ghét nhưng khi xuất hiện cùng một lúc lại rất dễ giải quyết - tôi quyết định dùng những xác trẻ con này ngâm rượu!

Tôi vốn định quảng cáo rùm beng số rượu ngâm xác này với ông chủ Lý để sau đó đổi lấy nhiều lương thực nhưng rồi lại sợ ông ta không dám uống, hơn nữa chỉ dùng mỗi xác trẻ con để ngâm rượu cũng không thể nào khoác lác được. Vừa hay lúc đó một đứa trẻ nghịch ngợm trong viện phát hiện trên sườn núi gần đây có rất nhiều kiến to, thế là tôi liền bảo nó cố gắng bắt thật nhiều về ngâm cùng với xác trẻ con.

Rượu ngâm chưa được mấy ngày tôi đã rót ra một bình nhỏ cho ông chủ Lý, nói rằng đó là rượu kiến chúa gia truyền, đổi lấy một ít lương thực. Tôi vốn chỉ muốn lừa của ông chủ này mấy bao gạo, rồi lại lừa của ông chủ kia mấy bao bột mì, ai ngờ khoảng dăm ba hôm sau đích thân ông chủ Lý tìm đến tôi. Tôi còn tưởng ông ta tìm đến gây phiền phức, không ngờ ông ta bảo rằng uống rượu kiến chúa xong tinh thần thấy tốt lên nhiều, còn bảo bằng lòng đổi lấy loại rượu này bằng nhiều lương thực hơn nữa.

Có "thủy ngư" đến cản cầu, không bắt cũng phí, tôi lại khoác lác với ông ta một thôi một hồi, nói rằng loại rượu này công hiệu thần kỳ thế nào, quý giá đến đâu, tất nhiên cũng đòi ông ta nhiều lương thực hơn. Trong giai đoạn cô nhi viện khó khăn nhất, tôi đã nhờ vào loại rượu ngâm kết hợp bữa bãi này mà vượt qua được.

(Thủy ngư: tên gọi khác của loài rùa, trong tiếng địa phương Quảng Đông còn có nghĩa chỉ những kẻ tiêu tiền như nước.)

Sau đó, tôi phát hiện ra rượu ngâm xác trẻ con còn tốt hơn tôi tưởng tượng nhiều, sau khi uống được một thời gian, ông chủ Lý lại càng ngày càng trẻ ra. Mà để duy trì chi tiêu hàng ngày cho cô nhi viện đòi hỏi phải có nguồn kinh phí lớn, chỉ dựa vào xin xỏ người khác sẽ không thể nào nuôi

sống mọi người được. Thế là tôi liền ngâm tất cả số rượu trong mật thất với xác trẻ con và kiến, chào bán cho đám thương nhân giàu có như ông chủ Lý với giá cao...

Nghe viện trưởng Lư kể xong, trong lòng tôi không khỏi đặt ra nghi vấn, bèn cất giọng run run hỏi: "Năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi?"

Ông ta cười thản nhiên: "Tôi bị đưa vào cô nhi viện năm 1930, đến nay gần 80 tuổi rồi."

Lại một lão già nữa, tuy ông ta không trực tiếp thừa nhận mình đã uống rượu ngâm xác trẻ con trong suốt thời gian dài nhưng việc ông ta nói thật tuổi của mình cũng coi như đã khai ra sự thật này rồi. Xâm phạm thi thể, thậm chí dùng xác trẻ con để ngâm rượu tuy là hành động quỷ thần căm ghét nhưng việc này xảy ra trong thời kỳ chiến tranh loạn lạc, nếu bây giờ muốn truy cứu trách nhiệm pháp lý e rằng cũng không biết căn cứ vào điều luật nào.

Bộ hiến pháp đầu tiên của Trung Quốc được sửa đổi vào năm 1954, thật lòng mà nói tôi cũng không biết hành vi phạm tội xảy ra trước đó phải xử lý ra sao. Hèn nào ông chủ Lý nói rằng hành vi giao dịch giữa bọn họ với Viện trưởng Lư mặc dù vô đạo đức nhưng không phạm pháp, bởi vì hoàn toàn không có điều luật nào đề cập đến việc truy cứu trách nhiệm của họ trong trường hợp này. Giống như việc phụ nữ cưỡng bức nam giới, do không có điều khoản pháp luật liên quan nên coi như đó là hợp pháp.

Mặc dù hơn nửa thế kỷ trước việc lấy xác trẻ con ngâm rượu không coi là "phạm pháp", nhưng đến bây giờ vẫn cất giữ loại rượu thuốc đáng sợ này hiển nhiên là phạm pháp, một khi bị phát hiện chắc chắn phải bị tịch thu tiêu hủy. Trước khi bị hại, Chu Thiếu Long từng xuống tầng hầm, nếu cậu ta phát hiện ra rượu ngâm xác trẻ con trong mật thất..."

Chu Thiếu Long là do ông giết! Bởi vì cậu ta phát hiện ra bí mật trong mật thất nên ông giết người diệt khẩu!" Tôi nói một cách chắc chắn nhưng trong lòng lại cảm thấy không đủ căn cứ, bởi vì tôi hầu như không có chứng cứ xác thực, nếu ông ta chối cãi thì cũng không làm gì được.

Thế nhưng sau một hồi lâu trầm tư, cuối cùng ông ta chậm rãi nói: "Đúng vậy, cậu ta là do tôi giết."

Ông ta thừa nhận rồi à? Tôi vốn cho rằng ông ta sẽ phủ nhận, lại còn cân nhắc làm thế nào để tìm ra chỗ sai sót trong lời nói để buộc ông ta phải khai ra, vậy mà không ngờ chưa cần tôi phải tốn bao nhiêu công sức ông ta đã khai nhận rồi.

Có lẽ thái độ sùng sốt của tôi khiến ông ta cảm thấy hơi buồn cười nên vừa cười gượng vừa giải thích tại sao lại dễ dàng nhận tội như vậy: "Tôi đã biết chuyện của Tuấn Long, đó là đứa bé ngoan, nó còn cả một tương lai lâu dài, còn có mẹ già phải chăm sóc, không đáng làm kẻ chết thay cho lão già như tôi đây."

"Cậu ta biết ông giết em trai của mình à?"

"Đây là chuyện riêng giữa chúng tôi, tôi nghĩ không bắt buộc phải khai báo với cảnh sát. Xin cậu cho phép tôi được giữ kín bí mật riêng tư này." Ông ta còn rất thẳng thắn, điều gì không muốn nói thì nhất định không nói.

"Vậy ông giết hại người chết như thế nào, làm cách nào biến xác của cậu ta thành bộ xương?" Bây giờ mới là trọng điểm trong các trọng điểm.

Ông ta thở dài một hồi rồi mới nói: "Cậu ta đã biết bí mật của tôi, tất nhiên tôi không thể để cậu ta sống mà về nhà được. Vì thế, khi cậu ta vừa ra khỏi cô nhi viện tôi liền lập tức đuổi theo. Đuổi kịp cậu ta ở giữa đường, tôi liền ra sức bóp cổ cậu ta kéo lên sườn núi bên cạnh. Lúc kéo đến lưng chừng núi thì cậu ta tắt thở, tôi thấy xung quanh không có ai liền bỏ mặc

xác cậu ta ở đó rồi lập tức quay về viện. Còn việc thi thể cậu ta làm sao sau 9 ngày lại chỉ còn mỗi bộ xương thì tôi không biết, tuy nhiên có lẽ tôi cũng cung cấp được cho cậu một chút manh mối - trên ngọn núi đó có rất nhiều kiến, tức là loại kiến to tôi dùng để ngâm rượu đó."

Chẳng lẽ là lũ kiến phân hủy xác chết? Mặc dù giải thích như vậy khiến người ta cảm thấy khó bề tưởng tượng ra được nhưng cũng không hoàn toàn không có khả năng, một đàn kiến ăn thịt đông đúc hoàn toàn có thể ăn hết một xác người chỉ còn lại bộ xương cùng với lông và tóc trong một thời gian ngắn. Loài Kiến Hành Quân (còn gọi là Kiến Quân Đoàn) trong rừng rậm châu Phi có thể ăn xác một con báo trưởng thành đến mức còn lại mỗi bộ xương chỉ trong vòng một ngày, tất nhiên tôi nói ở đây không phải chỉ có một con Kiến Hành Quân mà là cả đàn hàng trăm nghìn con. Hơn nữa, điều này cũng có thể giải thích tại sao quần áo của người chết vẫn mặc nguyên bên ngoài bộ xương.

Ông ta đã tháo gỡ phần lớn nghi vấn trong lòng tôi, nhưng tôi vẫn còn một vấn đề nghĩ mãi không thông, đó là bột phốt-pho trên quần áo người chết và cây oải hương dính trên xe đạp của cậu ta. Ông ta giải thích chuyện này như sau: "Chưa chắc hôm xảy ra chuyện cậu ta đã vào Hang xác trẻ con. Cây oải hương có thể bị dính vào xe từ trước bởi vì thường ngày cậu ta cũng đến chơi ở gần đó. Còn về bột phốt-pho, chẳng phải trên xương của cậu ta cũng có hay sao?"

Cách giải thích của ông ta xem ra cũng có lý, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không phù hợp mà ngay lập tức không thể nghĩ ra được, đành chỉ còn cách bắt ông ta về trước đã, sau đó sẽ thẩm tra lại.

Lúc đeo còng vào tay ông ta, trong đầu tôi đột nhiên lóe lên, cuối cùng nghĩ ra được chỗ không thích hợp kia - bột phốt-pho dính ở bên ngoài chứ không phải bên trong quần áo của người chết.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy tiếng Miêu Miêu kêu cứu ở ngoài cửa, tôi và Viện trưởng Lữ cùng chạy ra, thấy Miêu Miêu đang co ro nấp sau sơ Viêm, vừa trông thấy tôi, cô liền chỉ về phía trước hét lên: "Cô ta là người xấu, chúng bảo rằng cô ta mới là người xấu!"

Tôi nhìn theo hướng tay cô chỉ, thấy đó là Mỹ Lung. Mỹ Lung đang đứng đối diện với sơ Viêm, trên mặt đất giữa hai người toàn là những thứ gì đó đen sì, quan sát kỹ thì ra đó là một đàn kiến. Có điều, những con kiến này to gấp mấy lần loài kiến bình thường, có màu đỏ ánh lên sắc đen, cảm giác giống như Kiến Hành Quân nhưng lại hơi có chỗ không giống.

Mỹ Lung vừa trông thấy tôi liền quay sang nhìn giận dữ, khi thấy bên cạnh tôi có cả Viện trưởng Lữ đang bị còng tay thì lại càng gầm gừ hét lên với tôi: "Tôi phải giết anh!" Cùng với tiếng thét giận dữ của cô ta, có đến hàng triệu con kiến to đang ở trên mặt đất lập tức xông về phía tôi như nước lũ. Thấy đoàn quân kiến xông về phía mình, tôi bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này hình như đã từng gặp ở đâu rồi, lẽ nào kẻ tấn công tôi và Trần Trần ở dưới tầng hầm chính là một đội nhỏ trong số chúng? Trước đây chúng tôi luôn xem nhẹ chi tiết này, đó là axit formic làm cho giày của Trần Trần thủng lỗ chỗ có thể chính là "nước bọt" của loài kiến! (axit formic còn gọi là axit kiến, ban đầu được chiết xuất từ trên người loài kiến.) Rất có thể xác Chu Thiếu Long đã bị loài kiến này ăn chỉ còn bộ xương, có lẽ nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của cậu ta là bị đàn kiến tấn công!

Đúng lúc đại quân kiến hàng triệu con sắp sửa trèo lên người tôi, gặm tôi chỉ còn chừa lại bộ xương thì Viện trưởng Lữ bỗng nhiên xông lên đứng chắn phía trước, quát bảo Mỹ Lung: "Dừng tay! Cô còn muốn tăng thêm nghiệp chương cho mình nữa à? Lẽ nào cô không biết để bảo vệ cho cô mà chúng tôi đã phải trả giá biết bao nhiêu, chịu bao nhiêu tổn thương hay sao?!"

Đội quân kiến hàng triệu con đột nhiên dừng bước tiến quân, tất cả đứng yên tại vị trí, còn chính tề hơn cả quân đội được huấn luyện chu đáo.

Mỹ Lung nhìn chăm chăm vào Viện trưởng Lữ, đôi mắt long lanh đầm nước, dịu dàng nói: "Em biết, em biết anh đối với em tốt nhất, bởi thế không thể để anh ta mang anh đi được. Em rất sợ, không có anh ở bên cạnh em sẽ rất sợ. Chẳng phải anh đã nhận lời với em rằng sẽ mãi mãi ở bên cạnh bảo vệ cho em sao?" Những giọt nước mắt long lanh của cô ta lập tức nhỏ xuống như mưa.

"Mỹ Lung, hứa với tôi tiếp tục sống cho tốt, những việc khác cứ để tôi giải quyết! Lúc tôi không ở nhà, sơ Viêm sẽ chăm sóc cho em." Viện trưởng Lữ cũng rơi nước mắt - những giọt nước mắt của đàn ông.

"Đừng, anh đừng rời xa em! Em gái không chịu uống rượu ngâm xác trẻ con, sớm muộn rồi nó cũng sẽ rời bỏ em, hơn nữa điều em muốn là mãi mãi có anh ở bên cạnh mình! Em phải giết họ, chỉ cần giết họ là sẽ không còn ai biết chuyện của chúng ta, không còn ai chia rẽ chúng ta được nữa!" Cùng với tiếng hét của Mỹ Lung, đại quân kiến lại tiến lên, vòng qua Viện trưởng Lữ tấn công về phía tôi.

Cảnh tượng bị đàn kiến hàng triệu con bao vây có gì đặc biệt? Có lẽ nên tưởng tượng một chút: Đại quân kiến ùn ùn kéo đến như nước lũ nhấn chìm khắp nơi, ngay cả chỗ đứng chân hầu như tôi cũng không còn. Muốn chạy ư? Khắp hành lang đều là những con kiến to đen sì, đặt giày vào bất kỳ chỗ nào cũng có thể giẫm chết một đám lớn.

Chạy không được, đành chỉ biết cầu xin thượng đế cứu giúp, mặc dù không phải tín đồ Cơ Đốc nhưng tôi vẫn hy vọng Chúa trời toàn năng có thể mở lòng từ bi giúp đỡ. Có điều cảm giác đau nhói ở cẳng chân cho tôi biết rằng, hy vọng này vô cùng mịt mù...

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Sự Thật Trường Sinh Bất Lão

Vào phòng làm việc của mình, Viện trưởng Lữ thừa nhận với tôi tội giết hại Chu Thiếu Long, bỗng nhiên bên ngoài vọng vào tiếng Miêu Miêu kêu cứu. Chạy ra ngoài thấy khắp mặt đất đều là kiến, hơn nữa những con kiến to kỳ dị này hình như nghe theo lời Mỹ Lung, đồng thời theo lệnh cô ta tấn công tôi.

Đàn kiến to nhiều không đếm xuể, như dòng nước lũ cuốn cuộn chúng trèo lên người tôi từ hai bàn chân, đội quân tiên phong trèo lên đến cẳng chân liền không hề khách sáo bắt đầu cắn xé da thịt tôi.

Nỗi đau đớn thấu xương khiến tôi không thể đứng vững được nữa, bất giác ngã lăn ra tấm thảm kiến, lập tức lũ kiến từ bốn phương tám hướng tràn lên người, xem ra số của tôi đã hết, có lẽ chỉ chưa đến một giờ là lũ háu đói này sẽ ăn thịt tôi sạch sẽ.

Đúng lúc tôi đang nghĩ mình lần này chắc chắn đi đời nhà ma thì một tiếng súng vang lên tác động vào hệ thần kinh của tất cả mọi người có mặt trong hành lang - Tuyết Tình đến rồi! Cô xuất hiện ở cuối hành lang, hai tay cầm súng, nòng súng nhắm thẳng vào Mỹ Lung. Lũ kiến hình như cũng nghe thấy tiếng súng nên đột nhiên dừng lại không cắn nữa, tuy nhiên chúng vẫn không chịu bỏ khỏi người tôi mà tạo thành một lớp dày kẹp giữa da thịt và quần áo tôi giống như chiếc chăn.

Tuyết Tình lạnh lùng bảo Mỹ Lung: "Đầu hàng ngay, nếu không tôi sẽ nổ súng!"

"Hừ, chỉ cần tôi bị xây xát nhẹ thì những cục cứng bé bỏng của tôi sẽ nổi điên lên ngay, cô và đồng nghiệp của cô đừng hòng mong sống được mà ra khỏi đây!" Mỹ Lung nói giọng hung dữ.

"Vậy sao?" Tuyết Tình lạnh lùng trả lời rồi lập tức bóp cò, lại một tiếng súng nữa vang lên.

Tôi nghĩ, lần này chắc là mình được giải thoát rồi! Nào ngờ, lũ kiến trên người lại không nổi điên giống như Mỹ Lung nói mà vẫn cứ bám chặt lấy người tôi như cũ. Còn Viện trưởng Lư ở bên cạnh tôi lại ngã lăn ra, máu trên cánh tay không ngừng tuôn chảy.

"Cô định làm gì!" Mỹ Lung tức giận hét lên, khoảng một nửa số kiến trên mặt đất lập tức xông về phía Tuyết Tình.

"Đầu hàng ngay, nếu không tôi tiếp tục nổ súng, mục tiêu lần này không phải là cánh tay nữa đâu!" Tuyết Tình nạp đạn lên nòng, lần này nhắm vào viện trưởng Lư.

"Đừng..." Mỹ Lung hét to rồi lập tức bật khóc: "Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng, đừng làm hại Tiểu Hoa, đừng làm hại ông ấy... ông ấy đang chảy máu, cầm máu cho ông ấy nhanh lên, mau bảo em gái lấy hòm thuốc lại cầm máu cho ông ấy nhanh lên!" Đại quân kiến đột nhiên dừng lại, như dòng nước lũ dồn vào chân cô ta, lũ kiến trên người tôi cũng nhanh chóng bò xuống, rồi theo hai chân bò lên người cô ta, trong nháy mắt đã nấp cả vào trong tấm áo dài, như thể này giờ chưa từng xuất hiện.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, rất nhiều chi tiết trước đó không để ý đều hiện ra trong đầu. Sở dĩ trang phục của Mỹ Lung kỳ quái như vậy thì ra là để dễ dàng giấu đội quân kiến trên người! Việc tôi và Trần Trần bị tấn công trong tầng hầm lúc trước không cần nói cũng biết, đó chắc chắn là kiệt tác của cô

ta. Cô ta kiểm soát lấy đèn pin để chuẩn bị, cố tình khiến chúng tôi đợi lâu, mất kiên nhẫn mà xuống tầng hầm trước, từ đó dễ bề sai đội quân kiến giết phăng chúng tôi đi.

May mà sơ Viêm kịp thời phát hiện và ngăn lại nên chúng tôi mới may mắn thoát khỏi tai nạn. Viện trưởng Lư đuổi cô ta khỏi nhà vệ sinh nữ chắc chắn cũng là vì cô ta định đánh lén chúng tôi một lần nữa. Sau đó sơ Viêm không cho cô ta ra khỏi cô nhi viện có lẽ cũng là sợ cô ta vẫn không từ bỏ ý định, tìm cơ hội tiếp tục tấn công chúng tôi. Tiếp sau đó, Viện trưởng Lư càng dứt khoát nhất cô ta lại. Hôm nay, cô ta liên tục cãi nhau với Viện trưởng Lư chắc hẳn cũng là vì chuyện này.

Thì ra, tất cả mọi chuyện đều từ thiếu nữ phơi phơi này mà ra. Được sự hộ tống của hai đồng nghiệp cảnh sát vũ trang mang theo súng tiểu liên, tôi chống nạng khập khiễng từng bước vào phòng thẩm vấn. Hai ống chân bị kiến cắn sưng vù, bác sĩ bảo rằng da dị ứng với nọc kiến, mặc dù vô cùng đau đớn nhưng không chết người được. Tuy nhiên, nếu như khắp người đều bị cắn thì khó mà biết được sẽ như thế nào.

Phòng thẩm vấn có hai kẻ phạm tội là Lư Thụy Hoa và Mỹ Lung. Thẩm vấn phạm nhân thông thường tiến hành với riêng từng người nhằm đề phòng họ thông đồng khai khẩu cung giả. Nhưng lần này tình hình tương đối đặc biệt, mỗi khi chúng tôi yêu cầu tách riêng hai người là Mỹ Lung lại thả hết lũ kiến giấu trong áo dài ra, sẵn sàng tư thế liều mạng, vì thế để tránh xảy ra thương vong không cần thiết, chúng tôi đành phải đồng ý cho họ chịu thẩm vấn cùng nhau.

Trong phòng thẩm vấn, Mỹ Lung kể cho tôi nghe một chuyện hoang đường đã xảy ra cách đây 60 năm, giúp tôi hiểu được ngọn nguồn của toàn bộ sự việc:

Tôi còn nhớ lúc đó là mùa hè năm Dân Quốc thứ 34 (năm 1945), hôm đó thời tiết rất đẹp, tôi và Tiểu Hoa đi chơi trên sườn núi mọc đầy cây oải

hương ở gần cô nhi viện đó. Lúc trời bắt đầu mờ tối, khi chúng tôi chuẩn bị ra về thì Tiểu Hoa phát hiện thấy trên cây ở phía xa có thứ gì đó rất kỳ quái, thế là chúng tôi liền đến xem.

Bởi vì trời đã hơi tối nên chúng tôi nhìn một lúc mà vẫn không phát hiện ra đó là thứ gì, chỉ cảm thấy nó giống như một mảnh vải đen treo trên cành cây. Lúc đó Tiểu Hoa khá ham chơi, anh ấy nhặt mấy hòn đá ném vào đó, mảnh vải bị ném trúng liền chia ra làm đôi truy đuổi chúng tôi. Lúc chúng sắp áp sát đến chân, tôi mới nhận ra, đó là một đàn kiến to.

Lúc đó, chúng tôi vô cùng sợ hãi, lập tức co chân bỏ chạy. Sau khi nhảy qua một khe nước nhỏ, thấy đàn kiến không đi qua khe nước được, bấy giờ chúng tôi mới dừng lại thở. Nhưng vừa dừng lại tôi liền cảm thấy có thứ gì đó đã chui vào trong quần mình. Tiểu Hoa bảo tôi cởi quần ra nhưng tôi xấu hổ không chịu cởi, cuối cùng bị thứ đó chui vào trong người...

(Có lẽ do ngại nên Mỹ Lung không nói rõ chuyện này, nhưng từ lời khai sau đó có thể suy đoán rằng có lẽ con kiến chúa đã chui vào âm đạo, sau đó làm tổ trong tử cung bà ta.)

Lúc đó tôi đau đớn đến sống dở chết dở, quần cũng bị máu chảy ra làm ướt một mảng lớn. Bởi vì sợ Viện trưởng (Viện trưởng Lư bổ sung: ý cô ấy nói là Viện trưởng Smit) mắng, chúng tôi không dám kể chuyện này cho người khác biết, không ngờ về sau lại thành ra như thế này...

Khoảng vài ba ngày sau, lúc ngủ dậy tôi phát hiện có rất nhiều kiến từ quần mình bò ra. Tôi chạy vào nhà vệ sinh cởi quần ra xem, thấy chúng đang từ "phần dưới" của mình bò ra, lúc đó tôi cảm thấy sợ đến chết khiếp. Lũ kiến bò ra khỏi người tôi liền tự đi tìm thức ăn, đến tối lại bò về tìm tôi, hơn nữa, cho dù tôi trốn ở đâu chúng cũng tìm thấy được. Phần lớn bọn chúng đều trèo lên ẩn nấp trong áo tôi nhưng cũng có một số ngậm thức ăn

chui vào phần dưới của tôi. Lúc đó tôi nghĩ, chắc là có một con "kiến mẹ" cư trú ở trong bụng tôi.

Sau đó, ngày nào cũng có rất nhiều kiến chui ra từ phần dưới của tôi, số kiến ẩn náu dưới áo tôi cũng ngày càng nhiều. Để tránh cho người khác biết có sự tồn tại của chúng, tôi đành chọn một số quần áo rộng để mặc, cho đến những năm gần đây, số lượng quần áo quyên tặng nhiều hơn, tôi mới lấy một số trong đó sửa thành áo dài. (Viện trưởng Lư bổ sung: mặc dù những người như ông chủ Lý ủng hộ nhiều tiền nhưng vì lo cho lâu dài nên mọi người trong cô nhi viện đều rất tiết kiệm.)

Về sau, tôi nhận thấy hình như lũ kiến có thể hiểu được tôi muốn gì, tôi muốn chúng làm việc gì chúng đều lập tức làm ngay, tôi không muốn chúng làm gì, chúng sẽ không làm. Tuy nhiên, cũng phải có điều kiện là phải cho chúng ăn no, nếu không chúng sẽ điên cuồng đi tìm thức ăn khắp nơi.

Mới đầu chúng ăn không nhiều, tôi và Tiểu Hoa ăn ít đi một chút dành lại một phần thức ăn là đủ cho chúng. Nhưng số lượng chúng ngày càng nhiều, nên ngày nào tôi cũng rất đau đầu với việc lo thức ăn cho chúng. Điều khiến tôi phiền não hơn nữa là, từ sau khi xảy ra chuyện này, tôi không thể nào lớn lên được nữa. Lúc đầu, tôi cho rằng chỉ là mình không cao thêm được thôi, nhưng mấy năm sau tôi mới bắt đầu ý thức được rằng diện mạo của mình cũng mãi mãi dừng lại ở tuổi mười bốn.

Sau khi phát hiện ra tôi không lớn lên được, mọi người cũng không coi tôi là quái vật mà trái lại còn đối xử với tôi tốt hơn, Tiểu Hoa vẫn yêu thương tôi như trước kia, suy nghĩ cho tôi đủ điều, vì thế cũng giúp tôi cảm thấy được an ủi. Thế nhưng tôi vẫn sợ bị người bên ngoài coi là quái vật, vì thế ra sức giấu tuổi không cho người ngoài biết, hơn nữa còn luôn ở cùng với bọn trẻ để tâm hồn mình được trẻ trung hơn. Không ngờ về sau quen dần, tính khí lại trở thành trẻ con, nhất là những lúc ở cạnh Tiểu Hoa, chỉ

cần không vui một chút là liền nổi cáu với ông ấy, đến bây giờ vẫn không sửa được...

Khi Tiểu Hoa lên làm viện trưởng, số kiến ẫn nấu trong người tôi đã gần bằng với bây giờ. Vì chúng chỉ cần ăn no là rất nghe lời nên tôi ngày càng thích chúng, thường ngày hay gọi chúng là cục cưng nhỏ. Tôi cứ nghĩ rằng Tiểu Hoa làm viện trưởng rồi thì những cục cưng này của tôi sẽ không phải chịu đói nữa, thế nhưng ngay cả mỗi ngày hai bữa cho chúng tôi ông ấy cũng không giải quyết được thì nói gì đến thức ăn cho chúng chứ. Vì chuyện này mà tôi còn mấy lần nổi nóng với ông ấy.

Mặc dù trước mặt Tiểu Hoa tính khí tôi giống hệt như một đứa trẻ, nhưng trong lòng tôi cũng hiểu rõ nỗi khổ của ông ấy, vì thế đành tự mình đi kiếm thức ăn cho các cục cưng. Nhưng, lúc bấy giờ những thứ có thể ăn được đều đã bị con người ăn hết rồi, tôi chẳng còn biết đi đâu tìm thức ăn cho chúng nữa.

Có một lần, khi giúp sơ Dương chôn xác trẻ con (Viện trưởng Lư bổ sung: sơ Dương đã qua đời hơn mười năm trước), bà ấy có chút việc phải đi một lúc. Bà ấy vừa đi khỏi, các cục cưng của tôi liền giống như nổi điên, bò hết cả ra, gặm cái xác chuẩn bị đem chôn kia chỉ còn trơ lại bộ xương... Sau đó, để giúp chúng ăn no, mỗi lần phải chôn xác trẻ con tôi đều kiếm đủ mọi lý do đuổi bà ấy đi để cho chúng được một bữa no, vì thế cũng khiến cho sau này không ai còn dám đi chôn xác nữa.

Lúc này Tiểu Hoa cũng lại đang rất đau đầu về chuyện xin các nhà buôn bố thí lương thực, sau khi biết chuyện tôi làm, đã cãi nhau với tôi một trận, và không may để em gái nghe thấy (Viện trưởng Lư bổ sung: em gái cô ấy nói đến tức là sơ Viêm, lúc đó mới khoảng mười tuổi. Hai người họ đối với nhau rất tốt, thường hay gọi nhau là chị em), hơn nữa còn kể chuyện này với sơ Dương khiến sơ Dương vặn hỏi, chúng tôi đành phải nói thẳng với bà ấy.

Sau khi biết được bí mật của tôi, sơ Dương sợ chết khiếp nhưng rồi cũng nhanh chóng nghĩ ra, bảo chúng tôi rằng sở dĩ tôi không lớn lên được rất có thể có liên quan với những cục cưng kia, rồi bà ấy đưa ra ý tưởng dùng chúng ngâm rượu, sau đó đem đổi cho những người như ông chủ Lý lấy lương thực. Tiểu Hoa cảm thấy ý tưởng này có thể thực hiện được nên liền xin tôi cho một ít cục cưng nhỏ. Lúc đó, trong lòng tôi không muốn một chút nào, song nghĩ mình đã làm sai, hơn nữa đây cũng là cách duy nhất giúp mọi người thoát khỏi cảnh đói rét lúc bấy giờ nên đành ưng thuận.

Cục cưng nhỏ rất nghe lời, tôi bảo chúng bò vào vò rượu, chúng liền lập tức bò vào. Nhưng khi số lượng chúng giảm đến một mức độ nhất định "kiến mẹ" trong bụng tôi sẽ lại sinh ra rất nhiều kiến con, đồng thời cũng đòi hỏi có nhiều thức ăn hơn. Hơn nữa, hình như chúng rất thích ăn thịt, nhất là xác trẻ sơ sinh, xác trẻ con bỏ vào Hang xác trẻ con trong thời gian đó hầu hết đều bị chúng ăn chỉ còn lại xương.

Do cục cưng nhỏ thích ăn xác trẻ sơ sinh, hơn nữa chỉ dùng chúng ngâm rượu e rằng không thể khiến cho những người như ông chủ Lý hứng thú (Viện trưởng Lữ bỗng nhiên chen vào, nhấn mạnh rằng cánh ông chủ Lý không biết rượu thuốc ngâm bằng xác trẻ con), nên lúc đó sơ Dương tiếp tục đưa ra ý kiến lấy xác trẻ con ngâm rượu cùng với lũ kiến. Lúc đó trong viện không có gì đáng tiền, nhưng xác trẻ sơ sinh thì ngày nào cũng có ít nhất một vài xác...

Còn về chuyện của Thiếu Long và Tuấn Long, trước đây tôi không biết chúng là anh em. Hôm đó Thiếu Long vô tình xông vào mật thất, tôi sợ cậu ta sẽ tiết lộ bí mật nên lừa cậu ta đến gần cửa Hang xác trẻ con, giả vờ đánh rơi kẹp tóc xuống đó (hình như tôi đã quên mất chuyện tìm thấy chiếc kẹp tóc trong Hang xác trẻ con) rồi bảo cậu ta chui vào lấy hộ. Tôi định dùng cách này dọa cho cậu ta phát điên, nhưng không ngờ sợ hãi đến suýt chết mà cậu ta vẫn không điên. Ra khỏi hang là cậu ta liền đòi về nhà, cũng

không đợi tôi trả lời lập tức lên xe đạp đạp đi, tôi đành phải sai các cục cứng đuổi theo, giết chết cậu ta. Thật ra hơn 50 năm trước tôi cũng từng dùng cách này giết chết một học sinh nam tên là Cường Tử. Có điều, cậu này biết chuyện về Hang xác trẻ con nên không chịu vào, vì thế tôi sai ngay các cục cứng đuổi theo cắn chết.

Tôi biết, nếu các cậu tiếp tục điều tra thì sớm muộn gì cũng phát hiện ra bí mật của chúng tôi, mà Tiểu Hoa và em gái lại không cho tôi giết các cậu nên tôi đành phải bảo Tuấn Long ra nhận tội. Thật ra cậu ta không biết gì cả, nhưng tôi biết cậu ta rất quý tôi, sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì tôi, thậm chí sẵn sàng chết vì tôi...

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân kết quả sự việc, trong lòng tôi vẫn còn một nghi vấn - cái thùng axit formic của Chu Tuấn Long đã biến đi đâu? Câu trả lời của Viện trưởng Lư vẫn thật sự làm người ta bất ngờ: "Đúng là dùng để rửa nhà vệ sinh."

Thì ra, nhà vệ sinh của cô nhi viện vốn rất khó rửa sạch, hơn nữa, kể từ sau khi Mỹ Lung bị kiến chúa làm tổ trong người, mỗi lần đi tiểu tiện đều làm trôi đi một phần cặn bẩn bám trong bồn cầu Viện trưởng Lư cho rằng có thể trong nước tiểu của Mỹ Lung có chứa axit kiến nên liền lấy một ít axit formic về rửa nhà vệ sinh, không ngờ rửa rất sạch, vì thế mới thường xuyên dùng loại axit này để rửa nhà vệ sinh.

Thế nhưng ông ta còn nói với tôi rằng thật ra ông ấy không hề lấy axit formic ở chỗ Chu Tuấn Long mà chỉ là bảo đối phương giở một sổ tiểu xảo trong cuốn sổ xuất nhập hàng mà thôi. Vì, khi chúng tôi đến điều tra cô nhi viện, sợ rằng chúng tôi sớm muộn cũng nghi ngờ Mỹ Lung, nên ông ta tìm cách đánh lạc hướng điều tra của chúng tôi, kể cả có nghi ngờ ông ta cũng không sao, chỉ cần chúng tôi không nghi ngờ Mỹ Lung là được rồi.

Sự đời luôn nằm ngoài dự tính của con người, đằng sau một vụ án phân hủy xác chết kỳ lạ vẫn ẩn chứa một bi kịch tình yêu vượt qua thời

gian hơn nửa thế kỷ. Viện trưởng Lư yêu Mỹ Lung say đắm, suốt mấy chục năm ngày nào cũng như ngày nào luôn ở bên cạnh để bảo vệ, thậm chí không ngại gánh chịu mọi tội lỗi thay cho bà ta. Còn Mỹ Lung, để che giấu bí mật của mình lại liên tục làm điều ác, không ngừng làm hại những người con trai yêu mình say đắm. Nhưng, khi Viện trưởng Lư gặp nguy hiểm, bà ta cũng đã không tiếc tất cả vì ông ta.

Muốn hỏi thế gian này, tình yêu là gì? Với hai con người suốt ngày cãi nhau, chưa hẳn giữa họ đã có thù sâu, mâu thuẫn. Với hai con người nhìn bề ngoài rất khó tưởng tượng được rằng đó là một đôi thì ra lại là một cặp uyên ương khổ sở yêu nhau hơn nửa thế kỷ. Trên đời này, thử hỏi còn có mối tình nào là không thể?

TỔ ĐIỀU TRA VÀ NHỮNG VỤ ÁN BÍ HIỂM TẬP 2

Câu Vô Dục

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Lời Kết

Một

Giải quyết xong vụ án Chu Thiếu Long tôi đến cô nhi viện một chuyến, thấy ông chủ Trần đang chơi đùa với bọn trẻ. Ông ta bảo tôi rằng Viện trưởng Lư đã giao cô nhi viện cho mình quản lý, bảo tôi không phải lo cuộc sống về sau cho những đứa trẻ này.

Tôi và ông ta ở trong văn phòng chuyện phiếm một lúc. Ông ta vừa lấy xì-gà vừa nói: "Tôi nghiện thuốc lá nặng, hơn mười năm trước vì thế mà bị ung thư phổi, lúc phát hiện ra thì đã ở giai đoạn cuối nếu không có rượu thuốc của Viện trưởng Lư chắc chắn không sống được đến hôm nay. Bởi vậy mới nói, những ngày tháng hiện tại và sau này của tôi là được lãi. Mạng sống của tôi là của ông Lư cho, bây giờ ông ấy xảy ra chuyện, giao cô nhi viện cho tôi, đương nhiên tôi không thể phụ sự tin cậy của ông ấy được. Tôi đã bàn với cánh ông Lý, công ty của họ sẽ tiếp tục trợ cấp cho cô nhi viện. Mặc dù thời trẻ họ đều là gian thương keo kiệt vắt cổ chày ra nước nhưng bây giờ già rồi, thò hai chân ra là liền "người ở thiên đường tiền ở ngân hàng" rồi! Tôi cũng định dành ra một khoản tiền lập quỹ để sau này chúng tôi có lên thiên đường rồi cô nhi viện vẫn có thể tiếp tục hoạt động được."

Chúng tôi đang nói chuyện thì bỗng nhiên một bé gái khoảng sáu bảy tuổi không gõ cửa đã chạy vào phòng. Ông chủ Trần... có lẽ bây giờ phải

gọi là Viện trưởng Trần, vừa trông thấy con bé liền dập ngay điều xì-gà đồng thời ôn tồn hỏi nó có chuyện gì. Con bé trông thấy tôi liền chào hỏi trước rồi sau đó mới trèo lên người Viện trưởng Trần nũng nịu như con khi con, bảo ông ta ra ngoài chơi, ông ta đành áy náy nói với tôi một câu: "Lần sau nói chuyện tiếp!" Rồi bế con bé ra ngoài, hòa vào giữa đám bé gái chơi đùa với chúng.

Nhìn qua cửa sổ xem cảnh ông ta hết như một đứa trẻ tinh nghịch đã già đang chơi đùa vui vẻ với đám bé gái, một ý nghĩ vụt thoáng qua, trong đầu tôi - sợ dĩ ông ta bằng lòng tiếp quản cô nhi viện chắc hẳn không phải vì ông ta là một kẻ "Lolita complex"!

Lúc chuẩn bị ra về, tôi trông thấy trên bàn làm việc có một quyển sổ ghi công đức liền tiện tay mở ra xem, và bất ngờ thấy tên mình trong đó với số tiền quyên tặng là 30 nghìn đồng. Chắc là ông chủ Lý đã quyên tặng hộ tôi, xem ra mấy tay gian thương này đã hoàn lương thật rồi.

Lúc đi qua cửa nhà thờ thì gặp mục sư Lương, ông ta tỏ vẻ áy náy nói với tôi: "Có lẽ hôm đó tôi nói cho cậu biết nội dung sám hối của Chu Thiếu Long thì đã không đến nỗi xảy ra nhiều chuyện như vậy." Sau đó ông ta cho tôi biết nội dung sám hối là: "Cậu ta nói với tôi rằng có một lần định dùng ống nhìn trộm quần lót của cô ấy, kết quả phát hiện ra bên trong chiếc áo dài có rất nhiều kiến..."

Hai

Trong phòng làm việc, Lương Chính đang nộp lên Giám đốc sở Lương một bộ hồ sơ, đồng thời báo cáo kết quả giải quyết vụ án Chu Thiếu Long: Kết quả kiểm tra chứng minh, từ sau khi một con kiến ký sinh trong tử cung Uyển Mỹ Lung, nó đã đẻ ra rất nhiều trứng. Kiểm tra mẫu vật loài kiến này cho thấy, đây là một loại kiến đột biến mới gặp lần đầu của loại Kiến Hành Quân, nhưng chưa rõ nguyên nhân đột biến là gì.

Tôi định chỉ đưa một mình bà ta đến Phòng khoa học kỹ thuật nhưng bà ta nhất định đòi có Lữ Thụy Hoa đi cùng, mà Lữ Thụy Hoa cũng muốn như vậy, vì thế tôi đưa họ cùng đi. Hơn mười vò rượu ngâm xác trẻ con tìm thấy trong mật thất cũng được mang đến để phân tích nghiên cứu.

Nữ tu Viêm Tư Thân mặc dù biết rõ đầu đuôi câu chuyện nhưng không tham gia nên chỉ có thể truy cứu tội danh biết mà không khai báo. Tuy nhiên, xét thấy bà ta tuổi đã cao, hơn nữa lại thật thà nhận tội nên xử giảm nhẹ, chỉ tiến hành giáo dục răn đe.

Bốn người trong bọn ông chủ Trần, mặc dù mua bán rượu ngâm xác trẻ con là bất hợp pháp, nhưng vì Viện trưởng Lữ đã nhận hết mọi tội lỗi về mình, cương quyết bảo rằng họ không biết loại rượu thuốc ấy ngâm bằng xác trẻ con. Họ cũng bảo rằng số rượu mua về đã uống hết nên chúng tôi cũng không xử lý họ được.

Hiện giờ còn có một vấn đề cần giải quyết gấp, đó là thông báo thế nào với dân chúng, sự việc Chu Thiệu Long bị chết, xác bị phân hủy hết chỉ trong 9 ngày đã thu hút sự quan tâm của đông đảo dân chúng, nếu chúng ta không lên tiếng chắc chắn sẽ bị chụp mũ là vô tích sự.

Giám đốc sở đọc ghi chép về vụ án, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Anh trai người chết là Chu Tuấn Long đã chủ động đầu thú, vậy thì hãy cứ để cậu ta chịu khổ trước đã! Có điều cậu ta đã 18 tuổi nên làm như vậy cũng khó... Ủ! Đợi lát nữa sẽ thông báo với truyền thông, rút tuổi cậu ta xuống hai năm, rồi nói rằng hai anh em họ bất hòa từ lâu, quan hệ căng thẳng, dẫn đến việc giết em. Còn về vấn đề xác chết phân hủy trong chín ngày, cứ nói rằng do xác phơi ngoài đồng hoang quá lâu, dù sao dân chúng cũng không phải là pháp y, làm sao biết được xác chết phải bao nhiêu lâu mới có thể phân hủy hoàn toàn, nhấn mạnh một chút là vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra là được rồi! Đợi đến khi sự quan tâm của dân chúng giảm bớt sẽ thả thẳng bé này ra."

"Vậy thì bây giờ tôi đi chuẩn bị tài liệu thông báo với truyền thông."
Lương Chính đứng dậy chuẩn bị đi ra.

"Đừng vội, xem cái này đã!" Giám đốc sở đưa ra một cặp hồ sơ.

Lương Chính nhận lấy mở ra đọc, khóe miệng bất giác nở nụ cười hiếu thắng: "Tám sinh viên của trường Đại học Vật lý công nghiệp gọi Điệp tiên dưới tầng hầm lúc đêm khuya, nghi là gọi phải đầu lâu khiến cho năm người chết, ba người phát điên... Vụ án này nhất định sẽ rất thú vị đây!"

Hồ Sơ Các Vụ Án Kỳ Bí

Bí Án Xác Thiểu Niên Phân Hủy Trong Chín Ngày

Trong dân gian đồn đại ở một địa phương thuộc Quảng Châu gần đây xảy ra một sự kiện ly kỳ dị, khiến người nghe rợn tóc gáy. Một học sinh lớp sáu trường trung học cơ sở tên là Chu Thiểu Long mất tích một cách bí ẩn, chín ngày sau đó, thi thể được phát hiện trên sườn một ngọn núi hẻo lánh bên cạnh đường cậu đi học về. Lúc được phát hiện, tất cả da thịt và lục phủ ngũ tạng đều không còn, chỉ còn lại một bộ xương và tóc nhưng bộ đồng phục học sinh lại vẫn mặc nguyên vẹn trên người. Sự việc ly kỳ rùng rợn này khiến dân chúng trong khu vực gần đó thấy rất bàng hoàng, sợ hãi.

Ai đã sát hại Tiểu Long tàn nhẫn như vậy? Về việc này, trong dân chúng truyền đi bốn giả thiết: Một là, bắt cóc không thành công giết con tin. Giả thiết này không đúng. Cha mẹ Tiểu Long là tiểu thương bán rau quả bình thường, nhà nghèo, lúc đó Tiểu Long không mang theo tiền, không thể có chuyện bắt cóc không thành công giết con tin được.

Hai là, gây tai nạn rồi hủy xác phi tang. Gây tai nạn rồi hủy xác phi tang?

Bác của Tiểu Long phủ nhận giả thiết này, bởi vì khi được phát hiện, quần áo đồng phục khoác bên ngoài bộ xương vẫn còn nguyên vẹn, không hề có dấu vết sồn rách, hơn nữa sau khi phát hiện Tiểu Long mất tích, người nhà cậu ta đã đi hỏi khắp dân chúng trong vùng đều không tìm thấy dấu vết tai nạn.

Ba là, có kẻ bệnh hoạn đã giết người bóc da thịt. Người dân lo rằng không biết có kẻ bệnh hoạn giết người rồi bóc da thịt hay không?

Bốn là, sau khi bị giết thì bị chuột ăn thịt chỉ còn lại xương. Trong số rất nhiều suy đoán có một giả thiết rằng người ta giết hại Tiểu Long xong vứt xác ngoài đồng hoang bị chuột ăn chỉ còn lại khung xương.

Nhưng sự thật thế nào cũng mới chỉ dừng lại ở suy đoán mà thôi.

Nghe nói vụ án này được các cơ quan hữu quan hết sức quan tâm, phân cục công an tức tốc thành lập tổ chuyên án do phân cục trưởng đích thân đứng đầu, điều động các cán bộ giỏi trong lực lượng cảnh sát làm việc dưới sự phối hợp giúp đỡ của các cơ quan hữu quan thuộc công an thành phố, dốc toàn lực triển khai trình sát, điều tra. Qua điều tra lấy chứng cứ đầy đủ, cảnh sát bắt giữ nghi phạm họ Chu. Trước hàng loạt chứng cứ được đưa ra, nghi phạm Chu X khai báo toàn bộ quá trình cố ý giết hại Chu Thiếu Long.

Cảnh sát điều tra cho thấy Chu X là anh em cùng cha khác mẹ với người chết Chu Thiếu Long, hai người bất hòa đã lâu, quan hệ căng thẳng. Hôm xảy ra án mạng, Chu X trong lòng đang oán hận lại gặp Chu Thiếu Long ở trên đường, liền uy hiếp bắt phải đến một sườn núi hẻo lánh, bóp cổ cho ngất đi rồi lấy đá đập đến khi vỡ sọ và chết, sau đó rời khỏi hiện trường.

Trước đủ loại phỏng đoán, tin đồn xuất hiện trong dân chúng về vụ án này, cơ quan chuyên trách của cảnh sát cho biết: qua điều tra sơ bộ, đây là

vụ án hình sự do mâu thuẫn gia đình. Những suy đoán trước đây như "bắt cóc", "tai nạn", "lấy bộ phận cơ thể"... đều không phù hợp với sự thật vụ án. Sau khi giết Chu Thiếu Long, Chu X rời khỏi hiện trường và không làm gì xác chết đó, khi được phát hiện xác của Tiểu Long đã biến thành bộ xương có thể có liên quan đến việc bị phơi ngoài đồng hoang trong thời gian dài...

Nhưng, vụ án này vẫn còn tồn tại một số nghi vấn, trong đó quan trọng nhất là tại sao chỉ trong vòng chín ngày xác chết đã biến thành bộ xương? Ngay từ đầu quyển này đã dành nhiều trang để nói kỹ lưỡng quá trình phân hủy xác chết. Trong môi trường tự nhiên, việc xác chết phân hủy hoàn toàn trong chín ngày có lẽ chỉ có trong Nghìn lẻ một đêm. Về thời gian phân hủy xác chết, nói một cách đơn giản là "trong không khí một năm, dưới nước hai năm, dưới đất ba năm", còn cái gọi là "có thể có liên quan đến việc bị phơi ngoài đồng hoang trong thời gian dài" hết sức mơ hồ, chỉ giới hạn là một cách suy đoán mà thôi.

Trên mạng có người cho rằng xác chết bị loài Kiến Hành Quân ăn hết thịt, tất nhiên cũng không đủ để tin. Bởi vì, nếu ở khu vực đó xuất hiện số lượng lớn Kiến Hành Quân thì không thể có chuyện mọi người không phát hiện ra. Tuy nhiên, điều này cũng không cản trở để chúng tôi tưởng tượng ra một cách hợp lý, và câu chuyện này cũng được viết ra dựa trên những điều linh cảm. Còn việc xác chết phân hủy trong vòng chín ngày là do nguyên nhân gì thì cho đến nay vẫn còn là một bí ẩn.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mào Đầu

Chương 2: Xác Chết Phân Hủy Trong Chín Ngày

Chương 3: Róc Thịt Lấy Xương

Chương 4: Nữ Tu Và Mục Sư

Chương 5: Nơi Bé Gái Sơ Sinh Bị Chết Hàng Loạt

Chương 6: Axit Formic Phân Hủy Xác Người

Chương 7: Xương Trẻ Sơ Sinh Khấp Mặt Đất

Chương 8: Viện Trưởng Mưu Ma Chúc Quỷ

Chương 9: Bị Bắt Khi Chơi Gái

Chương 10: Trường Sinh Bất Lão

Chương 11: Hung Thủ Tự Thú

Chương 12: Ngôi Mật Thất Đáng Sợ

Chương 13: Đại Quân Trăm Vạn

Chương 14: Sự Thật Trường Sinh Bất Lão

Chương 15: Lời Kết